

05

FISKERIDIREKTORATET
BIBLIOTEKET

FJERNLAGER

REFERAT
FRA
REGULERINGSUTVALGET

1978

Fiskeridirektoratet Biblioteket
FISKDIR Fjernlager Ref
Reguleringsrådet Referat fra møte i
1978 Dato 1978

FISKERIDIREKTORATET

001720vfa

R E F E R A T
*****MA IKKE OFFENTLIGGJØRES

fra møte i Reguleringsutvalget.

Møtet ble holdt i Fiskeridirektoratet den 8.mars 1978, og varte fra kl. 0900 til kl. 1715.

Følgende av utvalgets medlemmer møtte:

Fra administrasjonen:

Fiskeridirektør Knut Vartdal, formann
Ekspedisjonssjef Gunnar H. Gundersen, Fiskeridepartementet
Underdirektør Kjell Raasok, Fiskeridepartementet
Nestleder Odd Nakken, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
som varamann for direktør Gunnar Sætersdal

Fra fiskernes organisasjoner:

Fiskebåtreder Leidulv Grønnevet, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Oddvar J. Majala, " "
Fiskebåtreder Harald Birkeland, " "
Disponent Arnold Reinholtsen, " "
Fisker Kåre Mikalsen, " " som varamann for
fiskeskipper Reidar Johansen
Avdelingsleder Olav Bjørklund, Norsk Sjømannsforbund som varamann for
advokat Ivar Nes

Som sekretærer for utvalget møtte

underdirektør Aslak Aasbø sammen med konsulentene Øystein Moberg og Arne Wåge, Fiskeridirektoratet.

Dessuten møtte:

Avdelingsdirektør Per L. Mietle, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Torben Foss, " "
Forskningssjef Johs. Hamre, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
" Ole J. Østvedt, " "
Forsker Erling Bakken, " "
" Tore Jakobsen, " "
" J. Lahn Johannessen, " "
" Øyvind Ulltang " "
Konsulent Sigmund Engesæter, Fiskeridirektoratet
" Peter Gullestad, " "
" Tom Titlestad, " "
" Knut A. Skogstad, " "
" Wollert Krohn-Hansen " "

Som observatører møtte

avdelingssjef Jørn Krog, Norges Fiskarlag og Arild Nylund, fiskerisjef i Troms og Alf Albrigtsen, fiskerisjef i Trøndelag.

Møtet ble ledet av utvalgets formann som la fram følgende sakliste:

- Sak 1/78 Regulering av fisket etter atlanto-skandisk sild 1978.
a) Fisket i 1977.
b) Forslag til retningslinjer for regulering av fiske i 1978.
- Sak 2/78 Regulering av fisket etter sei (Minstemålsbestemmelsene).
- Sak 3/78 Endring av bifangstreglene i industritrålfisket.
- Sak 4/78 Kvoteregulering pr. fartøy i rekefisket i ICNAF-området.
- Sak 5/78 Regulering av fisket etter norsk-arktisk torsk.
Spørsmålet om rundfrysingstillegget for trålere under 400 BRT.
- Sak 6/78 Orientering om forhandlingsresultatet med EF.
- Sak 7/78 Regulering av sildefisket syd for 62°n.br.
a) Sild vest for 4°v.l.
b) Sild i Skagerrak.
c) Sild innenfor grunnlinjene.
- Sak 8/78 Regulering av makrellfisket.
a) Vest for 4°v.l.
b) Foreløpig drøfting av regulering av makrellfisket i Nordsjøen og Skagerrak.
- Sak 9/78 Eventuelt.

Det kom ingen merknader til saklisten eller innkallingen til møtet.

Sak 1/78. Regulering av fisket etter atlanto-skandisk sild i 1978.

a) Bestandssituasjonen

Forskingssjef Johs. Hamre redegjorde for det arbeid som er utført ved Havforskningsinstituttet siden spørsmålet om bestandssituasjonen sist var oppe i Reguleringsutvalget.

Instituttet foretok sist høst undersøkelser av 0-gruppe sild (akustiske målinger av mengden), og er for tiden i ferd med å avslutte vinterens forsøksfiske som skal klarlegge mengden av gytende sild (gjenfangst av merker). På dette grunnlag beregner instituttet gytebestandens størrelse.

Med hensyn til vinterens forsøksfiske, skal det i alt fiskes 5.000 hl. Fisket startet opp i Vestfjorden, og en undersøkte videre gytefeltene i Vikna-området og på Møre-kysten.

Instituttet bearbeider nå resultatene fra vintersildtoktet. Sovjetunionen har bedt om at også bestandssituasjonen for sild blir drøftet på forskermøtet i Bergen i slutten av april d.å. (Møtet skulle opprinnelig bare behandle lodde). Instituttets fullstendige rapport vil først være ferdig i månedsskiftet april/mai. De helt foreløpige konklusjoner som kan trekkes av undersøkelsene synes å være:

Beregningene for gytebestandens størrelse ifjor var noe for optimistisk (bestanden ble vinteren 1977 anslått til 200.000 tonn). De foreløpige beregninger viser at gyte bestanden i 1977 var omlag 150 000 tonn. Videre synes ikke bestanden å ha øket særlig fra 1977 til 1978. Årsaken til dette er at 1974-årsklassen nesten i sin helhet ble kjønnsmoden som 3-åring mens 75-årsklassen ikke ble det i år. Hvor mye som ble fisket/ødelagt ved fisket sist høst vet man ikke. Gytebestanden i 1978 kan derfor ikke beregnes, men anslåes til et sted mellom 150 - 200 000 tonn.

Når det gjelder undersøkelsene av 0-gruppe sild er 1977-årsklassen betydelig svakere enn årsklassene 1975 og 1976. Når en så vet at gytebestanden i 1977 var større enn i de tidligere år, viser det at klemkeforholdene i 1977 må ha vært dårligere.

I den diskusjon vedrørende bestandens størrelse som fulgte, ble det fra fiskerisjef Albrigtsen reist spørsmål om en kunne tenke seg muligheten av at innsatsen på forskningssiden når det gjelder atlanto-skandisk sild kunne økes. Forskerne ga uttrykk for at den innsatsen som ytes i sildesektoren er noe nær maksimal på bakgrunn av de totale ressurser en har til rådighet.

Den eneste mulighet en har for mengde-estimat av kjønnsmoden sild er gjennom merkeforsøk. Registrering og akustiske målinger som mengde-estimat for voksen sild er ikke tilstrekkelig da silda oftest har et fordelingsmønster med hensyn til størrelse som gjør det umulig å oppnå samme grad av nøyaktighet som ved mengdeberegning av lodde og mussa.

Vartdal opplyste at grensen for havforskningens innsats på dette felt er klart angitt gjennom de bevilgnings- og stillingsmessige rammer.

Det ble siden fra fiskerne understreket ønskeligheten av å ha kjentfolk (representanter for fiskerne) med om bord på sildetoktene.

b) Fisket i 1977.

Utvalget gikk gjennom saksdokumentene på dette punkt. Fiskerisjef Nylund hadde merket seg Fiskeridirektørens uttalelse i saksdokumentet hva angikk verdien av de enkelte fiskerisjefers arbeid med søknadene i 1977. Nylund mente det var uriktig å kritisere fiskerisjefene i denne sammenheng, da de fikk alt for knapp tid til disposisjon for dette arbeidet, og det fremdeles hersket tvil om hvilke kriterier som ville bli lagt til grunn for deltagelse.

Vartdal sa at det ikke var noe forsøk på å skyve ansvaret over på andre, men fastholdt at verdien av fiskerisjefens bidrag var "svært ujevn".

c) Et eventuelt fiske i 1978.

Reguleringsutvalget tok deretter til med behandlingen av et utkast til hovedretningslinjer for et eventuelt fiske etter atlanto-skandisk sild i 1978, fremlagt av Fiskeridirektøren. Forslaget var inngående drøftet på et møte med representanter for Norges Fiskarlag 3.februar d.å.

Når det gjelder fastsettelsen av totalkvantum ved et eventuelt fiske i år, var utvalget enig om å avvende forskernes endelige rapport, og komme tilbake til dette spørsmålet på neste møte i utvalget.

Det ble i debatten vist til den store overskridelse av totalkvoten en hadde hatt i 1977, og Gundersen reiste spørsmålet om hvilke midler en har å sette inn for å hindre at det samme gjentar seg ved et eventuelt fiske i høst. Vartdal kunne opplyse at Fiskeridirektoratets kontrollverk faktisk har reduserte ressurser

å sette inn i dette arbeidet i forhold til 1977, fordi Kontrollverket har fått inndratt 12 inspektørstillinger i løpet av kort tid, herav 7 i 1978. Samtidig blir Kontrollverket pålagt mer arbeid (bl.a. kontroll av tørrfisk) i kvalitetskontrollen som er Kontrollverkets primære oppgave. Vartdal kunne derfor ikke love øket innsats fra Kontrollverket, spesielt på feltet der behovet synes å være størst. Politiet synes heller ikke å ha kapasitet til bedre kontroll av fiskerireguleringene. Etter Vartals mening måtte Feitsildlaget i større grad engasjere seg i kontrollarbeidet, bl.a. ved å ha egne inspektører på feltet under fisket. En måtte nemlig ikke glemme at alle de omgøelser som var kontrollert i 1977 slik som for sent og/eller for lite innmeldt kvantum, for lavt kvantum på sluttседdelen o.l., i første rekke var brudd på lagets forretningsregler. Med de fullmakter salgslagene er tillagt i medhold av Råfiskloven er det bare rimelig at salgslagene også selv må påse at lagets egne bestemmelser følges.

Når det gjaldt kriteriene for deltagelse var det bred enighet om at fremdeles burde forbeholde retten til deltagelse for de fiskere som har et historisk grunnlag i dette fisket. Utvalget ønsket imidlertid også å gi andre fiskere og spesielt unge, en mulighet til å slippe til i dette fisket av hensyn til rekrutteringen. Vartdal gikk i sitt forslag inn for å holde 15% av totalkvantum til disposisjon for yngre fiskere uten tilstrekkelige alternative driftsmuligheter, samt til fiskere som til tross for at de ikke oppfyller vilkåret om levert minstekvanta i nærmere angitte år, kan sies å ha et historisk grunnlag i dette fisket og står uten tilstrekkelige alternative driftsmuligheter.

Moberg påpekte at det var høyst tvilsomt om en rent juridisk har adgang til å gjennomføre en regulering der fiskere uten historisk tilknytning skal gis konsesjon på bekostning av fiskere som tidligere har deltatt.

Albrigtsen ønsket på sin side en ordning der 80% av totalkvantum tildeles søkere som fyller de ordinære vilkår for deltagelse, mens 20% fordeles etter romsligere kriterier, og med reduserte kvoter.

Gundersen mente det var all mulig grunn til å overveie om det i det hele tatt bør settes i gang en detaljregulering som den en hadde ifjor og som det legges opp til for i år, fordi erfaringene ifjor klart viste at det ikke var mulig å få reglene skikkelig håndhevet. For at reguleringen i tilfelle skal være praktisk gjennomførbar mente Gundersen det var ønskelig med mest mulig klare kriterier og "firkantede regler" som vil være lettere

å praktisere.

Raasok på sin side mente det allerede nå kunne innhentes søknader om deltagelse i fisket men at en først senere tok nærmere standpunkt til hvilke kriterier som skulle legges til grunn for deltagelse da en på dette tidspunkt ville ha en god oversikt over søkermassen.

Med hensyn til fartøystørrelsen på 110 fot var det alminnelig enighet om at den burde beholdes, men Albrigtsen foreslo at en for fartøyer mellom 90 og 110 fot spesielt vurderte hvilke muligheter disse fartøyene har for alternativ drift gjennom de konsesjoner disse fartøyene har i andre fiskerier.

Gundersen var uenig med resten av utvalget i at det skulle være et vilkår for deltagelse i garnfisket at søker var oppført på blad B i fiskermanntallet.

Det ble forøvrig diskutert flere alternative muligheter for regulering av garnfisket. Fiskeridirektøren og administrasjonens representanter for øvrig gikk prinsipielt inn for en tilsvarende ordning som fjorårets, med et maksimalt kvantum pr. fartøy. For å unngå at totalkvoten blir for fort oppfisket og til og med overskredet slik som i 1975 og -77, bør et slikt fiske begrenses til perioder på 2 - 3 døgn. Representantene for Norges Fiskarlag viste til sitt landsstyrevedtak som krevde individuelle kvoter for garnfiskerne i 1978. Dette er fremdeles organisasjonens krav. Nylund på sin side ønsket en distriktsvis fordeling av garnkvantumet, men uten individuelle kvoter. Imidlertid med en maksimal kvote pr. fartøy, og med korte, avgrensede fiskeperioder.

Norges Fiskarlags representanter viste ellers under debatten til det forberedende møte i Fiskeridirektoratet den 3. februar, som dannet grunnlaget for Fiskeridirektørens forslag, og hadde ingen nye synspunkter på de spørsmål som var fremme i diskusjonen.

Reguleringsutvalget kunne deretter foreslå følgende hovedretningslinjer for regulering av et eventuelt fiske etter altantorskandisk sild i 1978:

13.3.78

I TOTALKVANTUM OG FORDELING MELLOM NOT OG GARNa) Totalkvote

På basis av de helt foreløpige opplysninger fra sildeundersøkelsene i vinter, kan det være grunn til å frykte at gytebestanden ikke har øket fra 1977 til 1978 slik som en kunne ha håpet. Av denne grunn må en være forberedt på at havforskerne vil tilrå totalforbud mot fiske til høsten.

Utvalget tar forskernes utredning til etterretning, og er enig om å komme tilbake til spørsmålet om størrelsen på en eventuell totalkvote for fiske i 1978 når forskernes endelige rapport foreligger. Denne rapport antas å være klar i månedsskiftet april/mai. Utvalget fant det likevel riktig allerede nå å drøfte visse hovedretningslinjer for et eventuelt fiske selv om flere av utvalgets medlemmer tok et klart forbehold for om de i det hele tatt ville tilrå et fiske i 1978 slik som bestandssituasjonen synes å være.

b) Fordeling

Når det gjelder fordelingen mellom not og garn har Reguleringsutvalget merket seg Norges Fiskarlags landsstyrevedtak fra 1977 om å fordele totalkvantumet med 73% til not og 27 % til garn. Dette forslag fulgte Fiskeridepartementet for 1977.

Utvalget forutsetter at fordelingen not/garn tas opp på neste møte dersom Norges Fiskarlags landsstyre anbefaler

en annen fordeling for årets fiske.

II KRITERIER FOR DELTAGELSE

a) Fiske med notredskap

Retten til deltagelse i fisket etter atlantiskandisk sild med notredskap må også for 1978 som en hovedregel forbeholdes

-) søkere som tradisjonelt har drevet kystsildfiske,
-) som tidligere har hatt en ikke uvesentlig del av årsinntekten fra dette fisket, og
-) som ikke har tilfredsstillende alternative driftsmuligheter.

Det vilkår en satte for deltagelse i 1977 med hensyn til leverte minstekvanta i årene 1970-73 må også for 1978 tillegges, stor vekt ved denne vurderingen.

Reguleringsutvalget mener imidlertid at en må ha anledning til å se bort fra vilkåret om leverte minstekvanta i de tilfelle hvor søkere, til tross for at de ikke oppfyller dette vilkår, kan sies å ha et historisk grunnlag i dette fisket, og ikke har tilstrekkelige alternative driftsmuligheter. Likeledes når det av hensyn til rekrutteringen i dette fisket anses rimelig å se bort fra dette vilkår. Utvalget mener ca. 15 % av totalkvantumet vil være rimelig å avsette til disse grupper, og dette kvantum må fordeles mellom de enkelte fylker fra Rogaland til Finnmark. Fordelingskriteriene for dette kvantum forutsettes fastsatt på et senere tidspunkt. Det må imidlertid legges vekt på hvordan de enkelte fylker kommer ut med antall kvoter forøvrig.

Forøvrig må følgende være oppfylt:

-) søker må være eier av det fartøy som skal benyttes i fisket.

Dog kan det i særlige tilfelle (f.eks. langvarige leieforhold) likevel tildeles kvote.

-) fartøyet må ikke overstige 110 fot lengste lengde.

For fartøy mellom 90 og 110 fot må det spesielt vurderes hvilke muligheter disse fartøyene har for alternativ drift gjennom konsesjoner for andre fiskerier.

b) Fiske med garn

Utvalget med unntak av ekspedisjonssjef Gundersen var enig om at vilkåret for deltagelse i fisket med garn bør være at søker er oppført på blad B i fiskermanntallet. Ekspedisjonssjef Gundersen ga uttrykk for at et slikt vilkår for deltagelse ville være for strengt.

III FASTSETTELSE AV KVOTESTØRRELSE

a) Notredskap

Ved fastsettelse av kvotestørrelse for notfartøy skjer en differensiering på 2 eller 3 trinn, etter antall mann og fartøyets størrelse, mens det for landnotbrukerne gis en lik kvote for alle bruk.

Utvalget diskuterte spørsmålet om det skulle tildeles kvote bare til de mannskaper som var oppført på blad B. Utvalget var enig om at vilkåret for å oppnå kvote var at minst halvparten av mannskapet var oppført på blad B i fiskermanntallet.

b) Når det gjelder spørsmålet om individuelle kvoter for garnfartøyene er det ulike oppfatninger både i utvalget og blant observatørene.

Fiskeridirektøren og administrasjonens representanter forøvrig går prinsipielt inn for en tilsvarende ordning som fjorårets, med et maksimalt kvantum pr. fartøy. For å unngå at totalkvoten blir oppfisket, bør fisket begrenses til perioder på 2- 3 døgn. Før fisket åpnes etter en slik periode må det fremskaffes full oversikt over totalkvantumet.

Representantene fra Norges Fiskarlag viser til sitt landsstyrevedtak, som krevde individuelle kvoter for garnfisket i 1978, og dette er fremdeles organisasjonens krav. Spørsmålet vil på ny bli drøftet på landstyremøte i april.

Fiskerisjef Nylund på sin side ønsker en distriktsvis fordeling av garnkvantumet, men uten individuelle kvoter. Imidlertid med en maksimal kvote pr. fartøy, og med korte, avgrensede fiskeperioder.

IV FISKEPERIODE - KONTROLL

Utvalget har merket seg at Fiskeridirektoratets kontrollverk på grunn av nedskjæringer i bemanningen ikke vil ha kapasitet til vesentlig øket kontroll i 1978. Hele utvalget er enig i at det er en helt avgjørende forutsetning for i det hele tatt å tillate et fiske at Feitsildlaget engasjerer seg langt sterkere i kontrollen, herunder spesielt at all fangst umiddelbart blir innmeldt til laget og at riktig kvantum blir oppført på sluttsedlene ved levering. Eventuelle omgåelser av reglene på disse områdene er i første rekke brudd på lagets forretningsregler, og utvalget er av den oppfatning at laget må ha egne inspektører på feltet.

Av kontrollmessige grunner anser utvalget det også nødvendig å begrense fisket i tid. Det var imidlertid en viss meningsforskjell om periodens lengde. Fiskeridirektøren og administrasjonens øvrige representanter var enig om at perioden måtte begrenses mest mulig, og ikke være lenger enn 2 måneder, helst kortere.

Utvalget forutsetter omtrent samme åpningsdatoer som i 1977, d.v.s. 17. august for landnot og for snurpenot 5. september syd for Byholmsråsa og 3. oktober nord for Buholmsråsa. Sistnevnte dato også for garnfisket.

V SAKSBEHANDLINGEN

Gjennomføringen av en regulering av sildefisket i 1978 forutsetter et nært samarbeid mellom hele den regionale/løkale fiskeridireksjon og Fiskeridirektøren.

Fiskeristyrene/sjefene innstiller etter forutgående konsultasjoner med fiskerirettlederne/nemndene overfor Fiskeridirektøren hvem som bør få delta i notfisket.

Skal det tildeles individuelle garnkvoter gis fiskeristyrene/sjefene avgjørelsesmyndighet dersom det er formell adgang til dette. En absolutt forutsetning for individuelle garnkvoter er at slik avgjørelsesmyndighet kan delegeres. Det totale kvantum som skal fiskes med garn fordeles distriktsmessig.

Formannen viste til de forberedende dokumenter i saken, og spesielt til den omfattende dokumentasjonen som var lagt fram av havforskerne.

Av denne dokumentasjonen og opplysninger fra forskerne på møtet gikk det fram at Nordsjøbestanden generelt ikke er så hardt beskattet som den norsk-arktiske bestanden. Ettersom notfisket er relativt ubetydelig og mesteparten av beskatningen skjer med trål, er beskatningsmønsteret ikke så urasjonelt som nord for Stad og det er heller ikke fullt så høy beskatning på den eldre fisken.

Gytebestanden i 1977 er anslått til 453.000 tonn. Utfra forutsetningen om at gytebestanden vil øke i 1979, konkluderer havforskerne med at det ikke synes å være noen umiddelbar fare for svikt i seibestanden i Nordsjøen. I 1976 ble det fisket 320.000 tonn sei i Nordsjøen inkludert norske og danske bifangster i industritrålfisket. Fangsttallet for 1977 er oppgitt til 197.000 tonn. Det danske estimatet for seifangster i industritrålfangstene i 1977 er opplyst å være bare 1.800 tonn. Et mer realistisk estimat vil etter norsk oppfatning være 25.000-30.000 tonn. Beskatningen i 1977 har vært betydelig lavere enn forutsatt av forskerne i 1977 da det ble gitt anbefaling om kvoten for 1978.

ICES' arbeidsgruppe for sei har på møte i februar d.å. anbefalt en totalt tillatt fangst på 230.000 tonn for 1979. (Dette er samme kvantum som den totalkvote som er avtalt for 1978 mellom Norge og EF). Fra norsk side ble det under møtet påpekt at anbefalingen innebærer en beskatning som er høyere enn det som vil gi et maksimalt varig langtidsutbytte.

Bestandssituasjonen for den norsk-arktiske seien er langt alvorligere enn for seien i Nordsjøen. Dette har hovedsakelig sin årsak i følgende forhold: Beskatningen er dobbel så stor som den må være for å gi et maksimalt varig langtidsutbytte med nåværende beskatningsmønster. Beskatningen er spesielt på grunn av det norske notfisket blitt sterkt konsentrert om de yngre aldersgruppene. Dette er uheldig.

Gytebestanden er blitt halvert fra 1973 til 1977 (280.000 tonn i 1977). Med samme beskatning i framtiden som i 1976 vil gytebestanden gradvis reduseres ytterligere til et nivå omkring 240.000, forutsatt uendret rekruttering til bestanden. Dette innebærer en risiko for svikt i den framtidige rekrutteringen til bestanden.

I 1976 ble det fisket vel 240.000 tonn norsk-arktisk sei. Fangsttallet for 1977 er oppgitt til 182.000 tonn. Under forutsetning av at fisket i 1978 fortsetter som i 1977 har sei-arbeids-

gruppen anbefalt en totalt tillatt fangst av sei nord for Stad i 1979 på 153.000 tonn.

Som forskerne hadde framholdt i de forberedende saksdokumentene er det ved vurderingen av eventuelle reguleringstiltak 2 hovedhensyn som bør legges til grunn: Hensynet til gytebestanden og hensynet til å oppnå en størst mulig avkastning fra bestanden. Utfra bestandsmessige hensyn bør beskatningen av den norsk-arktiske seibestanden i hovedsak forskyves fra not til garn og trål, med forbud mot notfiske og regulering av juksa-, snurrevad- og trålfisket slik at fisket blir mer konsentrert om eldre fisk. Ifølge opplysninger fra forskerne er fangstfordelingen på de enkelte redskaper ca. 50-60% på not, ca. 20% på trål, ca. 10% på garn, ca. 5% på juksa og under 5% på andre redskaper. (Ifølge oppgaver fra Norges Råfisklag er fangstfordelingen i 1976 50-65% på not, 10-20% på trål, 15-20% på garn, ca. 5% på juksa, ca. 1% på line og under 1% på andre redskaper inklusive snurrevad.) Forbudet mot notfisket vil være klart viktigst i denne sammenheng og vil kunne gi en økning i varig langtidsutbytte på over 30%, dvs. 50-60.000 tonn, og en fordobling av gytebestanden som i framtiden vil komme opp i nærmere 600.000 tonn med nåværende rekrutteringsnivå.

Fiskeridirektøren hadde i det forberedende saksdokument ikke fremmet forslag om forbud mot notfiske etter sei. Heller ikke hadde han foreslått å innføre kvote- og innsatsregulering av notfisket. Imidlertid hadde han foreslått overfor utvalget at minstemålsbestemmelsene ble endret slik at det fra 1. september 1978 innføres minstemål på 30 cm sør for Stad og 35 cm nord for Stad, samtidig med at det i området mellom 62° og 64°n.br. i en overgangsperiode fram til utgangen av 1980 gis adgang til å fiske sei med et minstemål på inntil 32 cm i form av at det gis generell dispensasjon fra minstemålet på 35 cm.

Utfra forskernes opplysninger om det uheldige beskatningsmønsteret i fisket på den norsk-arktiske seien, var utvalget enig om at målsettingen for regulering av fisket måtte være å endre dette mønsteret slik at det blir tatt vesentlig mindre kvanta av ungfisk. Dette ville kreve tiltak som ville innebære en forskyvning av beskatningen fra not til andre redskaper. Dette ville igjen bety at seisnurpeflåten måtte skaffes alternative lønnsomme driftsmuligheter samtidig som den fiskeindustrien som i dag baserer seg på tilførsel av råstoff fra denne flåten, sikres råstoff på annen måte. I denne sammenheng ville det være nødvendig å føre en konsesjonspolitik som fremmet målsettingen om en reduksjon i notfisket. For å sikre fartøyene lønnsom drift på årsbasis burde

det overveies å tildele trålfartøy konsesjoner for kombinasjon av industri- og konsumfiske.

Utvalget anbefalte at det settes i gang utredningsarbeid når det gjelder tiltak som kan føre til et riktigere beskatningsmønster i seifisket samtidig som de betydelige seiressursene i norsk sone kan utnyttes og råstoff til fiskeindustrien kan sikres.

Når det gjaldt Fiskeridirektørens forslag til endring av minstemålsbestemmelsene, pekte Raasok på at selv en dispensasjon ned til 32 cm i område mellom 62 og 64^on.br. ville skape store problemer for seinotfisket i dette området. Spesielt ville dette gjøre seg gjeldende dersom adgangen til å ha inntil 10% undermåls fisk i seifangster ikke ble fornyet. Han var derfor tilbøyelig til å mene at en like godt kunne unnlate å dispensere fra minstemålet på 35 cm nord for Stad.

Albrigtsen påpekte at det innen næringen i fylket var delte oppfatninger av spørsmålet om dispensasjon burde gis ned til 32 eller 30 cm. Han ga samtidig uttrykk for at denne saken hadde særlig betydning for Møre rent sysselsettingsmessig.

Formannen opplyste at det hadde vært og var hans hensikt å fremme forslag overfor departementet om fornyelse av adgangen til å ha inntil 10% undermåls fisk i seifangster. Han viste til pkt.1 i det forberedende saksdokumentet der det beklageligvis var opplyst at dette allerede var gjort. Da det hadde vært spørsmål om å fremme forslaget kort tid før utvalgsmøtet, hadde han funnet det riktigst å vente til saken kunne drøftes av utvalget og ses i sammenheng med sakskomplekset for øvrig.

Bjørklund mente prinsipalt at det ikke burde dispenseres fra minstemålet på 35 cm i området mellom 62 og 64^on.br. I den foreliggende situasjonen var det nødvendig å treffe drastiske tiltak. Dispensasjon ville forverre situasjonen.

Grønnevet hevdet at dispensasjon trolig ville være nødvendig av hensyn til filetindustrien i Kristiansund N. Dispensasjonen burde omfatte området sør til fylkesgrensen mellom Hordaland og Sogn og Fjordane. Han mente at dispensasjonen bare burde gjelde sei til filet.

Mikalsen viste til vedtak på årsmøtet i Nordland Fylkes Fiskarlag 23. september 1977 med krav om at det ble vurdert å innføre likt minstemål for hele landet på 40 cm, og ville prinsipalt holde seg til dette.

Majala kunne ikke se at samme minstemål kunne innføres på hele kysten og han gikk følgelig inn for et dispensasjonsområde.

Krog viste som sitt standpunkt til konklusjonene fra møtet i Norges Fiskarlag den 25.januar d.å.

Etter dette tilrådde et flertall av utvalgsmedlemmene at det fra 1.september 1978 blir innført et felles minstemål for sei på 35 cm i hele området fra Stad og nordover, mens minstemålet i området sør for Stad bør være 30 cm. Som en overgangsordning bør det dispenseres ned til 30 cm i området mellom 62^on.br. og 64^on.br. inntil utgangen av 1980, og det bør vurderes om denne dispensasjonen bare skal gjelde sei til filet. Adgangen til å ha inntil 10% undermåls fisk i seifangster bør fornyes.

Mikalsen sluttet seg subsidiært til utvalgets tilråding, men ba om som sitt prinsipale standpunkt å få protokollert følgende: "Idet jeg viser til årsmøtevedtak i Nordland Fylkes Fiskarlag der laget ber reguleringsutvalget vurdere å heve minstemålet for sei til 40 cm for hele landet ber jeg Fiskeridirektøren foreta en analyse av virkningen av en slik reguleringsbestemmelse for så å ta dette spørsmål opp på et senere tidspunkt."

Til møtet var utarbeidet et notat som redegjorde for utviklingen av bifangstreguleringene i Nordsjøen fram til i dag. De norske bestemmelsene går nå ut på at det er tillatt, i den del av fangsten som ikke er utsortert for konsum, å ha inntil 20% i vekt av beskyttede fiskearter som bifangst under fiske etter øyepål, tobis, kolmule m.v.

EF-kommisjonen hadde imidlertid foreslått at det i EF-sonen i slike fangster kun skulle være tillatt å ha inntil 10% beskyttede fiskearter også inkludert det som måtte være utsortert til konsum. Ved at EF tok sikte på å innføre vesentlig strengere bifangstreguleringer enn Norge, kunne en diskutere at fiskeinnsatsen ville øke betraktelig i norsk sone. Fiskeridirektøren anså det derfor som viktig at Norge snarest endret bifangstbestemmelsene slik at reglene i de to sonene ble mest mulig harmonisert.

På et møte i Fiskeridirektoratet den 26. januar med representanter fra Sør-Norges Trålerlag og Rogaland Fiskarlag ble det fra disse representantene gitt uttrykk for at de primært ville beholde de bestemmelsene som gjaldt i dag, for norske fiskere, mens det skulle praktisere strengere bestemmelser for utlendingene. Representantene kunne subsidiert godta en 20%-regel uten utsorteringsadgang, men under forutsetning av at sei ikke inngikk i beregningen. Og endelig, under forutsetning av at det var vanskelig å gjennomføre strengere bestemmelser for utlendingene, kunne representantene fra fiskerne gå med på at det ble innført en 20%-regel uten utsortering, men slik at Fiskeridirektøren kunne dispensere for fangster som inneholdt inntil 25% beskyttede fiskearter og i spesielle tilfeller for fangster som hadde opptil 30% innblanding. Det er forutsetningen at denne dispensasjonsordningen bare skulle gjelde for norske fiskere.

I fiskeriavtalen mellom Norge og EF er det inntatt at EF i sin sone vil innføre regelen om 10% innblanding inkludert også fisk som var utsortert for konsum. Som en følge av dette tok også den norske delegasjonen med at Norge tar sikte på å innføre en tilsvarende ordning for EFs industrifiske i norsk sone som den som EF praktiserer overfor norske fartøyer i sin sone.

I samsvar med ovennevnte hadde Fiskeridirektøren foreslått at utvalget vurderte spørsmålet om å innta 10%-regelen i forskrifter for EFs fiske i norsk sone.

Fiskeridirektøren hadde videre foreslått at de norske

bifangsreglene ble endret slik at samlet innblanding av beskyttede fiskarter måtte settes til 20% inkludert konsumfisk, men med adgang for Fiskeridirektøren til å dispensere i særlige tilfelle.

Videre hadde Fiskeridirektøren anmodet utvalget om å ta stilling til hvilke regler som skulle praktiseres overfor land som ikke tilhørte EF, og om eventuell dispensasjonsordning også skulle gjelde overfor disse.

Lahn-Johannessen mente at ut fra målsettingen om å beskytte konsumfisk samtidig som en skulle opprettholde en relativ sterk beskatning av industrifisk, var de nåværende bestemmelsene lite tilfredsstillende.

Dersom en vurderte de forskjellige fiskearter i relasjon til den beskatning industritrålfisket medførte, var det spesielt 0-gruppen av hyse som var mest utsatt. Gyteområdene og oppvekstområdene for hyse i den nordlige del av Nordsjøen er nemlig stort sett sammenfallende med øyepål-områdene. Når rekrutteringen av hyse i en årrekke har vært relativt svak, var det således særlig viktig at eventuelle beskyttelsestiltak tok spesielt hensyn til dette forhold.

0-gruppene av torsk og hvitting er ikke i samme grad som hysen utsatt for beskatning av industritrålerne idet hvitting- og torskeyngelen går mer pelagisk og driver mot oppvektområder i den sørlige del av Nordsjøen. Det er således helst større fisk som her beskattes. Det samme vil også være tilfelle for seien.

Forskerne mente derfor at det kunne være fordelaktig om reglene i stedet for å benytte vektprosent gikk over til å nytte "antall"-prosent, eller at en i stedet for å operere med en generell innblandingsprosent vurderte å fastsette spesielle vektprosentsetter for enkelte arter.

Dersom en kom til at en ville innføre en regulering som foreslått i de forberedende dokumenter og en her skulle praktisere dispensasjonsordninger burde en også ta med i vurderingen av konkrete dispensasjoner hva slags fiskeslag som i det aktuelle tilfelle blir beskattet. Det ville således generelt sett være mindre betenkelig å dispensere når det gjaldt fangster med større innblanding av sei enn f.eks. for småhyse og hvitting.

Gundersen understreket at det var viktig at en nå fikk i stand en bred diskusjon om industritrålfisket generelt. Bl.a. om en skal gå inn for en mer liberal linje når det gjelder

industriålfartøyenes adgang til å ta beskyttede fiskearter eller om en heller skulle søke å pence fisket over på et direkte konsumfiske.

Formannen mente at utvalget på grunnlag av forskernes uttalelser burde vurdere flere alternative reguleringsformer og at saken derfor burde utsettes til neste møte, og han rettet spesielt spørsmål til forskerne om det var mulig for disse å uttale seg om konseskvensene for de forskjellige reguleringsalternativ som var skissert. Utvalget sa seg enig i dette og forutsatte at forskerne til neste møte hadde vurdert betydningen av praktiseringen av de forskjellige reguleringsformer.

Sak 4/78 Kvoteregulering pr. fartøy i rekefisket i ICNAF-området.

Formannen viste til det forberedende dokument i saken samt til brev fra Fiskebåtrederens Forbund, hvor ulike alternativer for kvoteregulering pr. fartøy var vurdert.

Forhandlingene med EF gav Norge en rekekvote ved Vest-Grønland på 10.300 tonn. Totalkvoten fordeler seg på rekekvoteområder (soner) således:

Tabell 1

<u>Rekekvoteområde</u>	<u>%</u>	<u>tonn</u>
Sone 1	8	824
Sone 2	7,5	773
Sone 3	60	6.180
Sone 4	11	1.133
Sone 5 (Canadisk)	13,5	1.390
<u>Totalt</u>	<u>100</u>	<u>10.300</u>

Selv om den totale rekekvoten er relativt høy fant utvalget det nødvendig å gå inn for en regulering med kvoter pr. fartøy. Et moment som talte for fartøyregulering var at totalkvoten er delt opp i rekekvoteområder. For ikke å risikere at de fartøyene som er tidlig ute skal fiske en uforholdsmessig stor del i de beste områdene, var utvalget enig i at fartøyreguleringen ble utformet slik at av det enkelte fartøys årskvote kan inntil 8% fiskes i sone 1, inntil 7,5% i sone 2 osv. (jfr. prosentsetsene i tabell 1).

Kvoter pr. fartøy.

I brev fra Fiskebåtrederens Forbund av 7.2.78 var det gjort greie for 3 alternative opplegg til fartøyregulering. Forbundet antydte at alternativ 3, hvor fartøyene er inndelt i grupper etter lastekapasitet, etter forbundets vurdering synes å gi det beste resultat. Med utgangspunkt i dette alternativet hadde Fiskeridirektøren utarbeidet et modifisert alternativ, alternativ I.

I tillegg hadde Fiskeridirektøren utarbeidet et alternativ II hvor en søkte å ta hensyn til at flest mulig fartøyer burde få kvoter som gav dem fulle turer. Da det sannsynligvis blir endringer i kvotene i løpet av året fant utvalget det vanskelig å få til en slik ordning, og en valgte derfor å legge alternativ I til grunn for den videre behandling.

I forhold til Fiskebåtredernes Forbunds alternativ 3 inneholdt alternativ I følgende modifikasjoner:

- a) Totalkvoten var økt fra 9.000 til 10.300 tonn.
- b) Ved utredningen av kvotene hadde en ikke redusert kvotene for fartøyer som i tillegg til rekekonsesjon har vanlig trålkonsesjon.
- c) 2 fartøyer, "Remøytrål" og "Kap Farvel" syntes på basis av en sammenligning av høyest levert fangst i tonn og godkjent lastekapasitet i m³, å være bygd noe større enn hva konsesjonene tillier. En hadde derfor ved utregning av fartøykvoter funnet det riktig å legge til grunn et noe lavere tall for lastekapasiteten på henholdsvis 222 og 220 tonn. Fiskeridirektøren hadde nytt et beregningsgrunnlag på 200 tonn for begge fartøyer. Ved utregningen av fartøykvotene var disse to fartøyene følgelig flyttet ned til gruppen 190-220 tonns lastekapasitet.

For øvrig var forbundets forutsetninger om at 50% av totalkvoten fordeles likt, mens 50% fordeles etter lastekapasitet holdt uforandret. Likeså forutsetningen om at de minste fartøyene med lastekapasitet under 100 tonn skal få gå 4 fulle turer.

Fartøyer som driver både torske- og reketrålning.

I opplegget fra Fiskebåtredernes Forbund hadde samtlige fartøyer med vanlig trålkonsesjon beregningsmessig fått redusert sin rekekvote med 50%. Man hadde ved dette forutsatt at disse fartøyene vil få (og benytte) en halv torskekvote.

På møtet 9.12.77 anbefalte reguleringsutvalget at kombinasjonsfartøy kunne tildeles maksimalt 0,6 ferskfisktrålerkvote. I gjennomsnitt forutsatte en ved kvoteberegningene at fartøyene i denne gruppen vil få 0,3 ferskfisktrålerkvote. I forbindelse med vedtaket om å øremerke eventuelle innsparinger til ferskfisktrålerne, lå en av innsparingsmulighetene i at kvotene til kombinasjonsfartøy ville bli enda lavere, f.eks. fordi rekekvoten ved Vest-Grønland ble relativ høy.

På bakgrunn av den anstrengte kvotesituasjonen i torsketrålfisket, som ovenstående er et uttrykk for, kunne Fiskeridirektøren ikke anbefale et forslag til rekekvoter som siktet på en overflytning av fangstkapasitet til torsketrålerflåten. Fiskeridirektøren foreslo derfor at kombinasjonsfartøyene selv velger hvilken kombinasjon av reker og torsk de ønsker.

Ved valg av kombinasjon foreslo Fiskeridirektøren at 1 tonn reker tilsvare 4 tonn torsk for alle fartøyer. Faktoren 4 fremkom på følgende måte:

$$\frac{\text{Ferskfisktråerkvote}}{\text{Total rekekvote}} = \frac{1650}{10.300} = 4,0$$

antall rekeetrålere 25

Fartøyene måtte videre holde seg innen den beskrankning at de ikke kan få større torsk kvote enn 0,6 ferskfisktrålerkvote, dvs. 990 tonn.

Fiskeridirektøren anbefalte at de 2 kombinasjonsfartøyene under 250 BRT får beholde kvoten på 200 tonn torsk, som de allerede er tildelt, uten beskjæring av rekekvoten.

Utvalget sluttet seg til disse forslagene.

Diskusjonen i utvalget kom hovedsakelig til å dreie seg om den foreslåtte inndeling av fartøyene i grupper etter lastekapasitet, samt problemer med å fastsette det enkelte fartøys "riktige" lastekapasitet. Kun de rekeetrålere som var bygget etter at konsesjonsordningen ble innført, har fått fastsatt lastekapasiteten i konsesjonspapirene. Utvalget var enig om at eldre fartøyer som kunne dokumentere en høyere lastekapasitet enn den som var benyttet ved kvoteberegningen måtte få justert kvotene sine tilsvarende.

Grønnevet pekte på at han var noe i tvil om det var riktig å flytte ned en gruppe de fartøyene som var nevnt i punkt C. Etter hans oppfatning ^{favori-}erte opplegget de store båtene, bl.a. fordi lastekapasiteten i tonn varierte mye med hvilken emballasje som var brukt. Han mente derfor prinsipielt at alle fartøyer med lastekapasitet over 200 tonn måtte settes i samme gruppe ved at det ble følgende gruppeinndeling for de større båtene: 160-200 tonn og over 200 BRT. I opplegget fra forbundet var det for de samme størrelser foreslått følgende gruppeinndeling: 160-190 tonn, 190-220 tonn, 220-250 tonn og over 250 tonn.

Når det gjaldt gruppeinndelingen ble utvalget etter endel diskusjon enig om å slå sammen gruppen 220-250 tonn og gruppen over 250 tonn til én gruppe. For øvrig sluttet utvalget seg til alternativ I. De utregnede fartøykvotene er oppført i tabell 2.

Utvalget var enig om at det var nødvendig å følge utviklingen meget nøye slik at en sikret seg at den norske kvoten ble fullt utnyttet. Utvalget var derfor enig om at en på neste møte som er planlagt til første halvdel av mai, ville komme tilbake til hvorledes kvotene som er "vekslet" inn i torsk og eventuelle ubenyttede restkvoter skal disponeres.

Tabell 2.

Laste- kapasitet i tonn	Navn	Gj.sn. lastekap. for gruppen	Kvote i tonn
<u>Under 100</u>		80	
52	Ben Hur		208
94	Drotholm		376
95	Karl Snorre		380
54	Leiranger		216
90	Markus Arvesen		360
95	Sagøy		380
79	Odd Erik		316
<u>100-130</u>		109	
108	Ingar Iversen		379
122	Kjelløy		"
100	Langskjær		"
110	Lyshaug		"
112	Nestor		"
100	Ny-Horisont		"
109	Thue jr.		"
<u>130-160</u>		139	
136	Peder Årseth		422
144	Artic		"
139	Hardy		"
138	Remtoft		"
<u>160-190</u>		173	
166	Seafood Queen		470
180	Breisund		"
<u>190-220</u>		200	
200	Kap Farvel		509
200	Remøytrål		"
<u>Over 220</u>		256	
234	Berghorn		588
234	Lars Nyvoll		"
299	Pero		"
Sum kvoter			10.299

5/78 Regulering av fiske etter norsk arktisk torsk 1978.
Spørsmål om rundfrysetillegget for trålere under 400 BRT.

Det var nærmere redegjort for saken i de forberedende dokumenter.

På utvalgets møte 9. desember 1977 sak 46/77 a vedtok utvalget bl.a. å anbefale at rundfrysetillegget for fartøy under 400 BRT ble satt til 10%.

Etter anmodning fra Andenes Havfiskeselskap fant Fiskeridirektøren etter samråd med Norske Trålerrederiers forening å foreslå at det i reguleringsforskriftene for norsk-arktisk torsk i 1978 ble åpnet adgang for Fiskeridirektøren til å øke rundfrysetillegget for trålere under 400 BRT som på årsbasis leverer fangsten i frossen tilstand. En forutsatte på dette tidspunktet at det ikke var mulig å få i stand noe tilskudd til prisen for rundfrossen vare.

Imidlertid er det etter den nye fiskeriavtalen avsatt 3. mill kroner til nevnte formål og Fiskeridirektøren fant derfor ikke å ville gå inn for å øke rundfrysetillegget utover de fastsatte 10%. Det var særlig i den forbindelse lagt vekt på at med et rundfrysetillegg utover 10% for trålfartøyer på ca. 300 BRT, vil det bli for liten kvotemargin mellom disse fartøyene og de spesielle rundfrysefartøyene over 400 BRT. Dette fordi de større fartøyene har et større mannskap og dessuten ikke har adgang til å fiske mellom 4 og 6 n.mil.

Formannen redegjorde for saken og ga en nærmere begrunnelse for sitt forslag.

Reinholtsen viste til at spesielt et av fartøyene under 400 BRT, nemlig "Andenesfisk III" var et spesialfartøy som var bygget og utstyrt for å rundfryse all fangst, og dette fartøyet hadde ingen muligheter for kombinert drift (fersk og frossen).

Videre understreket han at dette var et særdeles kostbart fartøy med dyr produksjonsprosess og ville derfor økonomisk sett komme vanskelig ut, om ikke den fikk øket torskekvoten.

Reinholtsen ville derfor foreslå at Fiskeridirektøren satte taket for rundfrysetillegget til 20% for de trålere under 300 BRT som rundfryser det alt vesentlige av fangsten.

Gundersen og Bjørklund støttet dette forslaget.

Utvalget, også formannen, sluttet seg til dette forslaget.

Sak 6/78 Orientering om forhandlingsresultatet med EF.

Formannen viste til det forberedende saksdokument med vedlagt omforent referat i uoffisiell oversettelse av konklusjonene fra konsultasjonene mellom Norge og EF i Brussel 15.-17.februar 1978 og foreløpig notat av 28.februar d.å. fra Fiskeridirektøren til Sjøgrenseutvalgets Arbeidsutvalg for fisk om forhandlingsresultatet Norge-EF. Videre var vedlagt et tabellsett med statistikk over kvantum og verdi for det gjensidige fisket.

Referatet med bilag fra konsultasjonene 15.-17.februar 1978 vedlegges.

I sine generelle kommentarer til forhandlingsresultatet understreket formannen at fiskeriatvanten er trådt midlertidig i kraft fra undertegningstidspunktet 6.mars d.å. Det er forutsetningen at avtalen skal behandles av EF's Ministerråd i begynnelsen av april. Han pekte på at avtalen må betraktes som en ad-hoc løsning av fiskerispørsmålene mellom Norge og EF, og som sådan som et første skritt i retning av et mer balansert forhold når det gjelder det gjensidige fisket mellom Norge og EF. Hvilket nivå eller omfang det gjensidige fisket skal ha, er selvfølgelig meget viktig. Her sier rammeavtalen at det skal bli balanse i det gjensidige fisket ved utgangen av 1982. Dette skal oppnås først ved utgangen av 1982 ved en gradvis reduksjon av EF's fiske i norsk sone til nivået for det norske fisket i EF-sonen "de senere år". At EF ennå ikke har avklart den interne fiskeripolitikken hadde satt sitt preg på og vanskeliggjort forhandlingene. Bl.a. hadde dette ført til at en ikke hadde oppnådd å få EF til å ta tilstrekkelig hensyn til at Norge er "medeiere" av fellesbestandene. Formannen mente videre at når nå kvoteavtalen for 1978 var undertegnet, skulle grunnlaget være lagt også for undertegning av rammeavtalen mellom Norge og EF.

Utvalget tok formannens orientering om forhandlingsresultatet med EF til underretning.

Uoffisiell oversettelse.

Omforenet referat av konklusjonene fra fiskerikonsultasjoner mellom EF og Norge i Brussel 15.-16. februar 1978.

- I. 1. En delegasjon fra Fellesskapet ledet av herr R. Simonnet, og en norsk delegasjon, ledet av herr K. Vartdal, møtte i Brussel 15.-16 februar 1978 for konsultasjoner om gjensidige fiskeriforbindelser i 1978. Liste over sammensetningen av de to delegasjoner følger som vedlegg 3 og 4.
2. Møtet i Brussel var en fortsettelse av tidligere møter i Oslo (7.-8. november 1977), i Brussel (24.-25. november og 15.-16. desember 1977) og i Bergen (7.-9. februar 1978).
3. Konsultasjonene tok utgangspunkt i de prinsipper som er nedfelt i det ferdigforhandlede utkast til avtale mellom Fellesskapet og Norge vedrørende fiskerier.
4. De to delegasjoner var enige om at det kan være behov for ytterligere drøftelse mellom de berørte parter vedrørende regulering av fellesbestander i Skagerrak, samt om harmoniseringen av reguleringsbestemmelser.
- II. De to delegasjoner var enige om å anbefale følgende ordninger overfor sine myndigheter:

1. Fellesbestander.

1.1. Partene skal fastsette kvotereguleringer for de av fellesbestandene som vitenskapsmennene har anbefalt TAC for. For de bestander som er oppført i vedlegg 1 gjelder dette for følgende arter og områder:

Sild	IV	og III a
Torsk	IV	
Hyse	IV	
Sei	IV	+ III a

Hvitting	IV		
Rødspette	IV		
Makrell	IV	+	III a
Brisling			III a

- 1.2. Partene skal begrense den annen parts fiske i sine soner av visse fellesbestander som det har blitt anbefalt TAC for. Dette gjelder for Fellesskapets fiske etter øypål, kolmule og tobis i norsk sone og for norsk fiske etter lange, blålange, brosme, øypål, tobis, håbrand og brugde i Fellesskapets soner. Med hensyn til kolmule vil hver av partene tillate den annen part å fiske i ICES underområde IV innenfor rammen av den kvote som er fastsatt for øypål. I andre områder vil partene tillate fiske etter dette fiskeslag av den annen part uten spesielle kvotebegrensninger.
- 1.3. Partene skal fastsette kvoter for de fellesbestander som er nevnt ovenfor slik det er vist i vedlegg 1.
- 1.4. Hver av partene kan tildele kvoter til tredjeland i sin sone av dens andel av TAC. I slike tilfeller skal den annen part straks bli informert om de tildelte kvoter og andre relevante reguleringer.
- 1.5. Med hensyn til Nordsjøsild vil partene forby direkte fiske i ICES's underområde IV og i den delen av underområde III a som ligger vest for en linje trukket mellom Lindesnes og Hanstholmen i hele 1978. Hvis dette forbud skulle bli opphevet av noen av partene, vil partene konsultere hverandre om TAC'en og fordelingen av den på de to parter.
- 1.6. Det var enighet om at hver parts direkte fiske etter makrell og hestmakrell i ICES's underområde IV i den annen parts sone ikke skal kunne begynne før i midten av juli i området nord for 60° n og ikke før i midten av august sør for 60° n. Datoene vil bli avtalt senere.

Det var videre enighet om at ingen av partene skal fiske hestmakrell i den annen parts sone etter at makrellkvoten er oppfisket i denne sonen.

1.7. Kvotene som er avtalt for 1978 skal ikke prejudisere fremtidige ordninger mellom partene med hensyn til fordelingen av fellesbestandene på Fellesskapet og Norge.

1.8. Partene tok til etterretning at arbeidsgrupper i ICES nå studerer sonefordelingen av forskjellige fellesbestander. Resultatene av disse arbeidsgruppene vil bli tatt i betraktning i fremtidige konsultasjoner vedrørende disse bestander.

2. Eksklusive bestander.

2.1. De to parter skal fastsette kvoter for hverandres fiske for de eksklusive bestander som vist i vedlegg 2.

2.2. Hvis bestandssituasjonen for torsk ved Vest- og Øst-Grønland forbedrer seg, og hvis Fellesskapet beslutter å tillate fiske av andre EF-fiskere enn grønlandske fiskere, skal de to parter konsultere hverandre med sikte på å fastsette en kvote for Norge av disse bestandene idet det tas hensyn til tradisjonelt norsk fiske i området.

2.3. Med hensyn til nordsjøbrisling ga den norske delegasjonen uttrykk for at dette er en fellesbestand. Utifra praktiske forvaltningshensyn vil imidlertid partene betrakte denne bestand som en Fellesskaps-bestand i 1978. Norge vil tillate norske fiskere og tredjelands fiskere å fiske brisling i sin sone i 1978.

2.4. Idet^{den} norske delegasjonen aksepterte den områdefordeling EF har fastsatt for rekekvoter ved Vest Grønland for 1978 viste den norske delegasjonen til det forholdet ICNAF's ad hoc arbeidsgruppe for reker og STACRES hadde uttalt at de ikke var i stand til å gi en anbefaling m.h.t. fordelingen av TAC for denne bestanden utover den

anbefalte begrensning i fangstene i de tilstøtende områder ved Disco Bay.

Den norske delegasjon viste i denne forbindelse til sitt memorandum av 7. februar 1978 som var overlevert EF's delegasjon under møtet i Bergen, og anmodet om at det måtte tas passende hensyn til de synspunkter som var fremført i dette memorandum ved fordelingen av rekekvoteene i 1979.

- 2.5. Fellesskapets delegasjon viste til at reke og blåkveitebestandene i den kanadiske og Fellesskapets del av ICNAF underområder 0 og 1 blir forvaltet av Fellesskapet og av kanadiske myndigheter i henhold til en felles forvaltningsordning i 1978. De kvoter av disse bestander som er tildelt Norge i henhold til disse ordninger skal delvis tas i kanadisk sone slik som spesifisert i vedlegg 2. Disse kvoter er avhengige av samtykke fra Canada. Norsk fiske av denne kvote i den kanadiske del av dette område vil bli underlagt lisensiering fra fra kanadiske myndigheter.

III. Fiskerireguleringer.

1. Bifangstreguleringer.

1.1. EF's delegasjon informerte den norske delegasjonen om de bifangstbestemmelser som vil bli innført for fiske i EF's sone, som i hovedsak er følgende:

- a) 10% sild i brislingfiske
- b) 5% sild i annet fiske
- c) 10% bifangst av beskyttede arter i industrifiske.

Disse prosenter skal omfatte den totale bifangsten ved hver enkelt landing, også den delen som anvendes til menneskeføde.

Fellesskapet vil notifisere Norge om de relevante reguleringene.

- 1.2. Den norske delegasjonen informerte Fellesskapet om at Norge vil gjennomføre de samme bifangstbestemmelser som nevnt under 1.1. overfor EF's fiske i norsk sone.
- 1.3. Delegasjonene ble enige om å anbefale overfor sine myndigheter å konsultere om fiskerireguleringer i Nordsjøen med sikte på å oppnå, så langt som mulig, harmonisering av fiskerireguleringsbestemmelsene i de to parters soner.

2. Lisensiering.

- 2.1. Delegasjonene var enige om inntil videre å begrense lisensiering av hverandres fiskefartøyer til å gjelde følgende fiskerier:

A. EF's fiske i norsk økonomisk sone:
Alt fiske nord for 62⁰
Industrifiske i Nordsjøen.

B. Norsk fiske i EF's sone:
Fiske ved Øst og Vest Grønland.

3. Fangstrapportering.

- 3.1. Begge parter understreket betydningen av at deres fiskere overholder den annen parts regler med hensyn til fangstrapportering. Det var også enighet om å forsøke å koordinere fremgangsmåten i de to parters soner.

IV Vågehval

1. Den norske delegasjonen anmodet om rettigheter til å fange vågehval i EF-sonen i 1978.
 - 1.1. Med hensyn til bestanden ved Vest-Grønland foreslo EF's delegasjon at anmodningen skulle drøftes av de berørte parter med sikte på å fastsette en kvote for Norge i overensstemmelse med TAC anbefalingen fra IWC (Den internasjonale hvalfangstkommissjon), EF's delegasjon tok til etterretning den norske delegasjonens uttalelse om at Norge i 1978 hadde behov for en høyere andel av TAC enn i 1977.
 - 1.2. Med hensyn til EF sonen ved Øst-Grønland tok delegasjonene til etterretning IWC anbefaling om en TAC på 320 vågehval for Øst-Grønland, Island og Jan Mayen-bestanden. Det var enighet om at de berørte parter, herunder Island, skulle konsultere hverandre om fordelingen av denne TAC så snart som mulig.
 - 1.3. Som et svar på en anmodning fra den norske delegasjon om at forbudet mot fangst av vågehval i den irske sone og i UK sonen skulle oppheves i 1978, informerte Fellesskapets delegasjon den norske delegasjon om at denne anmodning ikke kunne bli etterkommet. Imidlertid vil norske fangster i andre deler av EF-sonen, med unntak av den franske sonen, kunne fortsette innenfor rammen av de av IWC fastsatte kvoter i påvente av resultatet av de konsultasjoner som er vist til ovenfor.

V. 'Konsultasjoner.

De to parter vil konsultere hverandre om gjennomføringen av de ordninger som er nedfelt i det foreliggende omforente referat av konklusjonen.

Brussel 17.februar 1978

K. Vartdal

R.Simonnet

NORGE - EF
Kvoter for fellesbestander i 1978 (1000 tonn)

		1	2	3	4	5	6	7	8	9
Arter og ICES-områder		TAC	EF-sonen			Norsk sone			Til dispo- sisjon for EF	Til dispo- sisjon for Norge
			EF og 3. land	Norge ⁵⁾	TOTALT	Norge og 3. land	EF ⁵⁾	TOTALT		
Torsk	IV	236,0		6,0			25,4		206,0	30,0
Hyse	IV	109,0		5,0			17,8		91,0	18,0
Sei	IV & IIIa	230,0 ²⁾		14,0			44,3		130,0	100,0
Hvitting	IV	168,0		8,0			12,3		146,0	22,0
Rødspette	IV	95,0		1,0			12,0		93,0	2,0
Sild	IV	0								
Makrell	IV & IIIa	190,0 ²⁾		50,0			7,2		46,0	144,0
Hestemakrell	IV, VI, VII									
Øyepål ¹⁾	IV	Ingen TAC		35,0 ³⁾			50,0 ³⁾			
Tobis	IV	"		35,0 ³⁾			150,0 ³⁾			
Kolmule	II, VI VII & XIV	"								
Lange og blålange	IV, VI, VII	Ingen TAC		20,0						
Brosme	IV, VI, VII	"		12,5 ⁴⁾						
Pigghå	IV, VI, VII	"								
Brugde	IV, VI, VII			uregulert						
Håbrann	IV, VI, VII									
Andre	IV			5,0			5,0			

1) Inkludert kolmule.

2) Svensk seifiske i IIIa og en svensk makrellkvote på 2000 tonn i IIIa er ikke inkludert.

3) Innenfor den samlede kvote for øyepål og tobis kan den enkelte kvote overfiskes med inntil 20.000 tonn.

4) Unntatt fangst mellom 6 og 12 mil ved Storbritannia (i henhold til norsk-britisk fiskeriavtale fra 1964). Denne avtale gjelder også brugde.

5) Enhver andel av den tildelte kvote kan overføres til andelen i egen sone.

Art	ICES-områder	Til EF i norsk sone	Til Norge i EF's sone
Norsk sone nord for 62°			
Norsk arktisk torsk	I, IIa og IIb	50,0	
Norsk arktisk hyse	"	9,3	
Sei	"	22,0	
Uer (vest for 20° øst)	"	10,0 1)	
Blåkveite	"	1,5	
Annet (bifangst)	"	5,0	
EF			
Sild	Via 2)		6,9 3) 4)
Makrell	VI og VII 5)		30,0
Brisling	IV		80,0
Reker ¹	ICNAF 0 og 1 6)		10,3
"	XIV		Forsøksfiske
Kveite, blåkveite og uer ved Øst- og Vest-Grønland 7)	XIV og ICNAF 0 og 1 }		4,0 8)

1. Hvis det blir en anbefaling om en økning i TAC for uer, kan tildelingen til EF økes.

2. Fiske skal finne sted i område VIa nord for 56° 30'

3. Av dette er 500 tonn overført fra 1977 kvoten.

4. Hvis EF, på bakgrunn av ytterligere vitenskapelige anbefalinger bestemmer seg for å redusere EF's fiskeres totalfangster av sild vest for Skottland til mindre enn 54600 tonn, skal fordelingen til Norge reduseres proporsjonalt, men slik at reduksjonen i den norske kvote ikke overstiger 500 tonn.

5. Fiske skal finne sted kun i områdene VIa nord for 56° 30', og VIIId + VIIe

6. Denne kvote fordeles som følgende:

824 tonn i sone 1 = 1A (N 69° 30')	}	Øst for midt line
773 tonn i sone 2 = 1A (S 69° 30') + 1B (N 68°)		
6180 tonn i sone 3 = 1B (S 68°) + 1C		
1133 tonn i sone 4 = 1DEF		
1390 tonn i sone 5 = Kanadisk sone		

De ovenfor nevnte soner er vist på kartet i vedlegg 5.

7. Torske bifangster i blåkveitefisket i ICNAF underområder 0 og 1 skal ikke overskride 3%, og i uerfiske i områdene XIV, 0 og 1 skal disse ikke overskride 10%

8. Av dette kan maksimalt 3000 tonn tas i en enkelt sone.

Fiskerikonsultasjoner Norge - EF i Brussel 15. - 16.
februar 1978.

Medlemmer av den norske delegationen:

Fiskeridirektør Knut Vartdal,
Underdirektør Kjell Raasok,
Byråsjef Trond S. Paulsen
Kontorsjef Arthur Holm,
Kontorsjef Torben Foss,
Fiskeriråd Semund Remøy,

Byråsjef Nils Bølset,
Advokat Ivar Nes,
Fiskeskipper Birger Olsen,
Fiskeriråd Otto Hansen,

Fiskeridirektoratet
Fiskeridepartementet

"

Fiskeridirektoratet

"

Kgl. norske ambassade,
London

Utenriksdepartementet

Norsk Sjømannsforbund

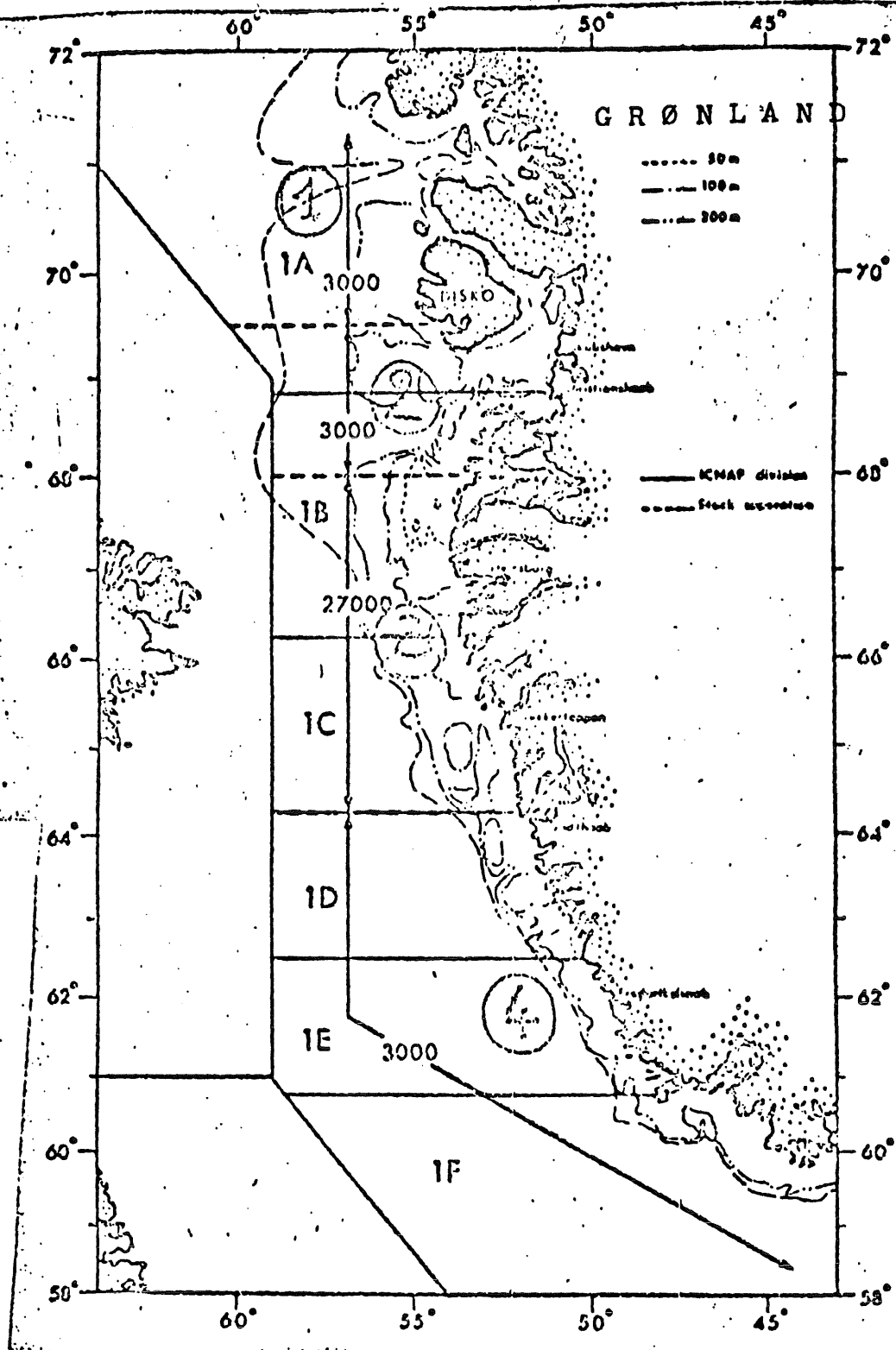
Norges Fiskarlag

Kgl. norske ambassade,
Brussel

10000000 + 1

Fiskerikonsultasjoner Norge - EF i Brussel 15. - 16. februar
1978.

R. Simonnet	Direktør, EF-kommisjonens fiskeriavdeling, formann
L. Van depoele	EF-kommisjonen
R. Noé	EF-kommisjonen
J. Elles	EF-kommisjonen
G. Lefebvre	Utenriksdepartementet, Belgia
P. Tørring	Permanent representant for Danmark
G. Seibert	Permanent representant for Tyskland
Herr Schlapper	Landbruksdepartementet, Bonn
F. Lott	Permanent representant for Frankrike
S. Garache	Sjøfartsministeriet, Italia
T. Barrington	Permanent representant for Irland
A. Oliva	Handels- og skipsfartsdepartementet, Italia
H.A.L. Vijverberg	Permanent representant for Holland
P. Fairweather	Permanent representant for UK
P. Elliott	MAFF UK
H.R. Iversen	Utenriksdepartementet, København
E. Stein	Rådets sekretariat

S one 1=1A (N 69° 30')
 S one 2=1A (S 69° 30') + 1B (N 68°)
 S one 3=1B (S 68°) + 1C
 S one 4=1DEF

a) Sild vest for 4°v.l.

Formannen viste til det forberedende dokument i saken med opplysning om at Norge etter avtalen med EF har adgang til i 1978 å fiske 6.900 tonn sild i området vest for 4°v.l., eventuelt fratrukket 500 tonn dersom EF på bakgrunn av ytterligere vitenskapelige anbefalinger bestemmer seg for å redusere sitt eget fiske vest av Skottland. Det norske fisket tillates bare nord for 56°30'n.br.

I årene 1975 - 1977 har Norge tatt en forholdsvis liten del av de tildelte NEAFC-kvoter. I 1975 ble det fisket 512 tonn av en kvote på 16.400 tonn, i 1976 4.720 av 15.200 og i 1977 1.400 av 6.900.

Formannen foreslo på denne bakgrunn at det ikke ble innført noen begrensninger i fisket utover totalkvotereguleringen. Fartøyene burde imidlertid bli orientert om at de må være forberedt på at salgslagene, hvis nødvendig innfører reguleringer i medhold av Råfiskloven.

Utvalget sluttet seg til formannens forslag til regulering av det norske sildefisket vest av 4°v.l.

b) Sild i Skagerrak.

Av det forberedende dokument, som formannen viste til, gikk det fram at i henhold til avtale inngått mellom Norge, Sverige og Danmark 28.september 1978 har Norge i inneværende år adgang til å fiske 2.500 tonn sild, inklusive bifangster, i Skagerrak og det nordlige Kattegat. (Denne kvoten kommer i tillegg til fjordsildfisket mellom Svenskegrensen og Lindesnes som ikke er kvantumsbegrenset).

Formannen foreslo at åpningstidspunktet for det norske fisket ble fastsatt til 3.april 1978. I denne forbindelse opplyste han at EF internt går inn for forbud mot fiske i perioden 1.oktober til 31.mars. Østvedt antok at dette standpunktet måtte være basert på et dansk forslag utfra at Danmark ikke tidligere har fisket i denne perioden.

Østvedt og Bakken opplyste at ICES' arbeidsgruppe for sild på det forestående møtet ville se nærmere på sammenhengen mellom sildebestanden i Nordsjøen og sild i Skagerrak og Kattegat. Formannen mente at det var nødvendig at ICES ga en klar uttalelse om de forholdsvis høye kvoter for 1978 som er fastsatt for sildefisket i Skagerrak (14.000 tonn fordelt mellom Danmark, Norge og

Sverige og Kattegat (50.000 tonn fordelt mellom Danmark og Sverige). Formannen stilte spørsmål om fisket i disse områdene kunne undergrave totalforbudet i Nordsjøen.

Utvalget var enig i at det norske sildefisket i Skagerrak og Kattegat blir åpnet 3. april 1978 og understreket viktigheten av at sammenhengen mellom sildebestandene i Nordsjøen, Skagerrak og Kattegat ble klarlagt slik at effekten av totalforbudet i Nordsjøen ikke ble redusert som følge av sildefisket i Skagerrak og Kattegat.

C) Sild innenfor grunnlinjene

Med henvisning til det forberedende dokument i saken, opplyste formannen at det er tillatt å fiske fjordsild til konsum og agn på strekningen Lindesnes-Svenskegrensen innenfor 2 n.mil av grunnlinjen, og at Fiskeridirektøren er bemyndiget til å tillate et begrenset fiske innenfor grunnlinjen på strekningen Lindesnes-62° n.br. I 1977 ble det gitt tillatelse til å fiske 8.000 hl på denne strekningen. Kvoten ble noe overskredet.

Fiskeridirektøren hadde i det forberedende saksdokumentet foreslått at det i 1978 gis adgang til å fiske 10.000 hl sild til konsum og agn innenfor grunnlinjen på strekningen Lindesnes-62° n.br. Kvantumet skulle inkludere bifangster i brislingfisket. Han presiserte imidlertid at av betydning for spørsmålet om å tillate fiske var spørsmålet om i hvilken utstrekning denne silda må klassifiseres som nordsjø-sild.

Som kjent er det totalforbud mot fiske av nordsjø-sild så vel i norsk sone som i EF-havet. Havforskerne uttalte på møte i Reguleringsutvalget 6. mai 1977 at silda som sto i fjordene sør for Stad var en blanding av atlanto-skandisk sild, nordsjø-sild og mindre mengder lokale stammer.

På spørsmål fra formannen om et eventuelt sildefiske på denne strekningen måtte sies å ville stride mot totalforbudet mot å fiske sild i Nordsjøen svarte havforskerne langt på vei bekræftende. Det dreier seg vesentlig om småsild som er vanskelig å klassifisere, men fangstene må sannsynligvis rapporteres som nordsjø-sild til internasjonale organer. Forskerne var også meget betenkt over å tillate et kvantum på 10.000 hl når en la til grunn det relativt store antall individer som dette ville representere. Forskerne mente derfor at det tillatte kvantum burde reduseres til det som vil være uunngåelig som bifangster i brislingfisket.

På spørsmål antok forskerne at det ville være vanskelig å sette inn større forskningsinnsats på denne silda. De viste her

til den relativt store innsats som allerede er satt inn på sild og at en økning av innsatsen nødvendigvis ville gå ut over andre viktige forskningsoppgaver når det gjaldt andre bestander.

Utvalget tilrådte at det ikke tillates et direkte fiske etter sild innenfor grunnlinjene på strekningen Lindesnes-62° n.br., og at sild bare kan tas som bifangst i brislingfisket.

Majala mente at det til tross for forskernes betenkeligheter burde gis adgang til å fiske et kvantum på 10.000 hl. Hensynet til kyst- og brislingfiskerne burde tilsi et slikt begrenset kvantum. Han la også vekt på uklarheten som syntes å foreligge når det gjaldt den konkrete klassifiseringen av silda på den aktuelle strekningen.

Krog reserverte seg mot utvalgets tilråding.

Sak 8/78. Regulering av makrellfisket.

a) Vest for 4^ov.1.

Formannen viste til det forberedende dokument i saken og opplyste at i henhold til avtalen mellom Norge og EF kan Norge fiske 30.000 tonn makrell vest for 4^ov.1. i 1978. Området er begrenset til ICES' statistikkområde VIa nord for 56^o30'n.br. og områdene VIId og VIIe.

De norske fangstene vest for 4^ov.1. i 1975, 1976 og 1977 var henholdsvis 1.907, 4.144 og 161 tonn.

Formannen refererte sitt forslag om at fisket må åpnes både for konsum og oppmaling og at Fiskeridirektøren får fullmakt til å gjennomføre turkvoteregulering av fisket dersom dette anses nødvendig. Fiskerne bør dessuten orienteres om at salgslagene, hvis nødvendig, kan innføre reguleringer i medhold av Råfiskloven.

Utvalget ga sin tilslutning til formannens forslag.

b) Foreløpig drøfting av reguleringen av makrellfisket i Nordsjøen og Skagerrak.

Formannen viste til det forberedende dokument i saken.

I henhold til fiskeriavtalen mellom Norge og EF disponerer Norge 144.000 tonn av makrellkvantumet i Nordsjøen og Skagerrak (Områdene IV og IIIa). Totalt tillatt fangst i området er satt til 190.000 tonn. (Dette er i samsvar med Liason-komiteens tilråding fra mai 1977). Fratrasket de 19.500 tonn som Norge har tildelt 3.land i norsk sone, har norske fiskere til disposisjon 124.500 tonn. Dette medfører at det norske kvantumet øst for 4^ov.1. blir redusert med ca. 55.000 tonn sammenliknet med 1977, da den norske fangsten i dette området var på ca. 180.000 tonn. Det må imidlertid i denne forbindelse pekes på at Norge i 1977 bare fisket 161 tonn makrell vest av 4^ov.1. Dersom Norge i 1978 klarer å utnytte kvoten der, vil reduksjonen i det totale norske makrellkvantum i 1978 bare bli ca. 25.000 tonn.

I avtalen er det enighet mellom Norge og EF om at det gjensidige makrellfisket øst for 4^ov.1. først skal starte i midten av juli. Det samme er for øvrig avtalt mellom Norge og Færøyane.

I henhold til Fiskeridepartementets forskrifter av 23.12.1977 om regulering av makrellfisket i 1978 og departe-

mentets forskrifter av samme dato om makrellfisket i Skagerrak og Kattegat i 1978, er det forbudt å fiske makrell til oppmalning i Nordsjøen og forbudt å fiske makrell i Skagerrak og Kattegat, med bemyndigelse til Fiskeridirektøren til å gjøre unntak fra forbudene.

Formannen viste til det nylig avholdte møte i ICES' arbeidsgruppe for makrell og ba havforskerne som var til stede på arbeidsgruppemøtet om å orientere utvalget om gruppens vurdering av situasjonen i makrellbestanden, både nordsjøbestanden og den vestlige bestand. Etter å ha poengtert at det ennå ikke forelå noen rapport fra arbeidsgruppemøtet, la Bakken fram følgende hovedpunkter fra møtet:

Makrellfangsten i Nordsjøen, Skagerrak og Kattegat i 1977 er beregnet til ca. 270.000 tonn. Fangsttallet i 1976 var 314.000 tonn. Danmark fisket i 1977 41.000 tonn. Den norske fangsten i 1977 ligger på ca. 182.000 tonn. I den norske fangsten i 1977 er en relativt høy andel tatt av nordsjøbestanden. Lite av fisket foregikk i Shetlandsområdet hvor det er stor innblanding fra den vestlige bestand. Totalfangsten på 270.000 tonn er ca. 21% høyere enn anbefalingen fra ICES' som var på 220.000 tonn.

Det er nå en klar svikt i rekrutteringen til nordsjømakrellen. Gytebestanden har ikke fått særlig rekruttering siden den sterke 1969-årsklassen. Denne årsklassen utgjør fremdeles ca. 30% av bestanden. Den sviktende rekruttering til gytebestanden de senere år representerer nå en fare. Ut fra bestandsmessige hensyn er det nå på tide med sterke begrensninger i fisket etter nordsjømakrell. Med en totalt tillatt fangst i 1978 på 190.000 tonn og forutsatt en 0-kvote i 1979, antar arbeidsgruppen at gytebestanden vil stabilisere seg på ca. 340.000 tonn. Dersom det ikke blir fisket nordsjømakrell hverken i 1978 eller i 1979 antas gytebestanden å ville stabilisere seg på et nivå på ca. 440.000 tonn. Bestandsituasjonen vil selvsagt bedre seg dersom det kommer sterke årsklasser i løpet av 1978, men forskerne har i dag ikke grunnlag for å anta dette. Forskerne kan selvfølgelig ikke tilrå et utstrakt oppmalingsfiske i Nordsjøen, og særlig ikke sør for 60^on.br. Fisket i Nordsjøen bør holdes på et lavest mulig nivå.

I den vestlige makrellbestanden har en i de senere år hatt en stabil gytebestand på mellom 3 og 4 mill. tonn. Til

denne bestanden har det vært en jevn rekruttering med rike årsklasser. Særlig er 1972- og 1975-årsklassen sterke. Det er således bestandsmessig grunnlag for årlig å fiske over 400.000 tonn av den vestlige makrellen, selv om det bør utvises varsomhet med for sterk økning i fisket.

Ut fra situasjonen i de 2 makrellbestandene mente forskerne at det i størst mulig utstrekning burde legges opp til at den vestlige bestanden og ikke nordsjøbestanden ble beskattet i 1978, og at det burde være grunnlag for at Norge tok dette spørsmålet opp med EF.

Formannen pekte på at selv om alle var kjent med at situasjonen for nordsjøbestanden ikke var god, var de aller siste opplysningene dystre enn det man kunne vente. Slik som tidsplanen har blitt i forhandlingene med EF, måtte forhandlerne basere seg på de kvoter for 1978 som ICES anbefalte i mai i fjor. Det var også gjort for makrell. Totalkvoten var nå avtalt til 190.000 tonn slik som anbefalt. Han regnet derfor med at denne kvoten ville bli tatt i 1978, og anså det som vanskelig nå å få EF med på en sterkere norsk beskatning av den vestlige makrellbestanden i 1978.

Formannen foreslå likevel at utvalget på sitt møte i mai d.å. kommer tilbake til spørsmålet om Norge skal nytte sin makrellkvote på 124.000 tonn i Nordsjøen fullt ut, og om Norge i lys av de nye opplysninger eventuelt skulle be om nye forhandlinger med EF om reguleringen av makrellfisket. Utvalget burde da også ta standpunkt til tidspunktet for åpning av oppmalingsfisket. Åpningstidspunktet burde imidlertid ikke fastsettes tidligere enn midten av juli.

Utvalget sluttet seg til formannens forslag.

Under dette punkt på saklista ble det tatt opp 3 saker:

1. Opphevelsen av fartøykvotereguleringen under vinterloddefisket.

Formannen viste til sitt notat av 2.mars d.å. som var inntatt som forberedende dokument i saken. I notatet der det var redegjort for Fiskeridirektørens behandling av saken, het det bl.a.:

"Byråsjef Kvammen, Fiskeridepartementet kontaktet meg torsdag 23.f.m. og sa at spørsmålet om fartøy-kvotereguleringen kunne oppheves, var drøftet i departementet. Slik fisket hadde utviklet seg var både statsrådet og ekspedisjonssjef Gundersen innstilt på å oppheve ordningen.

Jeg svarte at jeg i det foreløpige utkast til sakliste for Reguleringsutvalget 8.mars hadde jeg ført saken opp og hadde tenkt å foreslå ordningen opphevet da.

Kvammen spurte om det var nødvendig å vente så lenge. Jeg lovet å vurdere saken og komme tilbake neste dag, fredag 24.februar. Etter å ha drøftet spørsmålet litt nærmere i direktoratet ble det fredag formiddag 24.2. sendt telex til departementet der Fiskeridirektøren sa seg enig i at ordningen ble opphevet, men at totalkvoten på 11.5 mill.hl ble opprettholdt. Departementet opphevet samme dag fartøy-kvotereguleringen. Melding om at Fiskeridepartementet hadde gjort dette ble utsendt i fiskerimeldingene lørdag 25. og mandag 27.februar. ..."

"Oppfisket kvantum var pr. 1.3. knapt 2.4 mill.hl mot 7.2 mill.hl pr. samme dato i 1977 og ca. 5.4 mill.hl i 1976. (Totalkvantumet ble i 1976 vel 12.4 mill.hl.) Det er fortsatt svært lite sannsynlig at kvoten på 11.5 mill.hl blir tatt. Dermed er det grunnlag som fartøy-kvotereguleringen bygget på, reelt sett falt bort. Selv om totalkvotereguleringen formelt er opprettholdt, er det neppe heller juridisk grunnlag for å opprettholde fartøykvotereguleringen.

Jeg beklager likevel at jeg ikke holdt fast på at Reguleringsutvalget først skulle ha drøftet saken før ordningen ble opphevet. Det hadde det vært tid til selv om utvalget etter min oppfatning ikke kunne ha gitt noen annen tilråding enn å oppheve fartøy-kvotereguleringen."

Formannen viste videre til notat av 8.3.d.å. der direktoratet hadde sammenlignet utviklingen i fisket i år med utviklingen i 1976 og 1977. Sammenligningen viste at det pr. 7.3.1978 var fisket 3.397.000 hl mot 6.978.000 hl i 1976 og 8.926.000 hl i 1977. Etter 8.3. ble det i 1976 fisket 5.522.000 hl og i 1977 5.274.000 hl. Tallene bekreftet at sannsynligheten for at totalkvoten på 11.5 mill.hl vil bli nådd er svært liten.

Representanter og observatøren fra Norges Fiskarlag viste til den kritikk av vedtaket om opphevelse av fartøykvotereguleringen som var fremsatt av fiskerne og laget. Kritikken rettet seg både mot selve vedtaket, og mot at vedtaket var truffet uten at saken var forelagt for Reguleringsutvalget eller fiskernes organisasjoner. Majala uttalte at han til pressen hadde uttalt at det var en uklok handling å oppheve fartøyreguleringen uten at spørsmålet på forhånd hadde vært forelagt fiskernes organisasjoner. Han beklaget imidlertid sterkt at vedkommende presseorgan feilaktig hadde gjengitt hans uttalelse på en slik måte at kritikken var rettet mot Fiskeridirektøren, mens den etter hans uttalelse var rettet mot Fiskeridepartementet som var ansvarlig for at reguleringen ble omgjort.

På spørsmål fra Krog om hva som gjorde at departementet anså saken som en hastesak, redegjorde Gundersen for departementets bakgrunn for opphevelsesvedtaket. Han viste i denne forbindelse til det som var anført av Fiskeridirektøren og understreket bl.a. følgende: Allerede ved innføringen av fartøykvotereguleringen var departementet i tvil om det reelle behovet for reguleringen. Når det så utfra de faktiske forhold syntes helt klart at totalkvantumet ikke ville bli nådd, måtte det reelle grunnlaget for reguleringen anses som bortfalt. Det kunne da heller ikke være i fiskernes interesse at reguleringen ble opprettholdt. Dette ville kun føre til at enkelte fartøyers fiske ble begrenset uten at andre fartøyer ville kunne fiske mer. Gundersen uttrykte forbauselse over de sterke reaksjoner som var kommet i forbindelse med vedtaket. Han kunne nå i ettertid, i likhet med Fiskeridirektøren, se at representanter fra fiskernes organisasjoner burde vært forelagt saken før vedtak ble truffet, men så likevel ikke at realiteten i saken kunne blitt en annen. Han understreket sterkt at en ikke av behandlingen av den foreliggende sak burde trekke som konsekvens at administrasjonen ikke har interesse av å forelegge saker for fiskernes organisasjoner.

Bjørklund var av den oppfatning at departementet hadde truffet en riktig avgjørelse, men kunne forstå kritikken mot at saken ikke på forhånd var forelagt Reguleringsutvalget til uttalelse.

Som konklusjon viste administrasjonens representanter til sine skriftlige og muntlige redegjørelser overfor utvalget.

Norges Fiskarlags representanter ba om at følgende ble protokollert:

"Norges Fiskarlags representanter og observatør i Reguleringsutvalget viser til behandlingen av dette spørsmålet under sak 47/77. En av utvalgets viktigste begrunnelser for å tilrå individuelle fartøykvoter under vinterloddefisket 1978 var ønsket om å ta hensyn til et klart uttrykt krav fra fisker om dette.

På denne bakgrunn, og av hensyn til respekten for de formelle organers plass i behandlingen av slike for fiskerne viktige saker, vil en uttrykke sterk misnøye med at Fiskeridepartementet besluttet å oppheve den av utvalget tilrådde fartøykvoteregulering uten først å rådføre seg med utvalget. Dette dessto mer fordi ingen fartøyer på daværende tidspunkt hadde fisket en så stor del av sin kvote at det skulle haste om en slik avgjørelse. En finner en slik fremgangsmåte uholdbar og den bidrar helt klart til å undergrave fiskernes respekt for og tiltro til utvalgets rolle, og dermed fiskernes innflytelse i den formelle saksbehandling.

En slik fremgangsmåte bidrar også til å svekke et helt nødvendig tillitsforhold mellom fiskerne og myndighetene.

En går ut fra at det som nå er gjort av Fiskeridepartementet representerer en engangsforteelse."

Norges Fiskarlags representanter ble direkte spurt om de slik situasjonen var i dag, ville ha gått inn for å oppheve fartøykvoten. Lagets representanter svarte at de nå ville ha gått inn for å oppheve kvoten.

14.3.1978

2. Det norske seigarnfisket ved Færøyane.

Med utgangspunkt i Fiskeridirektørens telex av 7.mars d.å. til Færøyanes Landsstyre om det norske seigarnfisket ved Færøyan redegjorde formannen for saken. Kopi av telexet ble utdelt under møtet.

Under påberopelse av et område i færøysk sone der norske seigarnfartøyer tidligere har fisket er et viktig gytefelt for torsk, hadde færøyske myndigheter den siste tiden nektet fartøye å fiske i dette området. I korrespondanse med de færøyske myndighetene hadde det fra norsk side vært vist til avtalen om gjensidig fiske i 1978 som ble undertegnet i Torshavn i desember i fjor. Avtalen inneholder ingen områdebegrensninger i den færøysk sonen utenfor 12 n.mil av kysten. I henhold til avtalen vil torsk kunne inngå som bifangst i mindre omfang. Begrensninger i fisket utover dette er ikke akseptabelt fra norsk synspunkt. Formannen opplyste at dette standpunktet ville bli lagt til grunn fra norsk side når saken skulle drøftes med representanter fra de færøyske myndighetene på møte i Bergen 9.mars d.å.

Utvalget tok formannens redegjørelse til etterretning.

3. Fiskeriavtalen med Island.

Formannen opplyste at en hadde mottatt meddelelse fra Island om at norske linefartøyer ikke vil bli gitt fisketillat ved Island før etter 28.mars d.å. og at fartøyenes totalfangst innenfor den islandske fiskerigrense i 1978 ikke skal overstige 2.000 tonn.

Fra norsk side ville en be om bedre vilkår. Dette ville i første omgang skje gjennom ambassaden i Reykjavik, men det ville hvis nødvendig bli bedt om et møte med Island. Dersom Norge måtte akseptere en totalkvoteordning, burde en kvote på 3.000 tonn være et minimumskrav. Åpningsdatoen 28.mars burde kunne aksepteres fra norsk side. Likeså en meget lav bifangstprosent for torsk.

Utvalget tok formannens redegjørelse til etterretning.

Neste møte i utvalget ble berammet til 10. og 11.mai 1978.

MÅ IKKE OFFENTLIGGJØRES

Utkast til

R E F E R A T
" " " " " " " " " " " "

fra møte i Reguleringsutvalget den 10. og 11.mai 1978.

Møtet ble holdt i Fiskeridirektoratet. Den 10.mai varte møtet fra kl.0900 til kl.1600, og den 11. fra kl.0830 til kl.1400.

Følgende av utvalgets medlemmer møtte:

Fra administrasjonen:

Fiskeridirektør Knut Vartdal, formann
Ass.fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, Fiskeridirektoratet
Ekspedisjonssjef Gunnar H. Gundersen, Fiskeridepartementet
Underdirektør Kjell Raasok, Fiskeridepartementet
Direktør Gunnar Setersdal, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt

Fra fiskernes organisasjoner:

Fiskebåtredere Leidulv Grønnevet, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Oddvar J. Majala, Norges Fiskarlag
Disponent Arnold Reinholdtsen, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Reidar Johansen, Norges Fiskarlag
Advokat Ivar Nes, Norsk Sjømannsforbund

Som sekretærer for utvalget møtte underdirektør Aslak Aasbø sammen med konsulentene Øystein Moberg og Arne Wåge, Fiskeridirektoratet.

Dessuten møtte:

Byråsjef Egil Kvammen, Fiskeridepartementet
Avdelingsdirektør Per L. Mietle, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Arthur Holm, " "
Kontorsjef Håvard Angerman, " "
Forskningssjef Johs. Hamre, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
Forskningssjef Ole J. Østvedt, " "
Forsker^{MAST, NLL} Arvid Hysten, " "
Forsker Erling Bakken, " "
Forsker Øyvind Ulltang, " "
Forsker Are Dommasnes, " "
Forsker J.Lahn-Johannessen, " "
Konsulent Sigmund Engesæter, Fiskeridirektoratet

Konsulent Peter Gullestad, Fiskeridirektoratet
Konsulent Tom Titlestad, "
Konsulent Knut A. Skogstad, "
Konsulent Sigbjørn Lomelde, "
Konsulent Wollert Krohn-Hansen, "
Førsteseekretær Lisbeth W. Plassa, "

Foruten avdelingssjef Jørn Krog, Norges Fiskarlag, møtte følgende observatører:

Direktør Kåre Bolstad, varaformann i Fellesutvalget for konsumsildnæringen i Sør-Norge, under behandlingen av sakene 11 og 14/78.

Direktør Per Magnar Arnstad, Norske Fiskeprodusenters Forening, og forbundsformann Einar Hysvær, Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelarbeiderforbund under behandlingen av sak 10/78, og fiskerisjefene Arild Nylund og Alf Albrigtsen under behandlingen av sak 11/78.

Møtet ble ledet av utvalgets formann som la fram følgende forslag til sakliste:

- Sak 10/78 Norsk-arktisk torsk og hyse.
a) Totalkvantum i 1977
b) Norsk kvantum hittil i 1978 og prognose for hele 1978
c) Bestandssituasjonen - Anbefalt totalkvote for 1979
d) Trålfiske - Fordeling av innsparte torskekvoter
- Sak 11/78 Atlanto-skandisk sild.
a) Bestandssituasjonen
b) Forslag til regulering av et eventuelt fiske i 2.halvår 1978
c) Åpning av fisket til eget forbruk og agn innenfor grunnlinjen
- Sak 12/78 Lodde.
a) Bestandssituasjonen
b) Foreløpig drøfting av regulering av sommerloddefisket 1978
- Sak 13/78 Makrellfisket 1978.
a) Bestandssituasjonen
b) Regulering av det norske fisket og spørsmålet om makrellreguleringen skal søkes reforhandlet med EF
- Sak 14/78 Sild syd for 62°n.br.
a) Bestandssituasjonen for nordsjøsil
b) Bestandssituasjonen for sild vest for 4°v.l.
c) Spørsmålet om eventuell stopp i det norske fisket vest for 4°v.l.
d) Sild innenfor grunnlinjen fra Lindesnes til 62°n.br.

- Sak 15/78 Rekefisket ved Vest-Grønland
Fartøykvotereguleringen
- Sak 16/78 Årsmøtet i ICNAF 30.5.-6.6.1978
Saker av interesse for norsk fiske
- Sak 17/78 Bifangstbegrensning i industritrålfisket
- Sak 18/78 Maskevidderegulering i trålfisket syd for 64^on.br.
- Sak 19/78 Eventuelt

Formannen foreslo at en på møtets første dag behandlet sakene 10, 11, 12 og 16/78. Det kom ingen innvendinger mot dette. Heller ikke framkom det merknader til saklisten for øvrig, eller til innkallingen til møtet.

Sak 10/78.
Norsk-arktisk torsk og hyse.

a) Totalkvantum for 1977

På møtet ble fremlagt en tabell med oversikt over det totale fiske av torsk og hyse nord for 62^on.br. fordelt på de enkelte land:

TOTALKVANTUM AV NORSK-ARKTISK TORSK OG HYSE I 1976 OG 1977
FORDELT PÅ LAND. TUSEN TONN RUND VEKT.

LAND	TORSK		HYSE	
	1976	1977	1976	1977
UK	89.1	85.3	17.0	10.6
V-TYSKLAND	24.4	12.7	16.7	4.8
FRANKRIKE	20.9	12.8	4.5	1.2
BELGIA/NEDERL.	0.2	..	0.2	..
EF	134.6	110.8	38.4	16.6
POLEN	7.0	1.1	1.0	..
Ø-TYSKLAND	8.9	3.5	0.3	0.1
FÆRØYANE	11.5	9.2	0.5	..
SPANIA	10.1	10.0 ¹⁾	4.9	0.5 ¹⁾
PORTUGAL	7.7		0.3	
USSR	343.1 ²⁾	368.1 ²⁾	42.5	45.2
NORGE	385.0 ³⁾	421.6 ³⁾	51.3	41.1
SUM	907.9	924.3	139.2	103.5
ANBEFALT TAC	890.0	890.0	-	120.0

KILDER: Advance Release of Bul.stat. 1976, ICES 14-species reports for 1977, samt tall fra arbeidsgruppen i ICES.

- 1) Anslag over spansk, portugisisk og bulgarsk fiske i 1977.
- 2) Inkludert murmansk-torsk.
- 3) Inkludert kyst-torsk.

Som det fremgår av tabellen var den totale fangsten av torsk i 1977 på 924.000 tonn rund vekt, altså en overskridelse av den anbefalte TAC på 34.000 tonn.

Det norske kvantumet var i 1977 421.600 tonn rund vekt hvilket innebar en kvoteoverskridelse på 51.600 tonn. (Overskridelsen må imidlertid ses i sammenheng med adgangen til å fortsette fisket med passive redskap etter at den norske kvoten er nådd.)

Når det gjelder hyse var totalkvantumet for 1977 103.500 tonn rund vekt hvorav Norge hadde fanget i alt 41.100 tonn.

Til denne saken var også utarbeidet nedenforstående tabell med oversikt over hvordan norsk fiske av torsk og hyse

nord for 62^on.br. fordelte seg på redskapsgrupper:

NORSK FISKE AV NORSK-ARKTISK TORSK¹⁾ OG HYSE I 1976 OG 1977.
ANSLAG OVER REDSKAPSFORDELINGEN. TUSEN TONN RUND VEKT.

REDSKAP	TORSK		HYSE	
	1976	1977	1976	1977
TRÅL I ALT	159.4	163.0	23.6	16.4
HERAV:				
TRÅLERE UNDER 250 BRT	4.8	8.0		
FERSKFISK-/RUNDFRYSETRÅLERE OVER 250 BRT	111.2	112.5		
SALTFISKTRÅLERE	6.5	7.5		
FABRIKKTRÅLERE	36.9	35.0		
KONVENSJONELLE REDSKAPER I ALT	225.6	258.6	27.7	24.7
HERAV:				
GARN OG NOT	98.4	120.0	1.2	1.0
LINE OG JUksA	92.4	98.9	21.8	20.5
SNURREVAD/ANDRE REDSKAPER	34.8	39.7	4.7	3.2
SUM ALLE REDSKAPER	385.0	421.6	51.3	41.1

1) Inkludert kyst-torsk.

Som det fremgår av tabellen fisket trålerne over 250 BRT i 1977 i alt 155.000 tonn mens 1977-kvoten for disse fartøy var på 180.000 tonn. Det var således en rest på kvoten på ca. 25.000 tonn.

På grunnlag av ovennevnte kunne en også konstatere at selv med et uregulert trålfiske i 1978 ville disse fartøyene ikke ha fisket kvoten for 1977. Ikke desto mindre hadde reguleringen en begrensende virkning idet flere ferskfisktrålere hadde måttet redusere sitt fiske i 1.kvoteperiode.

Formannen viste til det store udisponerte kvantum og understreket at det var meget vanskelig å klare å "treffe" totalkvoten. Til tross for at en i 1977 hadde arbeidet kontinuerlig med tanke på justering av kvotene hadde det vist seg at rederiene generelt sett selv sent på høsten hadde anslått fartøyenes kvotebehov for høyt. Formannen viste til at dette var et generelt problem når det gjaldt fordeling av en totalkvote på de enkelte fartøyer og en burde derfor søke å komme fram til en annen måte å justere kvotene på. Et alternativ ville være å sette bestemte "skjæringsdatoer". Fartøyer som på en bestemt dato ikke hadde påbegynt fiske eller tatt en bestemt andel av sin kvote, ville få

sin kvote redusert. Han var skeptisk til et system der en i altfor stor grad baserte seg på å tildele mer kvote enn totalkvoten fordi mange fartøyer erfaringsmessig ikke tar sine kvoter. Det kunne gjøre til en viss grad, men å basere seg for mye på en slik ordning var farlig. Da kunne en nemlig risikere at totalkvoten blir nådd før perioden (vanligvis året) er ute. Det betyr at båter med kvoter igjen må stoppe sitt fiske. Rederiene måtte også forsøke å gi mer nøkterne anslag når det gjaldt fartøyenes behov.

Utvalget sa seg enig i at dette ville være nødvendig å arbeide videre med dette problemet med sikte på å få til et system slik at de norske kvotene blir tatt. Utvalget tok for øvrig orienteringen om fisket i 1977 til etterretning og merket seg spesielt at økningen i det norske totalkvantumet i vesentlig grad skyldes skreifangster tatt med konvensjonelle redskaper.

b) Norsk kvantum hittil i 1978 og prognose for hele 1978

På møtet ble utdelt et notat hvor det bl.a. var tatt inn en oversikt over oppfisket kvantum pr. 1.5.1978.

Totalt var det fisket 244.000 tonn torsk rund vekt hvilket var nøyaktig det samme kvantum pr. 1.5.1977.

Ser en imidlertid på hvordan fangstene fordeler seg på redskapsgrupper er fangsten for de konvensjonelle redskaper i forhold til 1977 øket med vel 20.000 tonn mens en har hatt en tilsvarende nedgang for trålere over 250 BRT. Dette fremgår av nedenforstående tabell:

Oppfisket kvantum pr. 1.5.

	1976	1977	1978
Fabrikktrålere	17.2	17.0	11.8
Saltfisktrålere	3.7	4.0	3.0
Ferskfisk-/rundfrysetrålere over 250 BRT	71.9	63.0	48.0
Trålere over 250 BRT i alt	92.8	84.0	62.8
Konvensjonelle redskaper/ småtrålere	122.7	160.7	181.6
Totalt pr. 1.5.	215.5	244.7	244.4

I ovennevnte notat var det også utarbeidet følgende tabell hvor en hadde laget to alternative illustrasjoner for totalkvantumet for 1978:

		1978			
		1976	1977	Alt.I	Alt.II
Konvensjonelle redsk./småtrålere	1.1.-30.4.	122.7	160.7	181.6	181.6
"	"	1.5.-31.12.	107.7	105.9	105.9
"	"	1.1.-31.12.	230.4	266.6	287.5
Trålere over 250 BRT	1.1.-30.4.	92.8	84.0	62.8	62.8
"	"	1.5.-31.12.	61.8	71.0	71.0
"	"	1.1.-31.12.	154.6	155.0	133.8
Totalt pr. 31.12.		385.0	421.6	482.5	421.3

Begge alternativ forutsetter at det konvensjonelle fisket resten av året blir som i fjor. Alternativ I forutsetter at trålerne tar kvoten på 195.000 tonn. Alternativ II forutsetter at trålernes fiske resten av året blir som i fjor.

Som det fremgår av nevnte tabell er differansen i trålkvantumet i perioden 1.5.-31.12. mellom de to alternativene på hele 61.200 tonn. Fra administrasjonens side ga en uttrykk for at det var nærmest usannsynlig at en ville makte å oppfiske trålkvoten for 1978.

På den annen side hastet det heller ikke med å ta standpunkt til om en burde heve fartøyreguleringen så lenge fartøyene ikke nådde sine individuelle kvoter.

Utvalget tok orienteringen til etterretning, men bortsett fra Reinholdtsen ville ikke utvalget på nåværende tidspunkt gå inn for å oppheve fartøyreguleringen.

c) Bestandssituasjonen for 1979.
Anbefalt totalkvote for 1979.

Liaisonkomiteen hadde på møte i 1977 forutsatt at gytebestanden for norsk-arktisk torsk i første halvdel av 1978 ville nå en størrelsesorden på ca. 1 mill. tonn og at det bl.a. utfra disse forutsetninger ville være forsvarlig å opprettholde samme TAC for 1979 som for de to foregående år, ca. 810.000 tonn + kysttorsk og murmanskorsk.

Forskningsjef Hylan som redegjorde for denne saken fremholdt imidlertid at norske forskere nå hadde gjennomgått data fra fisket 1977 og 1978 og var kommet til at en ikke hadde fått den tilsiktede vekst i gytebestanden i 1978. Forskerne bygget i den forbindelse bl.a. på fangstratene i Lofoten.

Særlig 1971-årsklassen hadde gitt mindre tilskudd til gytebestanden enn forutsatt, hvilket sannsynligvis skyldes en

høyere beskatning av ungfisk og dermed en forverring av beskatningsmønsteret i forhold til begynnelsen av 1970-årene.

Videre viste fangstratene for Storbritannia og Sovjet i 1977 en markert nedgang. Dette kan tyde på at også bestands-situasjonen for ungfisk i Barentshavet er dårligere enn en tidligere hadde forutsatt. Det synes derfor nødvendig å foreta en revurdering av TAC-anbefalingen som var gitt av arbeidsgruppen i lys av de nye dataene som nå forelå.

Hylen fremholdt videre at det var vanskelig å kunne si noe sikkert om hvor stor en eventuell revurdert TAC ville bli, men saken ville bli tatt opp på møtet i ICES rådgivende komite for fiskerireguleringer (tidligere Liaisonkomiteen). Møtet begynner 22.mai d.å.

Sætersdal fremholdt at Norge burde gå inn for å få istand et møte i Arbeidsgruppen i september der en spesielt måtte ha med forskere fra UK, Tyskland og Sovjet. På møtet i den rådgivende komite måtte Norge nå be om å få utsatt vurderingen av TAC til dette møte. Forskerne ville da ha et bedre grunnlag å vurdere situasjonen utfra.

Gundersen fremholdt at hele torskereguleringen skulle drøftes med russerne i den blandede kommisjon i juni, men mente at en nå burde begrense saklisten for møtet og heller komme tilbake til kvotedrøftelser etter at forskerne hadde gitt en revurdering av TAC. En slik revurdering måtte imidlertid være ferdig til neste møte i den blandede kommisjon som var forutsatt holdt i oktober.

På spørsmål om hva som kunne være årsaken til at forskerne nå fant ut at 1971-årsklassen var svakere enn tidligere antatt, svarte forskerne at dette kunne skyldes enten at det ble fisket med for liten maskevidde eller at "svikten" lå i urapporterte fangster i midten av 1970-årene.

Utvalget diskuterte videre om det var mulig å skjerpe kontrollen av russiske fartøyer som fisket i den "grå sone". Det ble også reist spørsmål i hvilket grad russerne inispiserte i egen sone.

Gundersen understreket at myndighetene ville reise spørsmålet om påståtte brudd på maskeviddebestemmelsene overfor russerne dersom en hadde klare beviser for at slikt skjedde.

Sætersdal opplyste at også vitenskapelige beregninger viser med stor sannsynlighet at russiske fartøyer fisker med for liten maskevidde. Det var derfor håp om at russiske forskerne selv måtte ta dette opp med sine egne myndigheter.

Utvalget konkluderte med at de hadde merket seg den uroen forskerne ga uttrykk for når det gjaldt gytebestanden og at denne neppe hadde nådd 1 mill. tonn i 1978, slik som forutsatt for et år siden. Utvalget merket seg videre at denne svikten i bestanden kunne skyldes enten en ufullstendig fangstrapportering i midten av 1970-årene og/eller at det hadde vært fisket med for liten maskevidde.

d) Trålfiske - Fordeling av innsparte torskekvoter

I henhold til § 2, tredje ledd, i forskrifter av 23.12.1977 om regulering av fiske etter torsk nord for 62^on.br. i 1978 skulle eventuelt disponibelt kvantum av trålerkvoten som skyldes redusert deltakelse i fisket tilfalle ferskfisktrålerne med inntil 100 tonn pr. fartøy.

På grunn av redusert deltakelse spesielt fra kombinasjons-trålere som også har rekekvote ved Vest-Grønland var det nå en restkvote på 7.400 tonn. Fiskeridirektøren hadde foreslått at dette ga grunnlag for å tildele ferskfisktrålerne 100 tonn rund vekt og som kunne fiskes i første kvoteperiode.

Utvalget sluttet seg enstemmig til dette forslaget.

Det var imidlertid diskusjon om periodeinndelingen av kvoten burde oppheves eller om en burde opprettholde denne, men heller gi trålerne adgang til å overskride kvoten for 1. periode med 5% av årskvoten.

Reinholdtsen hevdet at han primært ville foretrekke at fartøyreguleringen ble opphevet, men ville av de to alternativene foretrekke et tillegg på 5%.

Hysvær mente at det ville være fordelaktig med å reservere en kvote for andre periode.

Utvalget sluttet seg til dette alternativ og sluttet seg enstemmig til følgende anbefaling:

Ferskfisktrålerne over 250 BRT og over 115 fot l.l. tildeles 100 tonn torsk rund vekt samt at disse fartøyene gis adgang til å overskride kvoten for første periode med inntil 5% av årskvoten på 1.750 tonn rund vekt.

Sak 11/78. Atlanto-skandisk sild.

a) Bestandssituasjonen

Forskningsjef Johs. Hamre redegjorde for hovedpunktene i den forskningsrapport som var fremlagt fra Havforskningsinstituttet.

Som i 1977 er det havforskernes oppfatning at det må foreligge klare beviser for at gytebestanden er i vekst for at det skal kunne være biologisk grunnlag for å anbefale fiske av sild. Veksten i gytebestanden fra vinteren 1976 til vinteren 1977, som skyldtes rekruttering både fra 1973 til 1974-årsklassen, ga et biologisk grunnlag for et begrenset fiske i 1977, selv om det dengang ble understreket at det ville være svært urasjonelt å fiske silden med tanke på langtidsutbyttet av sildestammen.

Fra vinteren 1977 til vinteren 1978 kan det imidlertid ikke påvises noen vekst i gytebestanden, en kan endog risikere at det er en redusert gytebestand i forhold til 1977 da det er uvisst hvor mye sild som døde i 1977.

Hamre gjentok på denne bakgrunn havforskernes konklusjon om at det ikke er biologisk grunnlag for å anbefale fiske av atlanto-skandisk sild i 1978.

Det ble imidlertid fra Hamres side understreket at dersom 0-gruppeundersøkelsene i 1975 er riktige, kan en forvente at økningen i gytebestanden i 1979 kan bli betydelig, alt avhengig av hvor stor del av 1975-årsklassen som modnes som 4 år gammel sild. Under forutsetning av at både 0-gruppemålingene er riktige, og at minst 50% av 1975-årsklassen modnes som 4-åringer vil gytebestanden fra vinteren 1978 til vinteren 1979 uten fiske i 1978 kunne øke med ca. 75%.

Et fiske i 1978 i samme størrelsesorden som i 1977 vil kunne forsinke gjenoppbyggingen av bestanden betydelig, men vil neppe føre til full stagnasjon i bestandens vekst.

På bakgrunn av et avisoppslag samt rykter blant fiskere ble det fra Majalas side stilt spørsmål om hvorvidt det var riktig at det var registrert funn av larver i et slikt omfang at det skulle tilsi at forskernes estimat av fjorårets gytebestand var galt.

Hamre understreket at det ikke er større larvemengder enn det en kan forvente ut fra fjorårets gytebestand, og Vartdal karakteriserte oppslaget som meget uheldig da saken var tatt ut av sin sammenheng og dermed ga et uriktig bilde av det faktiske forhold. Oppslaget er senere dementert i avisen.

Krog ønsket en sterkere presisering av hva et eventuelt fiske i år vil bety for oppbyggingen av bestanden, et spørsmål som ble gjentatt av flere av utvalgets medlemmer.

Hamre forklarte at når det ikke var mulig å presisere dette med en større grad av nøyaktighet, var det på grunn av at graden av presisjon var så lav når det gjaldt å fastslå hva som dør av fisk i en sesong utover det som registreres i fangststatistikken. Dette gjelder både ulovlig omsatt sild og sild som dør ned på feltet.

På spørsmål fra Krog om det var galt å si at 10-15.000 tonn ikke ville være så farlig å fiske med tanke på bestandssituasjonen, slo Hamre fast at et slikt kvantum er å anse som uttak av et forskudd, og det er sterk tvil om det er dekning for et slikt forskudd. Tvilen knytter seg til i hvilken grad en kan stole fullt og helt på 0-gruppemålingene, som er en ny måleteknikk. Å legge for stor vekt på disse undersøkelsene ville være å ta en stor sjanse.

Bolstad ga uttrykk for enighet i at en skulle vise forsiktighet, men etter hans mening ville det også være forbundet med fare å overdrive denne forsiktigheten. Han stilte seg tvilende til hvorvidt det i 1977 var en så sterk overskridelse av kvoten som det er antydnet fra ulike hold. Han mente det rent praktisk ikke kunne ha funnet sted omsetning/salting av sild i et slikt omfang, og at en i alle fall ikke som utgangspunkt for vurderingen av hvorvidt et fiske i 1978 skal tillates, skulle regne med at et betydelig overfiske vil finne sted. På spørsmål fra Bolstad om hvilken reduksjon i gytebestanden en ville få dersom en visste at det ikke ble tatt mer enn det tillatte kvantum, svarte Hamre at en har vegret seg for å foreta eksakte kalkulasjoner med hensyn til farten i oppbyggingsprosessen. En har ingen tidligere erfaring fra slikt arbeid, og det ville derfor være meget usikkert og av mest teoretisk interesse.

Majala understreket at det var enighet om at økningen i bestanden ville skje hurtigere dersom det ikke ble fisket på bestanden i år. Det var fiskernes behov for å ta ut et kvantum atlanto-skandisk sild som tvang fiskernes organisasjon til å kreve et begrenset fiske i år.

Som svar på et spørsmål fra Gundersen, ga Hamre uttrykk for at det ut fra havforskernes synspunkt ville være riktig at en ventet med fiske på bestanden inntil en var sikker på at den ville fortsette å vokse selv om en tok ut et begrenset kvantum. Anslagsvis ville det si at gytebestanden burde ligge på rundt 5 mill:hl, eller mellom det doble og tredoble av den gytebestand en har i dag. Da kunne en ta ut årlig 5-10% av gytebestanden og likevel sikre fortsatt vekst. Med et slikt kvantum ville en trolig dekke konsummarkedet og reguleringen ville i realiteten ligge i omsetningsleddet. En gytebestand på om lag 5 mill.hl mente Hamre kunne nås i løpet av et par år (dvs. i 1980) dersom 0-gruppemålingene

holdt stikk, og en unnlot å fiske på bestanden i disse årene.

Sætersdal understreket at saken også har en internasjonal side, og at ansvaret for denne bestanden ligger hos Norge. Risikoen for at gjenoppbyggingskurven ikke lenger vil stige må være avgjørende for hvorvidt fiske skal tillates. Han viste også til eksempler på at totalforbud av en stamme har ført til tilfredsstillende gjenoppbygging.

Majala sa avslutningsvis i debatten om bestandssituasjonen at her var fiskernes behov for fiske, samt det forhold at en var nødt til å pleie markedet, av en slik karakter at Norges Fiskarlag, til tross for press fra andre land, fant å foreslå et begrenset fiske i 1978. I overensstemmelse med landsstyrets vedtak ble det foreslått 200.000 hl.

Sjømannsforbundets representant Nes gikk inn for totalforbud på bakgrunn av forskernes rapport samt hensynet til andre land.

Fiskeridirektørens syn var fremlagt i saksdokumentene. I lys av havforskernes uttalelse konkluderte Fiskeridirektøren med at det ikke burde tillates fiske av atlanto-skandisk sild i 1978. Dette bygget særlig på det forhold at Norge nå alene har ansvaret for forvaltningen av denne bestanden. Med den nye havretten har ikke kyststatene bare rettigheter, men også plikter. Vi vet at andre land, spesielt Island og Sovjetunionen, følger nøye med hva Norge gjør med denne bestanden. Norge kan bli utsatt for betydelig internasjonal kritikk hvis vi ikke forvalter bestanden fornuftig. Med den svikt det nå konstateres i andre bestander i "sildefiskeriene" (særlig lodde og nordsjømakrell) er det spesielt viktig å gjøre alt som er mulig for å få gjenoppbygget sildebestanden slik at et fiske kan forsvares. Det vil nemlig være norske fiskere som vil få den største fordel av dette. Og her er den langsiktige gevinsten meget stor i fordel til det kortsiktige tapet. Fiskeridirektøren var klar over at det ville oppstå problemer for mange fiskere hvis det ikke blir tillatt å fiske sild i 1978, men det måtte være mulig å få etablert støtteordninger som avhjelper dette.

Utvalget gikk deretter over til behandlingen av det utkast til forskrifter som var fremlagt.

b) Forslag til regulering av et eventuelt fiske i 2.halvår 1978

Det var ingen merknader til §§ 1 og 2 i utkastet.

I § 3 var det særlig følgende forhold som ble diskutert:

Pkt.3 søker og mannskaps avhengighet av dette fisket, samt utkastets forslag når det gjaldt rekrutteringsgruppen og den gruppe fiskere som kan sies å ha et historisk grunnlag i dette fisket, men som ikke har levert det minstekvantum en i de tidligere reguleringer har krevet.

Utvalget fant grunn til å presisere at det måtte utvises forsiktighet dersom søkere som ellers fylte vilkårene skulle utelukkes etter punkt 3. Ved vurderingen av søkers og mannskaps avhengighet av dette fisket, må fartøyets totale driftsmuligheter/resultater i løpet av hele året legges til grunn, videre hvilke konsesjoner fartøyet har etc.

Med hensyn til de to foran nevnte grupper av fiskere, var det i utkastet foreslått at de tradisjonelle sildefiskerne uten fangst å vise til i årene 1970-73 skulle ivaretas ved at en løsnet på kravet til levert minstekvantum i disse årene. I tillegg skulle de gis en ytterligere mulighet ved at en kunne gi tillatelse dersom distriktsmessige forhold tilsier det og manglende fangst i angjeldende tidsrom har sin årsak i bestandsmessige forhold.

Av hensyn til rekrutteringen i fisket var det i utkastet foreslått utskilt et spesielt antall tillatelser til disse.

Moberg understreket at det er viktig at de to gruppene holdes adskilt av hensyn til forholdet til deltakelsesloven. Å behandle disse to grupper som en felles gruppe vil medføre at fiskere med historisk grunnlag i dette fisket vil måtte vike for yngre fiskere uten tidligere deltakelse. Det er ytterst tvilsomt om en juridisk har anledning til en slik behandlingsmåte.

Raasok foreslo at siste ledd i § 3 ble strøket under henvisning til at punkt 3 inneholder adgang til å avskjære deltakelse på samme grunnlag. Vartdal støttet dette forslaget.

Det ble etter ytterligere debatt fremmet forslag om å gå tilbake til det forslag utvalget vedtok i sitt møte i mars d.å. om å avsette et felles kvantum for rekrutteringsgruppen og for tradisjonelle sildefiskere som ikke hadde fangst å vise til i årene 1970-73.

Det ble bedt om at utkastets § 3 ble endret i overensstemmelse med utvalgets oppfatning.

Forhandlingene under sak 11 fortsatte neste dag.

Sammen med et revidert forslag til § 3 hadde administrasjonen fremlagt et notat hvor det ble gjort rede for hvorfor det var ønskelig å opprettholde utkastets § 3.

Raasok fremmet forslag om å opprettholde adskillelsen av de nevnte grupper, men at det skulle fastsettes på forhånd det antall tillatelser som skulle fordeles fylkesvis innenfor hver av disse to grupper.

Gundersen ønsket opprettholdt det reviderte forslag fra utvalget, idet dette ville være en mer kategorisk regel, som ville begrense skjønnsutøvelsen i saksbehandlingen.

Norges Fiskarlags representanter overlot til myndighetene å avgjøre hvilken ordning en ville følge.

Etter en videre diskusjon kom utvalget til at det skulle overlates til fiskerimyndighetene å avgjøre hvilken ordning en ville følge ved utformingen av § 3.

Etter en videre diskusjon kom utvalget til at det skulle overlates til fiskerimyndighetene å avgjøre hvilken ordning en ville følge ved utformingen av § 3.

I vedlagte utkast til forskrifter er begge alternativene til utforming av § 3 inntatt.

Utvalget var ellers enig om at for at et fartøys fangst i årene 1970-73 skal kunne legges til grunn for tildeling av kvote, måtte fartøyet ha vært utrustet for sildefisket. Dette ble vedtatt satt inn i bestemmelsen.

Behandlingen av § 4 førte ikke til endringer i forslaget, mens en vedtok å stryke siste linje i utkastets § 5 slik at denne bestemmelse lyder: "Fartøyer som har tillatelse til å delta i notfiske kan ikke delta i fiske etter sild med garn."

Gundersen understreket ved gjennomgåelsen av § 6 at han prinsipielt var uenig i at en krevde oppføring på blad B for garnfiskere, og påpekte i særdeleshet det urimelige i at en også krevde det for mannskapet.

Moberg var enig i at en på juridisk grunnlag måtte unngå å regulere mannskapenes forhold til fiskermanntallet.

Utkastets forslag om å kreve mannskapet på garnbåt oppført på blad B ble deretter strøket, og en ble enig om følgende formulering av § 6: "Eier av fartøy som skal delta i fisket med garn må være oppført i fiskermanntallet på blad B. Fiskeridirektøren kan gi bestemmelsen om hvor mange garn det kan nyttes pr. fartøy, og fastsette maksimalt kvantum pr. fartøy og/eller pr. mann."

Det var ingen merknader til de øvrige bestemmelser i utkastet.

Utvalget diskuterte deretter åpningsdatoen for et eventuelt fiske og varigheten av dette.

Det var enighet om Fiskeridirektørens forslag om åpningsdatoer, men Norges Fiskarlag understreket når det gjaldt fiskets varighet, at kravet om at fisket skulle vare til 1. desember uansett åpningstidspunktet ble opprettholdt.

Reidar Johansen ønsket protokollert et forslag om 60-40% fordeling not/garn i overensstemmelse med mindretallets syn i Norges Fiskarlags landsstyrevedtak av april d.å.

c) Åpning av fisket til eget forbruk og agn innenfor grunnlinjen.

Utvalget ga sin tilslutning til at fisket til eget forbruk av agn og til eget konsum innenfor grunnlinjen nord for 62^on.br. åpnes fra 12.mai.

Reidar Johansen understreket imidlertid at et konsumfiske vil føre til at uforholdsmessig mye sild blir tatt. Med den kvalitet silda nå har, kunne han ikke se at det hadde noen hensikt å tillate fiske til eget konsum.

Reguleringsutvalgets forslag til forskrifter for et eventuelt fiske etter atlanto-skandisk sild i 1978 er som følger:

Forskrifter om fiske etter atlanto-skandisk sild i 1978.

I medhold av § 37 i lov av 25.juni 1937 om sild- og brislingfiskeriene og §§ 6, 8, 9 og 10 i lov av 16.juni 1972 om regulering av deltagelsen i fisket er det fastsatt følgende forskrifter:

§1.

Det er forbudt å drive fiske etter sild nord for 62^on.br. i 1978.

§2.

Uten hinder av § 1 kan Fiskeridirektøren gi tillatelse til å fiske inntil sild med garn og sild med notredskaper i 1978 i området nevnt i § 1.

Det er forbudt å levere sild til oppmaling. Fiskeridirektøren kan i spesielle tilfeller gi tillatelse til slik

anvendelse av fangsten eller deler av den dersom silden av kvalitetsmessige grunner ikke er mulig å omsette til menneskeføde eller agn.

Fiskeridirektøren kan fastsette forskjellige åpningstider for fiske for forskjellige områder for de to redskapsgrupper.

§3.

Ingen kan delta i fisket etter atlanto-skandisk sild med notredskaper i 1978 uten tillatelse fra Fiskeridirektøren.

Tillatelse gis til bestemt person/selskap og bestemt fiskeriregistrert fartøy og gis kun til søker som er eier av det fartøy som skal benyttes. I særlige tilfeller kan det gis tillatelse til å benytte leiet fartøy. Ingen kan delta i fiske med fartøyer over 110' lengste lengde. Eier av slikt fartøy kan heller ikke gis tillatelse for mindre fartøyer.

Tillatelse til å delta skal bare gis til søkere som er oppført på blad B i fiskermanntallet og som i et av årene i perioden 1970 til og med 1973 har rustet ut for sildefiske og levert gjennom Feitsildfiskernes Salgslag henholdsvis minst 50 hl sild fanget med snurpenot eller 25 hl fanget med landnot.

For øvrig skal Fiskeridirektøren ved avgjørelser om tillatelse til å delta særlig legge vekt på:

- 1) Om vedkommende fartøy er egnet til å drive sildefiske og om fartøyet har nødvendig utstyr.
- 2) Søker og mannskaps avhengighet av dette fisket.

Alternativ I

Utfra distriktsmessige forhold og når manglende fangst i tidsrommet 1970-73 har sin årsak i bestandsmessige forhold eller av hensyn til rekrutteringen kan Fiskeridirektøren uten hensyn til kravet om levert minstekvantum i 1970-73 tildele i alt 45 tillatelser som fordeles fylkesvis som følger:

Finnmark:	7
Troms:	7
Nordland:	6
Nord-Trøndelag:	6
Sør-Trøndelag:	6
Møre og Romsdal:	6

Sogn og Fjordane:	2
Hordaland:	2
Rogaland:	2
Agder-Østfold:	1

Alternativ II

Uten hensyn til kravet om levert minstekvantum i 1970-73 kan Fiskeridirektøren utfra distriktsmessige forhold og når manglende fangst i tidsrommet 1970-73 har sin årsak i bestandsmessige forhold gi i alt 30 tillatelser som fordeles fylkesvis som følger:

Finnmark:	5
Troms:	5
Nordland:	4
Nord-Trøndelag:	4
Sør-Trøndelag:	4
Møre og Romsdal:	4
Sogn og Fjordane:	1
Hordaland:	1
Rogaland:	1
Agder-Østfold:	1

Videre kan Fiskeridirektøren fravike samme krav av hensyn til rekrutteringen i fiske og gi i alt 15 tillatelser som fordeles fylkesvis som følger:

Finnmark:	2
Troms:	2
Nordland:	2
Nord-Trøndelag:	2
Sør-Trøndelag:	2
Møre og Romsdal:	2
Sogn og Fjordane:	1
Hordaland:	1
Rogaland:	1
Vest-Agder-Østfold:	0

§4.

Fiskeridirektøren bemyndiges til å fordele notkvoten på de fartøyer som har fått tillatelse til å delta i fiske i henhold til § 3.

Kvotene kan fastsettes på grunnlag av det antall som samtidig deltok som mannskap på fartøyet i 1970-73. Ved beregningen begrenses antall deltagere til 8 personer pr. snurpenotfartøy og 4 pr. landnotbruk. I de tilfeller hvor det er misforhold mellom fartøyets/brukets størrelse og antallet som deltar som mannskap, samt når det mangler opplysninger om tidligere deltakelse kan Fiskeridirektøren fastsette kvote etter skjønn.

Overføring av kvoter er forbudt.

§5.

Fartøyer som har tillatelse til å delta i notfiske kan ikke delta i fiske etter sild med garn.

§6.

Eier av fartøy som skal delta i fisket med garn må være oppført i fiskarmanntallet på blad B.

Fiskeridirektøren kan gi bestemmelser om hvor mange garn det kan nyttes pr. fartøy, og fastsette maksimalt kvantum pr. fartøy og/eller pr. mann. Ved fastsettelse av slikt maksimalt kvantum kan det tas hensyn til hvor stor del av mannskapet som står oppført i fiskarmanntallet.

§7.

Det er forbudt å låssette, oppta av sjøen og ilandbringe sild under 25 cm.

Uten hinder av første ledd kan sildefangster bestå av inntil 25% (i volum) sild under 25 cm.

§8.

Fiskeridirektøren kan gi nærmere forskrifter for gjennomføring og kontroll av disse forskriftene, herunder fastsette pålegg om låssetting.

§9.

Fiskeridepartementet bemyndiges til å endre disse forskrifter.

§10.

I tilfeller hvor fartøyer forsettlig eller uaktsomt dumper eller på annen måte forårsaker at sild neddrepes, kan Fiskeridirektøren foreta en forholdsmessig avkorting av kvoten. Fangst utover kvote inndras.

§11.

Den som forsettlig eller uaktsom overtrer disse forskrifter eller overskrider den kvote som er fastsatt i henhold til § 4 i forskriftene, straffes med bøter. På samme måte straffes forsøk.

§12.

Disse forskrifter trer i kraft og gjelder inntil

Sak 12/78. Lodde.

a) Bestandssituasjonen

Sætersdal orienterte om møtet med de sovjetrussiske havforskere i Bergen 24.-29.april 1978. Han understreket at det var full enighet om rapporten fra møtet. Rapportens konklusjon gjengis nedenfor:

- "1. Lodda i Barentshavet har de siste år blitt den kommersielt viktigste bestand blant de planktonetende fiskeslagene i Nord-Atlanteren. Lodda er dessuten den viktigste føda for andre verdifulle bestander i området, og en optimal bruk av denne bestanden utgjør derfor en hovedandel av en totalregulering av alle Barentshavets fiskeressurser.
2. I 1971-1973 produserte loddebestanden tre meget sterke årsklasser. Dette resulterte i et tilsvarende høyt bestandsnivå i 1976-1977, og de årlige fangster oversteg 2,5 millioner tonn.

Årsklassene 1974 og 1975 er imidlertid atskillig mindre tallrike enn de foregående. Denne reduserte rekrutteringen blir til en viss grad kompensert av en økt veksthastighet hos fisken, men en beregning av den forventete biomasse av den gytende del av bestanden i 1979 antyder en reduksjon til ca. 50% sammenliknet med de siste år. Denne beregningen må betraktes som et foreløpig anslag, fordi den i betydelig grad avhenger av kjønnsmodningen av 1974-årsklassen vinteren 1978, og andelen av denne årsklassen som har overlevd. Denne andelen kan ikke bli fastlagt før en har foretatt en ny survey av loddebestanden.

3. Årsklassen 1976 er anslått som mer enn gjennomsnittlig tallrik, og nedgangen i bestanden er ventet å bli midlertidig og foreløpig begrenset til perioden sommeren 1978 - vinteren 1979. For å forhindre en nedfisking av den modnende delen av bestanden før gytinga våren 1979 blir det anbefalt å innføre en kvotebegrensning av fisket både for sommer- og høstfisket 1978 og vinterfisket 1979.
4. I sommer- og høstfisket og tildels også i vinterfisket etter lodda har en til en viss grad beskattet yngre aldersgrupper av lodde i tillegg til den delen av bestanden som er eller skal bli skjønnsmoden den kommende gytesesong. Dette er dels uunngåelig og dels er det i prinsippet ikke en urasjonell beskatningsform på grunn av den høye naturlige dødeligheten i bestanden. Særlig gjelder dette for rike årsklasser hvor den individuelle veksten er lavere enn i svakere årsklasser. Vi har nå en situasjon hvor den rike 1976-årsklassen er i ferd med å rekrutteres til bestanden, og det vil etter vår oppfatning være rasjonelt å begynne beskatningen av denne årsklassen fra høsten 1978 av.
5. Den tidsmessige sesongen for sommer- og høstfisket er av stor betydning for hvor stort det tillatte totale fangstkvantumet kan være, dette fordi lodda har en kort, men meget hurtig vekstperiode stort sett begrenset til perioden juni-

august. For yngre aldersgrupper blir den individuelle vekta omtrent doblet i denne perioden, og eldre lodde øker mer enn 50% i vekt. Sovjetiske undersøkelser har vist at beitinga på lodda stort sett er lav i denne sommertida, slik at tapet ved naturlig dødelighet vil være lite. Tilpassingen av fiskeriene til denne vekstsesongen er derfor en essensiell del av en rasjonell lodderegulering.

6. På basis av målinger av tallrikheten av de enkelte årsklassene, veksthastigheten av aldersgruppene og den naturlige dødelighet fra beiting av torsk, hyse og andre dyr har en laget beregninger for mengdene av de forskjellige komponentene av loddebestanden frem til og inklusive gytesesongen 1979. Beregningene er foreløpig og bør justeres etter som flere data blir tilgjengelige, særlig fra høsttoktene 1978. På basis av disse bestandsforutsigelsene blir det anbefalt at den totale fangsten fra bestanden ikke overstiger 1,5 millioner tonn fram til mai 1979. Dette ville være den anbefalte TAC for et fiske som starter august 1978.
7. Der er en rekke usikkerheter knyttet til beregningene nevnt ovenfor. Det gjelder både grunnlaget for anslåingen av den nåværende bestanden, og de antakelser en har gjort om vekst og naturlig dødelighet for forutsigelsene. Beregningene representerer imidlertid det beste anslag som i dag kan gis for denne bestanden. Det er imidlertid viktig å anmerke behovet for fornyete beregninger så snart nye informasjoner blir tilgjengelige. Mer data om lodda venter en å få etter surveytokt i juni-juli, men særlig etter fellesundersøkelsene i september-oktober. Et nytt forskermøte bør arrangeres i oktober, hvor en på ny vurderer bestandens tilstand og vurderer om det kan være behov for endringer av de foreslåtte reguleringer."

Vartdal mente at rapporten på ett punkt kunne virke uklar, nemlig om forskerne mente at det ikke burde være et fiske i august eller om det var slik som gjengitt på side 12 i rapporten under oppsummeringen, at selv om den anslåtte TAC er basert på en periode fra 1.september-1.mai, ville en forskyvning av fiske til 1.august gi omtrent samme resultat.

Sætersdal presiserte at forskernes anbefaling går ut på ikke å sette igang fiske før 1.september.

Vartdal fremholdt at økningen av fettinnhold + liten naturlig dødelighet + vektøkning pr. individ klart skulle tilsi en utskyvning av fisket i forhold til tidligere år.

Hamre fremholdt at årsaken til den endrede TAC i forhold til tidligere anslag var at en hadde forventet at bare ca. 2-3% av 1975-årsklassen ville blitt beskattet fram til sommerloddefisket 1978. Det viste seg imidlertid at ca. 18% av denne årsklasse allerede er oppfisket. En vesentlig del av dette kvantum er tatt av russerne spesielt i tiden juli/august 1977. I tillegg har Norge fisket på denne årsklassen under fjorårets sommerloddefiske

og årets vinterloddefiske.

Hamre fremholdt videre at det fremdeles var en del usikre momenter når det gjaldt bestandssituasjonen, bl.a. om det fremdeles var deler av 1974-årsklassen som ennå ikke var blitt kjønnsmoden.

Etter sommerloddefisket i år vil imidlertid forskerne ha bedre data for å vurdere dette spørsmålet.

Hamre opplyste videre at russerne hadde funnet en stram sammenheng mellom temperaturforholdene i Barentshavet, og området for loddeinnsig.

Etter disse beregningene skulle en i 1978 hatt et vestlig innsig. Dette slo altså ikke til idet en fikk et ekstremt østlig innsig. Russiske forskere hadde opplyst at det samme også hadde skjedd i 1962.

Forskerne hadde i vinter overhodet ikke konstatert gyting på Norskekysten.

De norske forskerne kunne ikke si noe sikkert om hvordan gytingen hadde vært på russekysten og hvordan oppvekstvilkårene for larvene var i dette området. Heller ikke om det kunne tenkes at det hadde vært gyting ute i havet. De russiske forskerne hadde opplyst at det i vinter var mye lodde som gytte på Russekysten.

Når det gjalt bestandssituasjonen for perioden 1.juli 1979 - 1.juli 1980 uttalte Hamre at 1976-årsklassen er vesentlig større enn 1975-årsklassen og at den nærmest kunne sammenlignes med 1973-årsklassen. Han ville imidlertid tilføye at 1976-årsklassen inngikk som en vesentlig del av de 1,5 mill. tonn som var foreslått for 1978-79. Det ville være uunngåelig ikke å fiske på denne årsklassen dersom det skulle drives et sommerloddefiske i 1978. Det kunne også være rasjonelt å fiske på denne årsklassen i 1978.

Det må her tas hensyn til den store naturlige dødelighet loddebestanden var utsatt for i tiden oktober til mai som følge av beitingen på lodda av annen fisk. Den naturlige dødelighet var 2-3 ganger større enn det kvantum som er blitt oppfisket i de senere år.

Når det gjaldt 1977-årsklassen var det på nåværende tidspunkt umulig å ha noen formening om størrelsen på denne.

Utvalget diskuterte også interrelasjonene mellom torsk og loddebestandene og mente at det var viktig å ta dette i betraktning ved reguleringene.

Konklusjon:

Utvalget tok til etterretning forskernes orientering om bestandssituasjonen. Utvalget konstaterte at med en TAC for perioden september 1978 - mai 1979 på 1,5 mill. tonn, vil det bli en drastisk nedgang i det norske kvantumet. Selv med et gunstig forhandlingsresultat med Sovjetunionen om fordelingen av kvoten, må en regne med at det norske sommerloddefisket vil bli minst halvert i forhold til 1976 og 1977.

Videre hadde utvalget merket seg forskernes tilråding om ikke å fiske i loddas vekstperiode, nemlig juni, juli og august.

b) Foreløpig drøfting av sommerloddefisket 1978

Utvalget diskuterte hvordan en eventuell norsk kvote skulle fordeles på høst- og vinterfiske.

Fra forskernes side ble det understreket at det var vanskelig å gi noen eksakt anbefaling om hvordan en slik fordeling burde være.

Det kunne ha betenkelige sider å spare for mye av kvoten til vinterfisket idet en hadde forutsatt at ikke en uvesentlig del av en TAC på 1,5 mill. tonn måtte tas av 1976-årsklassen. Denne årsklassen ville imidlertid være lite tilgjengelig om vinteren og en kunne derfor risikere en for sterk beskatning på den del av den kjønnsmodne lodde som var forbeholdt som gytelodde (ca. 5 mill. hl), og som igjen kan føre til svakere rekruttering eller at en ikke ville være i stand til å ta kvoten.

Vartdal viste til at det ville være vanskelig å ha noen bestemt formening om fordelingen utfra et biologisk grunnlag. Som et utgangspunkt pekte han på at en kunne nytte samme fordeling som i årene 1976 og 1977 da ca. 2/3 av det norske kvantumet var tatt som vinterlodde og ca. 1/3 som sommerlodde.

Utvalget forutsatte videre at det var av avgjørende betydning at en fikk russerne med på å regulere fisket både når det gjaldt område fredning som å respektere en total fiskestopp i perioden juni og juli og mest mulig av august.

Dette måtte det legges stor vekt på under de kommende drøftinger i den blandede kommisjon.

Når det gjaldt fordelingen av kvoten mellom Norge og Sovjetunionen fant ikke utvalget grunn til å gå i detalj inn på dette. Det ble imidlertid sterkt understreket at Norge hadde to hovedargumenter å bygge sine krav på, nemlig det historiske fiske og ubalansen i det gjensidig fisket mellom Norge og Sovjet-

unionen. Med utgangspunkt i disse argumentene burde Norge ha krav på en klar overvekt av kvoten.

Raasok mente at en under forhandlingene med russerne i første omgang burde avsette en tredjedel av kvoten, tilsvarende 500.000 tonn som skulle være gjenstand for fordeling for fisket i 2.halvår 1978, og at en så tok opp igjen spørsmålet om fordeling av den resterende del av kvoten etter at forskerne hadde hatt anledning å vurdere bestandssituasjonen på nytt bl.a. om i hvilken grad en under vinterloddefisket i 1979 kunne påregne å få tilskudd av 1974-årsklassen.

Når det gjaldt tidspunktet for åpning av sommerloddefisket, mente Majala at i lys av de uttalelsene som var gitt av forskerne om dette forholdet, ville det ikke være problemer med å få de norske fiskerne til å respektere en noe senere åpning enn vanlig, og ville antyde ca. 20.august som et høvelig tidspunkt.

Vartdal mente at Norge under ingen omstendigheter kunne åpne et fiske i juli måned selv om russerne ikke ville respektere en tilrådning fra forskerne.

Utvalget samlet seg om følgende anbefaling:

- 1) Norge bør under de kommende kvoteforhandlinger med Sovjet ta sikte på å få en klar overvekt av den anbefalte loddekvote. Hovedargumentet for dette er det historiske fisket og ubalansen i det gjensidige fisket mellom de to land.
- 2) Loddefiske bør ikke åpnes tidligere enn 20.august og norske myndigheter må gjøre sitt ytterste for å få russerne med på en fiskestopp i perioden juni og juli og det meste av august.
- 3) Videre må en få russerne til å akseptere områdereguleringer.

Sak 13/78. Makrellfisket 1978.

a) Bestandssituasjonen

Vartdal viste til Havforskningsinstituttets brev av 3.mai d.å. der hovedpunktene i rapporten fra møtet i ICES arbeidsgruppe for makrell den 20.-24.februar d.å. var gjengitt. Av rapporten fremgikk bl.a. følgende:

Fiskedødeligheten i nordsjøbestanden gikk opp i 1977. 1969-årsklassen utgjorde omlag 30% i antall i fangstene i 1977. Den tidligere påviste nedgang i bestanden har fortsatt også i 1976 og 1977. Denne nedgangen har direkte sammenheng med at det har vært en rekke svake årsklasser og derfor meget liten rekruttering til den voksne bestanden. Forskerne kjenner ikke årsakene til at årsklassene er så svake.

Etter de beregninger en nå kan gjøre var gytebestanden ved begynnelsen av 1978 kommet ned til omlag 470.000 tonn. Når det gjelder rekrutteringen ga 1969-årsklassen et meget stort tilskudd til bestanden, men de senere årsklasser har vært svake. Best er 1971, 1973 og 1974-årsklassene. Etter det en vet foreløpig er både 1975- og 1976-årsklassene begge meget svake.

Med den situasjon en nå har i makrellbestanden i Nordsjøen er det grunn til å frykte at gytebestanden er nær et så lavt nivå at bestanden ikke vil kunne produsere en årsklasse av rimelig styrke. Ved beregninger av bestandens videre utvikling fremover i 1978 og 1979, har forskerne gått ut fra at 1976, 1977 og 1978-årsklassene alle vil bli meget svake.

Den fremtidige utvikling i gytebestanden er beregnet for to alternativ:

- a) Fangsten av nordsjømakrell i 1978 blir minimal
- b) Fangsten av makrell i Nordsjø-området blir 190.000 tonn i 1978

For begge alternativ har Arbeidsgruppen regnet med helt minimal fangst av nordsjømakrell i 1979.

Ved alternativ a) vil gytebestanden i begynnelsen av 1980 være omlag 440.000 tonn, mens den for alternativ b) vil være omlag 340.000 tonn, altså 100.000 tonn, eller 23%, mindre.

Arbeidsgruppen har grundig vurdert den situasjon makrellbestanden i Nordsjøen er inne i. Gruppen har gått inn for at ICES skal anbefale at fangstene av makrell fra denne bestanden holdes

på et minimum i 1978. Dette vil øke mulighetene for å bygge bestanden opp på et rimelig nivå.

Merkeforsøk og andre undersøkelser har klart vist at det er en meget stor andel makrell fra den vestlige bestand i fangstene tatt i Shetlandsområdet om sommeren. Dette har stor betydning for reguleringen av fisket etter makrell i Nordsjøen. Beregningen av størrelsen av den vestlige bestand har nemlig vist at denne bestanden er betydelig større enn nordsjøbestanden. Antakelig er bestanden nå over 3 mill. tonn, og det kan derfor settes høye fangstkvoter for det vestlige området (ICES-område VI, VII og VIII): 450.000 tonn for 1978 og 435.000 tonn for 1979.

Den situasjon en nå har er at nordsjøbestanden ligger på et meget lavt nivå og har tydelig svikt i rekrutteringen, mens den vestlige bestand er stor og kan tåle betydelig beskatning. Ut fra bestandsmessige hensyn bør derfor makrellfisket i den nærmeste tid reguleres slik at beskatningen føres fra nordsjøbestanden over på den vestlige bestand.

Arbeidsgruppen har derfor konkludert med å anbefale at det i Nordsjø-området i 1978 og 1979 bare fiskes nord for 60°N og vest for 2°Ø og at totalkvotene for dette området settes til 100.000 tonn for begge år. Disse anbefalinger er ikke i overensstemmelse med de Arbeidsgruppen og ICES tidligere har gitt. Totalkvoten (TAC) for Nordsjø-området for 1978 ble i februar 1977 av Arbeidsgruppen satt til 190.000 tonn. Denne kvoten dannet grunnlag for forhandlinger som ble ført mellom Norge og EF om fisket i Nordsjøen i 1978. I henhold til forhandlingsresultatet disponerer Norge 144.000 tonn. Av dette kan 50.000 tonn tas i EF-sonen. Norge har avstått 19.500 tonn til tredjelands fiske i norsk sone.

På møtet ble det utdelt et brev av 5.mai d.å. til Fiskeridirektøren fra Havforskningsinstituttet. I brevet var det gitt endel utfyllende kommentarer til arbeidsgruppens rapport. På møtet understreket havforskerne at gytebestanden av nordsjømakrell nå er lavere enn den noen gang har vært i 1970-årene. Gytebestanden er nå for lav, og den må følgelig bygges opp igjen. Det kan ikke forventes noe tilskudd til bestanden fra de seneste årsklasser i de nærmeste år. Den fangst som tas av nordsjøbestanden i 1978 og 1979 vil direkte redusere gytebestanden tilsvarende, idet den individuelle vekst kun vil kompensere naturlig dødelighet. Ut fra dette vil det være helt nødvendig at fangsten av nordsjømakrell reduseres til et minimum i den nærmeste tid. Det ble derfor pekt

på at det opplegg som var foreslått av Fiskeridirektøren (se pkt.b) om å prøve å få til en reduksjon av totalkvoten til 125.000 tonn, ikke gikk langt nok.

- b) Regulering av det norske fisket og spørsmålet om makrellreguleringen skal søkes reforhandlet med EF.
-

Vartdal fastslo at slik bestandssituasjonen for Nordjømakrellen nå er, vil det ha uheldige konsekvenser dersom totalkvoten på 190.000 blir tatt. Forskerens anbefaling om at det i 1978 og 1979 kun bør fiskes nord for 60° n.br. og vest av 2° o.l. vil bety at fisket kun skal foregå i EF-sonen. Han pekte videre på at Norge har den klart største interesse i nordsjømakrellen (Norge disponerer i 1978 3/4 av totalkvoten) og at det derfor er i Norges langsiktige interesse å prøve å forhindre at bestanden ikke blir så sterkt redusert at den står i fare for ikke å kunne gjenoppbygges. Han ville derfor tilrå at Norges gjennom reforhandlinger med EF søker å få EF med på en lik reduksjon av de avtalte makrellkvoter. Han anså det imidlertid for tvilsomt om det ville lykkes å få kvoten nesten halvert, jfr. havforskerens anbefaling om en totalkvote på 100.000 tonn både i 1978 og 1979. Skulle en reduksjon ha noen særlig virkning, burde totalkvoten likevel settes ned til 125.000 tonn. Med en lik reduksjon ville dette bety ca. 95.000 tonn for Norge og ca. 30.000 tonn for EF. Han mente at det kunne bli meget vanskelig å få de land som Norge (og EF) har tildelt makrellkvoter av betydning (Færøyane og Sverige) med på en reduksjon. Fra de norske reduserte kvoter måtte en derfor i første omgang være forberedt på å trekke de 19.500 tonn som er tildelt 3. land i norsk sone. Norge ville i så fall bare disponere vel 75.000 tonn.

Majala stilte seg skeptisk til reduksjon av den norske kvoten i 1978. Med det beskjedne loddekvantum som en vil få i år, vil en vesentlig reduksjon av makrellkvantumet få meget alvorlige konsekvenser for ringnotflåten. Med en norsk kvote på 75.000 tonn ville kun 25.000 tonn gå til oppmaling. Dette ville i realiteten bety at en ikke ville kunne gjennomføre et direkte oppmalingsfiske, da en del av konsumfangstene ville måtte gå til oppmaling. Han stilte også spørsmål om fartøyene ville være interessert i å fiske på så små kvanta.

Havforskerne uttalte at dersom totalkvoten på 190.000 tonn ville bli tatt i år, ville forskerne etter all sannsynlighet anbefale totalforbud mot fiske etter nordsjømakrell i 1979.

Vartdal viste til at slik ICES' systemet nå fungerer blir forskernes anbefalinger gitt på tidspunkter da forskningsmaterialet er for lite ajour. Han mente at Norge burde ta opp

denne saken på kommende årsmøte i NEAFC med sikte på at forskernes anbefalinger kunne gis med mindre tidsmargin fram til tidspunktet for regulering av vedkommende bestander.

Gundersen hevdet at det ville være en meget kortsiktig vinning for fiskerne at totalkvoten på 190.000 tonn ble tatt i 1978. Han mente at en burde søke reforhandlinger med EF og prøve å få økt det norsk fiske på den vestlige makrellbestanden.

Han mente videre at en reduksjon i den norske kvoten også måtte få konsekvenser for de kvoter som Norge har tildelt 3. land.

Vartdal pekte på at Norge har fått kolmule i færøysk sone mot å gi Færøyane makrell i norsk sone. Norge vil ha avsluttet sitt kolmulefiske ved Færøyane og dermed "tatt ut" en vesentlig del av de norske "fordelene" i avtalen med Færøyane før Færøyane eventuelt kan starte sitt makrellfiske i norsk sone. Av denne grunn og i lys av erfaringene fra forhandlingene om hovedavtalen med Færøyane for 1978, var han i tvil om Norge kunne vente særlig imøtekommenhet fra Færøyane når det gjaldt en redusert makrell-kvote for 1978. Han var for øvrig i tvil om Norge ville ha vært særlig positiv i en tilsvarende situasjon. Han var imidlertid enig i at saken tas opp med Færøyane og Sverige. Vartdal understreket videre at det i avtalen med Færøyane for 1978 var tatt inn at de færøyske snurperne startet fisket i norsk sone samtidig med de norske snurperne i midten av juli.

Nes var også av den oppfatning at en burde søke reforhandlinger med EF før det ble tale om konkrete reguleringer som resulterte i nedskjæring av den norske kvoten.

Raasok pekte på at det hastet å oppnå forhandlingskontakt med EF. Han mente at Norge i første omgang burde ta kontakt på basis av et rent biologisk grunnlag uten å indikere noe konkret standpunkt til resultatet.

1. Utvalgets anbefaling:

Det var enighet om at Norge burde søke å få reforhandlet makrellreguleringen i Nordsjøen med EF. I forhandlingene burde en søke å få økt den norske makrellkvoten vest av 4° v.1.

Norges Fiskarlags represententer viste til at saken ennå ikke var behandlet av organisasjonen og ba om å få følgende protokollert:

"Fiskerne representanter finner ikke nå å kunne ta standpunkt til om havforskernes nye tilråding bør resultere i ytterligere og vesentlig innskrenkning i det norske makrellfisket i år.

Under enhver omstendighet må man fra norsk side ikke gjennomføre slike tiltak uten at det på forhånd er ført forhandlinger med EF og tredjeland om tilsvarende tiltak fra deres side."

Administrasjonens representanter mente at reforhandlingene burde skje med det siktemål å få redusert totalkvoten til 125.000 tonn med lik reduksjon for begge parter. Direktør Sætersdal viste i denne forbindelse til havforskningsinstituttets forslag om at totalkvoten bør reduseres til 100.000 tonn.

2. Det var enighet om at Norge burde orientere de aktuelle
3. land om at de kunne regne med tillatelse til å fiske makrell i norsk sone nord for 60° n.br. fra midten av juli. Det burde videre opplyses at spørsmålet om fiske sør for 60° n.br. ville en komme tilbake til etter at Norge hadde gjennomført reforhandlinger med EF.

Når det gjaldt åpningstider for det norske ringnotfisket anbefaler utvalget følgende:

1. Åpning av konsumfiske for ringnotflåten overlates til salgslagene å bestemme. Fisket kan foregå i norsk sone både sør og nord for 60° n.br.
2. Det bør ikke åpnes noe direkte fiske for oppmaling hverken syd eller nord for 60° n.br. Med eventuelt kun 25.000 tonn utover konsumkvantumet på 50.000 tonn må de 25.000 tonn reserveres som overskuddskvanta i forbindelse med konsumfisket. Åpningsdatoen for dette fisket bør fastsettes til 17.juli. Fra denne dato bør det ikke være tillatt å fiske med ringnot sør for 60° n.br.
3. Eventuell gjenåpning av konsumfisket sør for 60° n.br. bør bestemmes senere, men bør tidligst finne sted i første halvdel av september. Om mulig bør en prøve å unngå åpning. Av betydning for spørsmålet om åpning vil bl.a. være om salgslagene har nok konsummakrell.
4. For øvrig bør de norske fiskerne minnes om at makrellfisket vest av 4° v.l. er tillatt også til oppmaling og at det ikke er noen fartøyskvoteregulering her (jfr. sak 8/78).

Sak 14/78
Sild syd for 62°n.br.

a) Bestandssituasjonen for nordsjøsil.

Vartdal viste til det forberedende saksdokument der det til utvalgets orientering var inntatt følgende redegjørelse om bestandssituasjonen:

"Det internasjonale havforskningsråds (ICES's) arbeidsgruppe for sild møttes i midten av mars d.å. I følge den foreløpige rapporten fra møtet ble det i 1977 tatt vel 41.000 tonn sild i Nordsjøen. Av dette kvantum var ca. 10.000 tonn bifangster, hovedsakelig i industrifisket. I Skagerrak ble det i 1977 tatt vel 37.500 tonn (foreløpige tall), mot vel 15.500 tonn i 1976.

Det er anslått at gytebestanden av Nordsjøsil i 1977 var på ca. 180.000 tonn. Dette er 25.000 tonn (ca. 16%) over det gytebestanden i 1976 var anslått til å være.

Resultatene fra sildeundersøkelsene viser at 1975-årsklassen er svært svak. 1976-årsklassen er noe sterkere, men også svak og føyer seg inn i rekken av de svake årsklasser som rekrutterer til Nordsjøsilbestanden.

I de senere år er det blitt tatt svært store fangster av 0- og 1-gruppe sild i Skagerrak og Kattegat. Det er stor sannsynlighet for at en del av denne silde ville rekruttert til Nordsjøsilbestanden. Det er en betingelse for en rasjonell beskatning av bestandene av Nordsjøsil og Skagerrak- og Kattegatsild at fisket på 0- og 1-gruppe sild i Skagerrak og Kattegat blir stoppet eller redusert til et lavt nivå.

Det foreliggende forskningsmateriale bekrefter at til tross for at gjeldene reguleringer har forhindret en ytterligere nedgang i Nordsjøsilbestanden er bestanden fremdeles på et svært lavt nivå. Dette var også antatt i forrige års arbeidsgruppe-rapport. Det foreligger så langt ikke bevis for en bedret rekruttering til bestanden.

På denne bakgrunn gjentar arbeidsgruppen sin anbefaling om at bestanden bør gjenoppbygges så raskt som mulig til et nivå på 800.000 tonn. Totalforbud mot fiske i den resterende del av 1978 og i 1979 kan gi muligheter for at gytebestanden vokser til halvparten av dette nivået (400.000 tonn). Gjenoppbyggingen deretter burde kunne skje raskt forutsatt en riktig forvaltning av bestanden. Arbeidsgruppen tilrår derfor at totalforbudet mot fiske etter Nordsjøsil opprettholdes i resten av 1978 og i hele 1979".

Vartdal pekte på det lyspunkt som må sies å ligge i at bestanden er anslått til å ha økt med ca. 16% fra 1976 til 1977.

I sine kommentarer til redegjørelsen understreket Østvedt forskernes målsetting om at bestanden bør gjenoppbygges så raskt som mulig til et nivå på 800.000 tonn. Han understreket videre at det ikke derved er sagt at det ikke må fiskes på bestanden før dette målet er nådd, men med de svake årsklassene en nå har, vil gjenoppbyggingen ta lengre tid jo mer det fiskes i gjenoppbyggingsperioden.

Han opplyste for øvrig at det var grunn til å tro at det innen EF, særlig fra nederlandsk side, ville bli presset på for å få adgang til å fiske et begrenset konsumkvantum nordsjø-sild i 1978. Presset måtte ses i sammenheng med forskernes anbefaling om totalforbud mot sildefiske i 1978 og 1979 i ICES' statistikkområde VIa.

Vartdal konkluderte med at bestandssituasjonen for nordsjø-sild ikke ga grunnlag for å fravike Norges prinsipale standpunkt om totalforbud i 1978 og 1979. Han understreket videre at det nå var overmåte viktig at også fisket av sild i Skagerrak og Kattegat ble sett i nøye sammenheng med reguleringene i Nordsjøen. Han var glad for at forskerne nå klart hadde pekt på dette problemet. Det ville bli en viktig oppgave i kvoteforhandlingene med EF og Sverige for 1979 å få til en bedre harmonisering av bestemmelsene.

Utvalget tok orienteringen om bestandssituasjonen for nordsjø-sild til etterretning.

b) Bestandssituasjonen for sild vest for 4° v.l.

Vartdal viste til det forberedende saksdokument der det var gitt følgende redegjørelse fra bestandssituasjonen:

"Av sildearbeidsgruppens foreløpige rapport går det fram at totalfangsten i ICES' statistikkområde VIa i 1976 var vel 111.000 tonn. Det foreløpige fangsttall for 1977 på 47.600 tonn utgjør følgelig kun ca. 43% av totalfangsten i 1976. I 1977 var det en klar reduksjon i fiskeinnsatsen i dette området. Reduksjonen er anslått til 30% i forhold til i 1976.

Det er klart at fiskedødeligheten i de senere år har vært anslått for lavt og at dette har resultert i at bestandens størrelse og rekruttering til bestanden har vært anslått for høyt. På grunnlag av dette har forskerne beregnet at bestanden av voksen sild i dette området var 68.000 tonn pr. 1.januar 1978. Dette er kun ca. 10% av den gjennomsnittlige bestandsstørrelsen i 1966-1973. På denne bakgrunn og hensett til den drastiske reduksjon i rekrutteringen til bestanden, anbefaler arbeidsgruppen totalforbud mot fiske etter sild i ICES' stati-

stikkområde VIa i resten av 1978 og i 1979.

Etter at sildearbeidsgruppen avga sin rapport har bestandssituasjonen for sild i dette området vært behandlet som hastesak av ICES' rådgivende komité for forvaltning av fiskeressursene gjennom korrespondanse mellom komitéformannen og medlemmene. (Saken skulle egentlig vært behandlet av komitéen på møte i slutten av mai måned d.å.) Komitéen anbefaler sterkt at alt fiske etter sild blir stoppet i ICES' statistikkområde VIa med øyeblikkelig virkning for resten av 1978. En antar at en fangst på ca. 10.000 tonn allerede er tatt i området. Dersom en ikke overskrider disse 10.000 tonn kan en regne med en liten bestandsøkning fram til 1. januar 1979. I motsatt fall kan en ikke regne med noen forbedring av bestanden."

I sine kommentarer til redegjørelsen fremholdt Østvedt at i de siste 2 år har ingen nasjoner greid å ta sin kvote i dette området. Som årsaker til feilvurderingen av bestanden pekte han på vanskeligheter med det statistiske materialet og problemer med å bestemme bestandens tilhørighet på de aktuelle statistikkområder. Island og Norge hadde allerede i 1976 hevdet at bestanden var i dårlig forfatning. Det er i dag ingen antydning til brukbar rekruttering til bestanden. Det tidligere anbefalte totalkvantum er i samme størrelsesorden som den beregnede gytebestanden. Et slikt kvantum ville en ikke greie å ta uten med en meget stor fiskeinnsats.

Utvalget tok orienteringen om bestandssituasjonen for sild vest av 4^ov.1. til etterretning.

c) Spørsmålet om eventuell stopp i det norske fisket vest for 4^ov.1

Med utgangspunkt i det forberedende dokument redegjorde Vartdal for saken. Han opplyste at etter det som er fremkommet den siste tiden i innberetninger fra ambassadene i London og Brüssel, må Norge være forberedt på at EF vil ta opp spørsmålet om Norge vil gå med på å redusere eller helt unnlate å fiske på den norske sildekvoten på 6.900 tonn i område VIa. Etter rapporten fra ICES Arbeidsgruppe for sild og anbefalingen fra ICES' rådgivende komite for forvaltning av fiskeressursene, jfr. pkt.b, er bestandssituasjonen nå slik at forskerne mener at fisket bør totalforbys med øyeblikkelig virkning. Da Norge og EF forhandlet om kvoten for det gjensidige fisket for 1978, hadde partene ICES tilråding fra i fjor vår om at kvoten for 1978 i dette området burde være 53.000 tonn. Anbefalingen bygget på en forutsetning om at fisket i 1977 ikke overskred 48.000 tonn. Etter EF-kommisjonens forslag vil EF-landenes kvote for 1978 bli fastsatt til 54.600 tonn, i tillegg kommer så det EF har tildelt Norge og Færøyane, til sammen ca. 9.000 tonn. Ved avslutningen av forhandlingene mellom Norge og EF i midten av februar d.å., ba EF om å få tatt inn et forbehold om at Norges

kvote kunne bli redusert. Dette forbehold ble begrenset til 500 tonn og vil kun bli aktuelt hvis EF reduserer sin egen kvote under 54.600 tonn.

Vartdal mente at Norge formelt skulle så sterkt, og en måtte kunne avvise en anmodning fra EF om å redusere (eller unnlate å ta resten av) sildekvoten i VIa. Sildekvoten i dette området var sett på som ett av de positive elementer i avtalen med EF. Det burde derfor på langt nær være klart at Norge til tross for nye vitenskapelige opplysninger, skulle gå med på å unnlate å ta resten av den norske sildekvoten i dette området. Skulle man fra norsk side overveie det, måtte saken eventuelt kobles med en økning av makrellkvoten i området vest for 4^ov.1. og/eller kobles med en reforhandling av reguleringen for Nord-sjømakrell, jfr. sak 13/78b.

Havforskerne hevdet at Norge måtte akseptere et eventuelt forbud mot sildefiske i område VIa. De mente dessuten at Norge på grunn av bestandssituasjonen ikke ville greie å ta noe stort kvantum i dette området. Dersom det oppnås enighet med EF om reforhandling av reguleringen av fisket på Nordsjømakrell, og EF der viser imøtekommenhet, tilrådte utvalget at en fra norsk side viste vilje til å redusere den norske sildekvoten i område VIa, f.eks. til det halve.

Etter en kort meningsutveksling samlet utvalget seg om følgende anbefaling:

Utvalget tilrådte at en fra norsk side primært burde prøve å få kompensasjon ved øket norsk makrellkvote i området vest for 4^ov.1. (utover de avtalte 30.000 tonn). Etter den siste rapporten fra ICES Arbeidsgruppe for makrell (jfr. sak 7/78) er denne bestanden i god tilstand og EF burde derfor kunne gi Norge en større kvote her. Det burde i denne sammenheng også vurderes om den områdebegrensning som EF hadde krevet, kunne mykes noe opp. I tillegg burde det vurderes nærmere om Norge også burde gå inn for å få kompensasjon i form av havbrisling. Av den norske kvoten på 80.000 tonn i EF-sonen er det til nå tatt ca. 15.000 tonn.

Utvalget tilrådte videre at inntil det ble nærmere avklaring i spørsmålet om sildekvoten i området VIa, burde det norske fisket forbli åpent.

d) Sild innenfor grunnlinjen fra Lindesnes til 62^on.br.

I saksdokumentene var det vist til at spørsmålet om å tillate et direkte fiske av sild til konsum og agn innenfor grunnlinjen på strekningen Lindesnes 62^on.br. hadde vært behandlet

på utvalgsmøtet 8.3.1978, jfr. sak 7/78c. Fiskeridirektøren hadde foreslått at det i 1978 gis adgang til å fiske inntil 10.000 hl, men utvalget fant da ikke å kunne tilrå et direkte fiske og mente at sild bare skulle kunne tas som bifangst i forbindelse med brislingfisket. Ett av utvalgets medlemmer (Majala) gikk inn for at det skulle kunne fiskes 10.000 hl.

Det var videre vist til at det på bakgrunn av en anmodning fra Rogaland Brislingfiskerlag og Sør-Norges Notfiskarlag den 2.mai 1978 ble holdt et møte hos Fiskeridirektøren med representanter fra Sør-Norges Notfiskarlag og Noregs Sildesalslag for en nærmere drøftelse av spørsmålet om å tillate et begrenset fiske av sild i dette området. Fiskernes representanter hadde på møtet bedt om at det også i år ble gitt adgang til et direkte fiske etter sild til konsum og agn innenfor grunnlinjen sør for Stad. Hovedbegrunnelsen for anmodningen var at gjennomføringen av et rasjonelt brislingfiske ville bli vanskeliggjort i stor grad dersom et direkte sildefiske ikke ville bli tillatt.

Den adgang som en i dag har til å ta inntil 50% sild i brislingfangster kan virke tilfeldig da fiskerne på de samme felt kan få fangster med svært variabel sammensetning. Noen av fangstene ville være lovlige fordi det var mer enn 50% brisling, andre med litt overvekt av sild ville derimot være ulovlige hvis det ikke ble tillatt å drive et direkte sildefiske. Det var for øvrig svært tilfeldig hvilke fangster og kvanta sild som ville bli "rubrisert" som bifangster i brislingfisket eller som sild tatt i direkte fiske. Fiskerne hadde videre fremholdt at det ikke var kystsild- og brislingfiskerne som hadde desimert nordsjøsildebstanden og at reguleringen derfor virket urimelig for denne gruppen som allerede hadde meget dårlig lønnsomhet. Fiskerne ville eventuelt kunne godta at salgslaget regulerer sildefisket slik at det starter samtidig med brislingfisket. Dersom det ble gitt adgang til et sildefiske burde reguleringsområdet i nord begrenses til Stad og ikke til 62^on.br.

På grunnlag av en samlet vurdering av saken fant Vartdal det vanskelig å gå mot fiskernes henstilling og han foreslo at det ble gitt adgang til å fiske inntil 10.000 hl sild (inklusive bifangster i brislingfisket) i angjeldende område. Han forutsatte at Noregs Sildesalslag med hjemmel i Råfiskloven gjennomfører reguleringen av fisket med sikte på i størst mulig grad å unngå fangster som i det vesentlige består av småfallen sild. Fisket burde åpnes fra brislingfiskets åpning.

Østvedt opplyste at det i 1977 ble fisket ca. 12.000 hl

sild i det aktuelle området. Dette representerte et overfiske på ca. 50% (tillatt kvote 8.000 hl). Storparten av fisket foregikk i Rogaland der det aller meste av silda var høstgytende nordsjøsilde 1½ år gammel (mellom 18-22 cm). Denne fangsten tilsvarte ca. 10% av totalfangsten av 1 år gammel Nordsjøsilde. Kvantumet er ikke rapportert til internasjonale organer og har følgelig ikke inngått i ICES' sildearbeidsgruppes materiale. Fra Sogn og nordover besto sildefangstene i 1977 hovedsakelig av vårgytende silde med innslag av atlanto-skandisk silde og silde fra Vikingbanken.

Majala mente at det burde gis adgang til å fiske et såvidt beskjedent kvantum som 10.000 hl.

Vartdal pekte på den sterke økningen i fisket i Skagerrak og Kattegat som Danmark og Færøyane hadde foretatt i 1977 i forhold til i 1976. Sildeforbudet i Nordsjøen i 1977 hadde derfor ikke hatt noen vesentlig effekt for disse lands sildefiske. Dette i motsetning til Norge som i 1977 hadde fått redusert sitt kvantum av Nordsjøsilde og silde vest for 4^ov.1. til ca. 15% av 1976-kvantumet. Han mente at dette moment var relevant å trekke fram i den foreliggende sak når en så hen til den biologiske sammenhengen som eksisterer mellom sildebestandene i Kattegat, Skagerrak og Nordsjøen. Dette selv om opptrappingen av det danske og færøyske fiske ikke innebar noen formell overtredelse av fastsatte reguleringer.

Utvalgets anbefaling:

Utvalget tilrådte at det i 1978 gis adgang til å fiske inntil 10.000 hl silde (inklusive bifangster i brislingfisket) til konsum og agn innenfor grunnlinjene på strekningen Lindesnes-Stad.

Utvalget forutsatte at Noregs Sildesalslag gjennomfører reguleringen av fiske med sikte på i størst mulig grad å unngå fangster som i det vesentlige består av småfallen silde. Fisket burde åpnes fra brislingfiskets åpning.

Havforskerne reserverte seg mot utvalgets tilråding idet de viste til sine uttalelser gjengitt foran.

Sak 15/78.

Rekefisket ved Vest-Grønland. Fartøykvotereguleringen.

Vartdal viste til det forberedende saksdokument forbedrende saksdokument der det var gitt følgende bakgrunn for saken:

Samtidig med at de enkelte rederier den 22. mars d.å. ble meddelt fartøykvotene og fordeling av disse på soner, ba Fiskeridirektøren opplyst om rederne regnet med å fiske den tildelte kvote, eventuelt hvor stor del av kvoten som ikke ville bli fisket. Rederne ble dessuten bedt om å oppgi hvor stor del av tilleggskvotene fartøyene realistisk sett ville kunne ta dersom justering av kvotene skulle bli aktuelt. Fartøy som også har søkt om torsk kvote ble bedt om å velge mellom reker og torsk, slik at ønsket torsk kvote ville føre til reduksjon i rekekvote.

Av redernes svar går det fram at 2 fartøy har sagt fra seg kvoter på tilsammen 158 tonn, 7 har bedt om tilleggskvoter på til sammen 1700 tonn, 5 regner med å ta kvoten. De øvrige 9 fartøyene har ikke svart på henvendelsen, men har senere hevdet at det var for tidlig å si noe om de tildelte kvoter kan tas eller ikke. Det ble likeledes hevdet at det var for tidlig å komme med anslag om behov for tilleggskvoter. 2 av de 10 fartøyene som også har torsk kvote har sagt fra seg denne. Ett fartøy vil ha økt rekekvote og torsk kvote i tillegg. De øvrige fartøy med dobbeltkonsesjon har ikke svart på henvendelsen fra Fiskeridirektøren.

Fiskeridirektøren hadde ikke funnet det innkomne materiale tilstrekkelig som grunnlag for å foreta en justering av rekekvotene. I tilslutning til det som var gitt uttrykk for av Aalesund Rederiforening antok en imidlertid at et flertall av fartøyene i de 2 minste gruppene (Fartøy med lastekapasitet under 100 tonn og fartøy med lastekapasitet mellom 100 og 130 tonn) ikke ville kunne ta sine tildelte kvoter. Fra fartøy i disse gruppene ville en kunne regne med å få 575 tonn til fordeling til fartøy som hadde behov for tilleggskvoter. Dette kvantumet ville kunne økes dersom en del av de minste fartøyene bare gjør 2 eller 1 tur. I tillegg var det sannsynlig at de minste fartøyene vil unnlate å fiske i sone 1 og 2. De 2 minste fartøygruppene har til sammen en kvote på 748 tonn i disse 2 sonene. Når det gjaldt sone 3 hadde en ikke grunnlag for å fastslå hvor mye en kunne tillate seg å "overfordele". Et par av fartøyene nærmet seg sine kvoter i denne sonen.

Vartdal understreket at en i rekefisket ved Vest-Grønland står overfor samme problem som i andre fartøykvoteregulerte fiskeri, nemlig å sikre at totalkvoten blir tatt. Erfaringene bl.a. for reguleringen av torskefisket i fjor viser at fartøyene venter svært lenge med å si fra seg kvoter. Det er i og for seg forståelig fordi fisket er uberegnelig og det kan "slå til" mot slutten av året. Resultatet vil imidlertid som oftest bli at justeringene kommer for sent for de båter som har mulighet for å ta mer enn sine tildelte fartøykvoter. Følgelig blir ikke totalkvoten tatt. Når det gjelder norske kvoter i andre lands soner på andre lands eksklusive bestander (slik som rekefisket ved Grønland) er det spesielt uheldig dersom kvotene ikke blir tatt. Det kan redusere mulighetene for å opprettholde kvotene for senere år.

Utvalget drøftet også det problemet som var oppstått for et par av fartøyene som nesten hadde nådd sine kvoter i område 3. Disse to fartøyene hadde overfisket sine kvoter i område 4 og Fiskeridirektøren hadde meddelt fartøyene at dette vil bli trukket i område 3.

Utvalgets anbefaling:

Utvalget var enig i at det nå var for tidlig å foreta en generell revurdering av fartøykvotereguleringen. Utvalget understreket på den annen side at det var nødvendig å treffe tiltak for å sikre at totalkvoten ble tatt og tilrådde at det pr. juni og september burde fastsettes skjæringstidspunkter da det ut fra den foreliggende fangststatistikken tas avgjørelse om trekk i kvoter og tildeling av tilleggskvoter. Etter kvotejustering burde fartøyenes nye totalkvoter fordeles på soner etter den opprinnelige prosentsats med nødvendige tillempninger. Utvalget understreket behovet for snarest å informere fartøyene om de kvoteregulerings-tiltak (spesielt skjæringsdatoer) som tenkes iverksatt.

For de to fartøyene som hadde fisket for mye i område 4, var en enig om at de ikke skulle få sine kvoter i område 3 redusert.

Sak 16/78.

Årsmøte i Kommisjonen for fisket i det nordvestlige Atlanterhav (ICNAF) 30.mai - 6.juni 1978.

Det ble av ass.fiskeridirektør Rasmussen gitt en rede-
gjørelse om de saker som vil bli behandlet på årsmøtet i ICNAF.
En viktig sak blir reguleringsordningene for 1979 for en rekke
fiskebestander. Av de bestander som står på saklisten for formell
kommisjonsbehandling med hensyn til reguleringene for 1979 og som
er av særlig viktighet for Norge er det bare følgende to:

Torsk i underområde 3M (Flemish Cap).

En må gå ut fra at Canada vil forbeholde seg en større
kvote i dette område.

Lodde i underområdene 3L og 3NO.

Når det gjelder kvotereguleringene av bestander som
opptrer utelukkende eller i vesentlig grad i en eller flere kyst-
staters (Canada eller EF) 200-mils sone og som kyststatene derfor
kan treffe bestemmelser om, vil det sannsynligvis finne sted
uformelle bilaterale eller multilaterale konsultasjoner mellom
vedkommende kyststater og medlemsland. Blant de bestander som vil
kunne bli gjenstand for slike uformelle konsultasjoner er følgende
av viktighet for Norge:

<u>Reke</u>	i underområde 0+1 Vest-Grønland (EF og kanadisk sone)
<u>Torsk</u>	i underområde 1 Vest-Grønland (EF-sone)
<u>Blåkveite</u>	i underområde 0+1 (EF og kanadisk sone)
<u>Uer</u>	i underområde 1 (EF-sone)
<u>Blåkveite</u>	i delområde 2J3KL (kanadisk sone)
<u>Torsk</u>	i delområde 2GH, 2J og 3KL, Labrador, Newfoundland (kanadisk sone)
<u>Blåkveite</u>	i delområde 2J3KL (kanadisk sone)
<u>Lodde</u>	i 2+3K (kanadisk sone)

For bestander i EF-sonen vil det dessuten senere måtte bli forhandlinger mellom Norge og EF.

For de fleste bestander foreslår ICNAFs vitenskapelige underkomite uendrede totalkvoter i 1979 i forhold til de som var fastsatt for 1978.

Når det gjelder torskebestanden ved Vest-Grønland (underområde 1) er det positive trekk i underkomiteens rapport. Komiteen peker således på at det ser ut til å bli en bedring i bestandssituasjonen.

Spørsmålet om rekekvoten for 1979 i 0+1 og for lodde i 3LNO vil ikke bli behandlet på dette ICNAF-møtet, men vil først bli avgjort i slutten av 1978. På grunn av datasituasjonen vil underkomiteens vurdering av bestand og totalkvote for disse bestander måtte utsettes til høsten 1978.

Rasmussen opplyste at det under møtet i Ottawa i begynnelsen av mai fra kanadisk side underhånden ble uttalt at Canada ville foreta en fordeling av 50% av totalkvotene (etter at Canada har dekket sitt behov) og 50% senere på året til land som hadde noe å yte igjen. Det ble klart gitt uttrykk for at Canada ville bruke "surplus" til å handle med, spesielt for å oppnå markedsfordeler for canadisk fisk. Canada har således inngått slik "handel" med øst-europeiske land.

Det ble av Fiskeridirektøren pekt på at Norge var det første land som høsten 1975 hadde inngått en rammeavtale som aksepterte Canadas rett til å opprette en 200-mils økonomisk sone og at Norge aksepterte å fiske på "overskudd". Det ble fra kanadisk side den gang uttalt at dette ikke ville bli glemt når det gjaldt det norske fiske i de kanadiske farvann. En kunne allerede nå konstatere at dette ikke holdt stikk. Norge hadde fått svært lite igjen av sto nå faktisk i fare for å bli dårligere stilt enn andre tredjeland fordi vi ikke kunne tilby Canada markedsfordeler.

Ekspedisjonssjef Gundersen uttalte i denne forbindelse at en på dette grunnlag ad diplomatisk vei burde minne Canada om dette forholdet og be om en bedre behandling av det norske fisket i kanadisk økonomisk sone.

Rasmussen opplyste at fra kanadisk side var det gitt uttrykk for interesse for det norske forslag om et prøvefiske etter reker. Det var imidlertid ikke tatt noe standpunkt i saken.

Av andre saker som vil bli tatt opp på årsmøtet er også i år spørsmålet om ICNAFs fremtid, herunder spørsmålet om etablering av en ny internasjonal fiskeriorganisasjon for Nordvest-Atlanteren tilpasset det nye systemet med 200 miles økonomisk sone. Det har vært holdt flere møter om saken og en er i prinsippet enig om etablering av en ny konvensjon. Det har imidlertid trukket ut med å bli enige blant annet om det viktige spørsmål om kyststatenes spesielle interesse i forbindelse med kvoteallokering i områder

som ligger utenfor, men støter opp til nasjonalt jurisdiksjonsområde. På diplomatkonferansen 1.-3.mai d.å. fremla USA et kompromissforslag som landene synes å kunne slutte seg til. Fra norsk side har en gitt uttrykk for at en vil kunne gå inn for det som flertallet av landene måtte enes om.

På grunn av bestandsforholdene og flere usikre faktorer i forbindelse med kvotedrøftelsene på det forestående ICNAF-møtet fant reguleringsutvalget det vanskelig å tilrå konkrete norske kvotekrav, angitt i tonn. I lys av den vanskelige driftssituasjon for norske linefartøyer som tradisjonelt fisker i disse farvann ville imidlertid utvalget generelt understreke viktigheten av den norske delegasjon arbeidet for å oppnå best mulig kvoterresultat for de aktuelle bestander.

Sak 17/78.
Bifangstbegrensning i industritrålfiske.

Utvalget behandlet denne saken på møte 8.mars d.å.,
jfr. sak 3/78.

Utvalget var da enig om at det var nødvendig med en nærmere utredning fra forskernes side når det gjaldt virkningene av ulike reguleringsalternativer og saken ble derfor forutsatt tatt opp igjen på neste møte.

Til saken hadde Havforskningsinstituttet nå gitt en slik vurdering spesielt på bakgrunn av at EF hadde foreslått innført en 10%-regel for EF-sonen. Forskerne hadde i den forbindelse trukket følgende konklusjon:

"Forutsettes det at industritrålfisket i Nordsjøen vil foregå i de kommende år stort sett som tidligere vil en måtte regne med at et ikke ubetydelig antall fangster vil ha en større innblanding av beskyttete arter (med konsumfisken inkludert og uten) enn henholdsvis 10% og 20%.

Dersom de norske data for 1977 antas å være tilnærmet representative for øyepålfisket også i 1978, vil innføring av en 10% bifangstregulering for utenlandsk fiske i norsk sone sannsynligvis medføre et betydelig antall brudd på reguleringen. Forutsatt skjerpet kontroll, vil dette fisket antakelig bli sterkt redusert og muligens falle bort. De norske data for EF-sonen i 1977 og 1976 er relativt fåtallige og kanskje ikke særlig representantive, men de indikerer at det ville ha forekommet mange brudd på 10%-regelen.

Hvis 10%-regelen blir gjort gjeldende for hele Nordsjøen, kan det forventes en betydelig nedgang i det norske og utenlandske øyepålfisket både i norsk sone og i EF-sonen. Samtidig kan det muligens bli en markert overgang til tobisfiske eller konsumfiske som kan bety konkurranse om feltene og sannsynligvis mindre fangst pr. enhet fiskeinnsats.

Av sei og torsk beskatter industritrålfisket bare i liten grad de yngre aldersgrupper mer enn konsumfisket med trål. Av hyse og hvitting beskatter industritrålfisket derimot de yngre aldersgrupper i betydelig grad mer enn konsumfisket, selv når en tar i betraktning at dette fisket har et betydelig utkast av yngre fiske. For hvitting i de norske øyepålfangstene er imidlertid forskjellen betydelig mindre. Med en større maskevidde i konsumtrålen vil forskjellen i alderssammensetningen i fangstene av disse arter tatt med industri- og konsumtrål øke.

Industritrålfisket er følgelig mest urasjonelt i beskatningen av hyse og hvittingbestandene. Bifangstreguleringen bør derfor først og fremst ha til hensikt å hindre for sterkt fiske på de yngre aldersgrupper av hyse og hvitting. Dette kan oppnås ved å fastsette en total bifangstbegrensning av beskyttete arter, men innen denne begrensning bør det bare

være tillatt å lande en viss prosent av hyse og hvitting. Denne andel må være så lav at den begrenser fangstkvantumet og holder fiskefartøyene borte fra områdene med størst innblanding av disse arter.

Selv en slik regulering er imidlertid ikke god nok til å sikre den beste utnyttelse av både øyepål- og kolmuleforekomstene og ressursene av de beskyttede arter i Nordsjøen. Det må til en mer aktiv regulering av fisket. Ved hjelp av en utstrakt overvåking av artssammensetningen innen de enkelte områder gjennom året, må områder kunne lukkes og åpnes for industritrålfiske for kortere og lengre perioder av året."

Formannen viste til forskernes utredning og fremholdt at en ikke burde iverksette så strenge reguleringer at en i praksis kom til å umuliggjøre industritrålfisket.

Etter de oversikter som var fremlagt synes innblandingsproblemet å variere sterkt fra område til område. I EF-sonen var det særlig de store innslagene av hvitting og hyse som gjorde utslag, mens det i norsk sone særlig var seien som dominerte.

Forsker Lahn-Johannessen som redegjorde for saken understreket at industrifisket i norsk sone hadde et atskillig bedre beskatningsmønster idet det i langt mindre grad enn i EF-sonen ble fisket undermåls fisk.

Gundersen fremholdt at det var viktig å få klarlagt hvilken politikk en burde legge opp til med hensyn til industritrålfisket og at bifangstbegrensningene burde ses i sammenheng med spørsmålet en i større grad enn før bør legge grunnlag for et øket konsumfiske.

Sætersdal mente at en burde innføre en mer differensiert bifangstregulering slik det var fremholdt i utredningen fra instituttet. Videre pekte han på at EF med sin strenge regulering særlig tok sikte på å beskytte torsk, hyse og hvitting, mens sei i denne sammenheng spilte en liten rolle. Han mente derfor at EF ville kunne akseptere at Norge f.eks. fastsatte en 10%-regel for torsk, hyse og hvitting og at en for sei hadde en mer liberal regulering, eventuelt holdt seien helt utenfor bifangstbegrensningen.

Vartdal understreket at det var viktig at eventuelle reguleringer burde være lett kontrollerbare. En måtte være klar over at kontrollen både på feltet og på fabrikkene var vanskelig og tidkrevende. Ved en for stor differensiering kunne en vanskeliggjøre kontrollen. Han var også noe betenkt med å holde seien helt utenfor idet det lett kunne utvikle seg et regulært seifiske med industritrål. Dette spørsmålet kunne en eventuelt arbeide videre med.

Hylen understreket at en på lengre sikt måtte gå inn for en mer aktiv bifangstbegrensning med sonereguleringer m.v.

Utvalgets anbefaling:

Utvalget anbefalte enstemmig at det burde innføres en regel om at det under fisket med småmasket not bare var tillatt å ha tilsammen 10% torsk, hyse og/eller hvitting i vekt av hver landing uansett størrelse på eller anvendelse av fisken.

Samtidig skulle en følge nøye med i innblandingen av andre fiskeslag, spesielt sei. Hvis innblandingen av sei (eller andre fiskeslag) skulle vise seg å bli høy, måtte bifangstbegrensningen endres til å omfatte også sei (og eventuelt andre fiskeslag).

Utvalget tok til etterretning at i kvoteavtalen mellom Norge og EF er EF-fiskerne bundet til samme bifangstbegrensning i norsk sone som norske fiskere i EF-sonen, nemlig 10% samlet for alle beskyttede fiskearter.

I første omgang ville de reglene som utvalget var enige om bare gjelde overfor norske fiskere og andre enn EF-fiskerne.

Videre understreket utvalget at det kunne være ønskelig at industritrålerne nå tok til å føre fangstdagbok.

Det ble opplyst at norske fiskere i forbindelse med fremtidig fiske i EF-sonen ville bli pålagt å føre fangstdagbok, men at en for tiden ikke hadde kapasitet i Fiskeridirektoratet til å bearbeide fangstdagbøkene fra industritrålerne i norsk sone.

Sak 18/78. Maskevidderegulering i trålfisket syd for 64°n.br.

Etter de norske bestemmelsene er minste maskevidde i trålredskaper fastsatt til 80 mm. For utenlandske trålere som fisker i Norges økonomiske sone har en godkjent som en overgangsordning (ut 1978) at NEAFC-bestemmelsene nyttes. Etter disse er minste maskevidde 70, 75 eller 80 mm alt etter materiale.

EF-kommisjonen har nå foreslått en endring av sine bestemmelser om minste maskevidde i vanlig trål og snurrevad. Fra 1.1.1979 foreslås den fastsatt til 80 mm og fra 1.1.1981 90 mm. Som følge av den interne uenighet om fiskeripolitikken i EF, er forslaget foreløpig ikke vedtatt.

Både fra EF og norsk synspunkt anses det for viktig av hensyn til begge parters fiskere og en fornuftig ressursforvaltning i Nordsjøen at Norge og EF søker å harmonisere sine bestemmelser om minste maskevidde.

Utvalgets anbefaling:

Utvalget var enig med Fiskeridirektøren i at en fra norsk side bør følge opp med en tilsvarende maskeviddeøkning som EF tar sikte på. Dette vil innebære at den gjeldende norske maskevidde på 80 mm vil falle sammen med den endrede EF-bestemmelse fra dette tidspunkt.

Når det gjelder spørsmålet om økning til 90 mm fra 1.1.1981 forutsetter utvalget at saken blir gjenstand for behandling, bl.a. i reguleringsutvalget i god tid før avgjørelse blir truffet og at både norske og utenlandske fiskere allerede nå blir gjort kjent med at en fra norsk side tar sikte på en maskevidde i vanlig trål på 90 mm fra 1.1.1981. De norske fiskerne bør også gjøres kjent med at EF tar sikte på samme maskevidde fra samme tidspunkt.

Sak 19/78. Eventuelt.

Under denne sake ble følgende 2 punkter behandlet:

1. Minstemål på sei, jfr. sak 2/78

I forbindelse med referatet fra utvalgsmøtet den 8.mars 1978 var det oppstått tvil når det gjaldt utvalgets tilråding om minstemålet på sei i området mellom 62 og 64^on.br. i overgangsperioden inntil utgangen av 1980. Tvilen som besto i om utvalget hadde tilrådd 30 eller 32 cm var referert til i følgeskrivet til det endelige referatet fra møtet den 8.mars d.å.

Etter at det var konstatert at det var delte oppfatninger blant medlemmene om utvalgets tilråding på dette punkt, samlet utvalget seg etter en fornyet vurdering av saken om følgende tilråding:

I overgangsperioden fram til utgangen av 1980 bør det dispenseres ned til 32 cm i området mellom 62 og 64^on.br.

Til neste møte i utvalget bør det vurderes om det er tilrådelig at dette minstemålet også gjøres gjeldende sør for Stad. I denne vurdering bør også inngå en vurdering av konsekvensene av de nye maskeviddebestemmelsene som det tas sikte på å gjennomføre i trålfisket i Nordsjøen.

Johansen som ikke deltok på utvalgsmøtet den 8.mars d.å. hevdet som sin prinsipale oppfatning at det ikke burde dispenseres fra minstemålsbestemmelsene for sei.

2. Neste møte i utvalget ble berammet til torsdag den 29.juni 1978 kl.0900.

MÅ IKKE OFFENTLIGGJØRES

U T K A S T
R E F E R A T
" " " " " " " " " " " "

fra møte i Reguleringsutvalget.

Møtet ble holdt i Fiskeridirektoratet den 29.juni 1978, og varte fra kl.09.00 til kl.15.15.

Følgende av utvalgets medlemmer møtte:

Fra administrasjonen:

Fiskeridirektør Knut Vartdal, formann
Ekspedisjonssjef Gunnar H. Gundersen, Fiskeridepartementet
Underdirektør Kjell Raasok, Fiskeridepartementet
Nestleder Odd Nakken, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
som varamann for direktør Gunnar Sætersdal.

Fra fiskernes organisasjoner:

Fiskebåtreder Leidulv Grønnevet,	Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Oddvar J. Majala,	" "
Fiskebåtreder Harald Birkeland,	" "
Disponent Arnold Reinholtsen,	" "
Fiskeskipper Reidar Johansen,	" "
Advokat Ivar Nes,	Norsk Sjømannsforbund

Som sekretær for utvalget møtte konsulent Arne Wåge, Fiskeridirektoratet.

Dessuten møtte:

Avdelingsdirektør A. Aasbø,	Fiskeridirektoratet
" " Per L. Mietle,	" "
Kontorsjef Arthur Holm,	" "
Forskningsjef Johs. Hamre,	Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
" Arvid Hysten,	" "
Forsker Erling Bakken	" "
" Tore Jakobsen	" "
" Øyvind Ulltang	" "
Konsulent Sigbjørn Lomelde,	Fiskeridirektoratet
" Sigmund Engesæter,	" "
" Peter Gullestad,	" "
" Tom Titlestad,	" "
" Wollert Krohn-Hansen,	" "

Som observatør møtte assisterende generalsekretær Jørn Krog Norges Fiskarlag.

Møtet ble ledet av utvalgets formann som la fram følgende forslag til sakliste:

- Sak 20/78 Regulering av makrellfisket øst for 4^ov.1.
- a) Referat fra møte med EF-kommisjonen 23.6.1978.
 - b) Kvantum og regulering av fisket, herunder forholdet makrellfisket/sommerloddefisket.

- Sak 21/78 Regulering av sommerloddefisket i 1978.
a) Referat fra forhandlingene i Moskva 12.-16.6.1978.
b) Kvantum sommerlodde.
c) Åpningsdato.
- Sak 22/78 Regulering av seifisket.
a) Minstemål for sei syd for 62°n.br.
b) Adgang til en viss andel undermåls sei.
- Sak 23/78 Fartøykvoteregulering i rekefisket ved Vest-Grønland.
- Sak 24/78 Rapport fra ICNAF-møtet 30.5.-6.6.1978.
- Sak 25/78 Regulering av fisket av norsk-arktisk torsk.
a) Oversikt over fisket og prognose for fisket i 1978.
b) Spørsmål om justering av trålernes kvoter.
- Sak 26/78 Regulering av fisket etter atlanto-skandisk sild.
a) Forskrifter for fisket.
b) Åpningsdato for fisket.
- Sak 27/78 Eventuelt.

Det kom ingen merknader til saklisten eller til innkallingen til møtet.

Sak 20/78.

Regulering av makrellfisket øst for 4^ov.1.

a) Referat fra møte med EF-kommisjonen 23.6.1978.

Vartdal viste til det forberedende saksdokument der det var inntatt en oppsummering fra forhandlingsmøter i Brüssel.

Når det gjaldt nordsjømakrell var utgangspunktet for møtet ICES' anbefaling om at TAC for 1978 (område IV og IIIa) bør reduseres fra 190.000 tonn til 145.000 tonn og at 100.000 tonn av dette bør tas nord for 60^oN og vest for 2^oØ.

Norge foreslo en pro-rata reduksjon i de avtalte kvoter slik at Norges kvote reduseres fra 144.000 tonn til 110.000 tonn og EFs kvote fra 46.000 til 35.000 tonn. Det ble fra norsk side understreket at tok ikke de to partene nå konsekvensen av de nye bestandsopplysningen, ville problemene bli vesentlig større for 1979. TAC vil nemlig da kun bli 100.000 tonn hvis hele den avtalte kvoten tas i år.

EF pekte på at skulle ICES reviderte anbefaling kunne følges opp, måtte Norges kvantum i EF-sonen økes fra de avtalte 50.000 til ca. 75.000 tonn. (Jfr. forslaget om 100.000 tonn nord for 60^on.br. og vest for 2^oØ). En slik økning av kvantumet i EF-sonen måtte Norge "betale" for enten ved å ta en større del av reduksjonen eller ved å gi EF kompensasjon i norsk sone. Dette ble avvist fra norsk side. Det ble vist til at den situasjon vi nå var kommet i, delvis skyldes den uklare situasjon i hele 1977 når det gjaldt forvaltningen av fellesbestandene, herunder Nordsjømakrell. Dette var EFs feil. EF hadde da gitt Færøyane rett til fritt makrellfiske i EF-sonen, noe som hadde ført til en uventet stor beskatning på nordsjømakrellen. Fra norsk side ble det videre pekt på at det under forhandlingen om kvoteavtalen for 1978 ble lagt liten vekt på det kvantum av fellesbestandene den ene part ba om i den andres sone. Det var derfor lite rimelig at en økning av Norges nordsjømakrell-kvantum i EF-sonen nå skulle "betales".

Det ble ikke oppnådd enighet om en pro-rata reduksjon. EF ville overveie det norske forslag, og var beredt til et nytt møte om saken etter det neste fiskerirådsmøtet 24.juli d.å.

Partene ble enige om en felles åpningsdato på 17.juli for fisket i hverandres soner (i område IV) nord for 60^oN, jfr. kvoteavtalens pkt. 1.6. Norge foreslo at åpningsdatoen syd for 60^oN ble utsatt til første halvdel av september. I kvoteavtalen

heter det "ikke før midten av august". EFs foreløpige reaksjon var at dette kunne være for sent. Partene var enige om å drøfte åpningsdatoen for fisket i dette området på neste møte.

Når det gjaldt den vestlige makrellbestanden ble drøftelsene om denne fra norsk side koblet sammen med sild vest for 4° v.l. (område VIa).

EF opplyste at Kommisjonen i lys av ICES reviderte anbefaling om totalforbud mot sildefiske i VIa allerede fra i år, hadde fulgt forslaget opp overfor Ministerrådet. Forslaget var imidlertid ikke blitt behandlet på siste fiskeriministtermøte. Det ville komme opp igjen på neste møte (24.juli), og EF regnet det for sannsynlig at forslaget da ville bli vedtatt. EF "forutsatte" at Norge ville respektere et slikt forbud. Fra norsk side ble det svart at kvoten på 6.900 tonn sild i dette området var tillagt betydelig vekt når Norge fant å kunne godta kvoteavtalen med EF. Norge kunne derfor ikke uten videre akseptere at et så viktig element av avtalen ble tatt bort. Det måtte eventuelt gis kompensasjon for den samme flåten (ringnotflåten) i andre fiskeri i EF-sonen. I praksis kunne det bare bli aktuelt med større kvoter av vestlig makrell kombinert med en mindre utvidelse av fiskeområdet (istedet for tillatelse til å fiske nord for 56.30° N og i område VIIId og e ønsket Norge å kunne fiske nord for 56.30° N og syd for 51° N).

Hvis det ikke ble gitt kompensasjon for et eventuelt sildeforbud, ble det fra norsk side gjort helt klart at Norge ville redusere EFs kvoter på en av Norges eksklusive bestander.

På spørsmål fra Norge om det var riktig at Storbritannia overveiet å innføre forbud mot sildefisket uten å vente på neste ministerrådsmøte, fikk en underhånden opplyst at forbudet trolig ville bli innført i uke 26 og at det også ville gjelde Norge.

Som svar på spørsmål fra Krog opplyste Vartdal at den vestlige makrellen ikke ble behandlet på forhandlingsmøtet ut over det som er neynt vedrørende eventuell kompensasjon for at sildeforbud i område VIa.

Krog stilte videre spørsmål ved forskernes tidligere uttalelse om at dersom det fiskes 190.000 tonn i 1978 måtte totalkvoten i 1979 anbefales satt til 0 sett i relasjon til forskernes senere anbefaling om en totalkvote på 100.000 tonn i 1979 dersom det fiskes 190.000 i 1978.

Bakken opplyste at sistnevnte anbefaling var gitt av ICES' rådgivende komité som ICES' offisielle anbefaling. Førstnevnte

anbefaling var gitt av arbeidsgruppen for makrell. Gytebestanden er nå kommet ned på et faretruende lavt nivå. Det grunnleggende spørsmålet er hvor langt ned en kan tillate bestanden å komme. Den rådgivende komité har ikke funnet situasjonen så drastisk som arbeidsgruppen gjorde. Dette er grunnen til de ulike anbefalinger for 1979. Det er samtidig klart at reduksjonen fra 190.000 tonn til 145.000 tonn er en kraftig reduksjon sett i sammenheng med at 100.000 tonn anbefales tatt i Sjetlandsområdet. Dette er en meget viktig del av anbefalingen. Ikke desto mindre er en klar over at det kan være vanskelig å få gjennomført den ønskede forskyvning av fisket. Det norske fisket vil i første rekke være avgjørende her.

Raasok pekte på problemet med at Storbritannia ikke anser seg forpliktet av de totalkvoter som EF og Norge er blitt enige om for fellesbestandene i Nordsjøen. Dette innebærer en fare for overfisking av bestandene. Han mente at det før eller senere ville være nødvendig for Norge å gå til mottiltak overfor EFs fiske i norsk sone. I og med at Storbritannia bare har en relativt liten del av EFs makrellkvote i norsk sone på 46.000 tonn er imidlertid ikke problemet så presserende i forhold til makrellen.

Utvalget tok for øvrig orienteringen om forhandlingsmøtet med EF-kommisjonen 23.6.1978 til etterretning.

b) Kvantum og regulering av fisket, herunder forholdet makrellfisket/sommerloddefisket.

Når det gjaldt norsk makrellkvantum øst for 4^ov.1. hadde Fiskeridirektøren i notat som ble utdelt under møtet foreslått at Norge foreløpig burde ta sikte på å ta 110.000 tonn. Dette til tross for at EF-kommisjonen i første omgang (møtet 23.juni) ikke hadde gått med på en lik reduksjon i de avtalte makrellkvotene. Fratrasket de 19.500 tonn som er tildelt 3.land, ville Norge følgelig kunne disponere vel 90.000 tonn. Den norske ringnotflåten ville kunne disponere ca. 80.000 tonn. (Anslagsvis ca. 10.000 tonn vil bli tatt av kystflåten). Salgslagene har tidligere oppgitt at ca. 50.000 tonn vil kunne anvendes til konsum. Hele kystflåtens kvantum vil gå til konsum. Det vil således være igjen til ringnotflåten ca. 40.000 tonn til konsum og ca. 40.000 tonn til oppmaling.

Utvalget sluttet seg til Fiskeridirektørens forslag om å anbefale at det norske makrellkvantumet øst for 4^ov.1. i første omgang burde fastsettes til 110.000 tonn. Overfor fiskerne burde det understrekes at dette var et foreløpig kvantum, og overfor

EF burde det gjøres klart at Norge ville være innstilt på å ta sin kvote fullt ut dersom ikke EF ville foreta en tilsvarende reduksjon i sin makrellkvote. Det norske standpunktet burde mest hensiktsmessig gjøres kjent overfor EF i form av et memorandum til kommisjonen før ministerrådsmøtet den 24. juli d.å.

Vartdal reserverte seg mot i denne omgang å ta endelig standpunkt til spørsmålet om Norge burde ta sin kvote fullt ut dersom ikke EF var villig til å foreta en tilsvarende reduksjon i sin kvote.

Når det gjaldt regulering av fisket til konsum og oppmaling, hadde Fiskeridirektøren i det utsendte utkast til forskrifter foreslått at oppmalingskvantum kun skulle tillates levert i samme mengder som det fartøyene til enhver tid hadde levert til konsum. I et revidert forskriftsutkast som ble utdelt under møtet, foreslo han at det ble overlatt til vedkommende salgslag å fastsette fartøyenes turkvoter avpasset etter avtaket. Fangster som det ikke ville være avtak for til konsum skulle kunne anvendes til oppmaling innenfor en ramme på 40.000 tonn. Det reviderte forslag var satt fram på bakgrunn av drøftelser med Norges Makrelllag som igjen hadde drøftet saken med Feitsild-fskernes Salgslag. Vartdal understreket imidlertid at ingen av salgslagene hadde behandlet saken i salgsstyret eller styret.

Birkeland støttet forslaget i det reviderte forskriftsutkastet, idet han hevdet at reguleringen vanskelig kunne gjennomføres på en annen tilfredsstillende måte. Han pekte imidlertid på problemer ved ordningen som i praksis kunne medføre en forfordeling av fartøyene når det gjaldt adgang til leveranser. Det burde derfor henstilles til salgslagene om å gjennomføre en rimelig fordeling av leveransene på de deltakende fartøyene.

Gundersen med tilslutning fra Vartdal sa seg enig i Birkelands synspunkt og understreket at i og med salgslagenes sentrale rolle i reguleringen av fisket, måtte også lagene ha hovedansvaret for at reguleringen ble gjennomført på en mest mulig rimelig og rettferdig måte.

Utvalget anbefalte etter dette at det burde overlates til salgslagene å fastsette fartøyenes turkvoter avpasset etter avtaket. Fangster som det ikke ville være avtak for til konsum burde kunne anvendes til oppmaling innenfor en ramme på 40.000 tonn. Utvalget anbefalte videre at det ble henstilt til salgslagene om å gjennomføre en rimelig fordeling av konsum- og oppmalingsleveranser på de deltakende fartøyene. Utvalget fant det ikke formålstjenlig eller påkrevd å anbefale at det burde

fastsettes et øvre "tak" på det samlede makrellkvantum et fartøy skulle kunne levere.

Når det gjaldt fartøyer som ikke er utstyrt med tanker for oppbevaring av makrell til konsumleveranse anbefalte utvalget at slike fartøyer burde gis adgang til å levere inntil 5.000 hl til oppmaling.

Når det gjaldt åpningsdato og områdebegrensning viste Vartdal til konklusjonen fra forrige møte i utvalget om at fra 17.juli d.å. vil fisket (både til konsum og oppmaling) kun bli tillatt nord for 60°n.br. Dette gjaldt både norsk sone og EF-sonen. EF hadde sagt seg enig i denne åpningsdatoen. Vartdal mente at åpningen av fisket sør for 60°n.br. burde forskyves så sent ut som mulig for å spare nordsjøbestanden. Fisket i dette området burde tidligst åpnes i første halvdel av september og kun dersom det da er en vesentlig del igjen av det norske kvantumet. Han fant grunn til allerede nå å peke på at Norge kunne bli nødt til å slippe de land som er tildelt makrellkvoter i norsk sone til sør for 60°n.br., selv om norske fiskere ikke får fiske der. En burde selvsagt forsøke å unngå utenlandsk fiske i dette området så lenge som mulig og ikke under noen omstendighet før 1.september d.å.

Birkeland med støtte fra Majala hevdet at norske fiskere ikke ville vise forståelse for en regulering som tillot utenlandsk fiske, men ikke norsk fiske sør for 60°n.br. Birkeland forutså at det ville bli øvd et meget sterkt press på administrasjonen for å få fisket åpnet sør for 60°n.br. fra et tidligere tidspunkt enn 1. september. Vartdal var klar over at dette kunne bli et stort problem. Han viste i den anledning til erfaringene i fjor. Hvis en i år ikke klarte å holde igjen på åpningen syd for 60°n.br., ville en legge en altfor stor del av beskatningen på nordsjømakrellen. Dette ville få meget uheldige konsekvenser for senere år. I tilknytning til dette pekte Ulltang på at dersom det ikke oppnås enighet med EF om en økning av den norske kvoten på 50.000 tonn i EF-sonen, ville det bli tatt mer nordsjømakrell i 1978 enn forskerne hadde forutsatt ved sine anbefalinger for fisket i 1979.

Utvalget opprettholdt sin anbefaling fra forrige møte om at makrellfisket (både til konsum og til oppmaling) øst for 4°v.l. nord for 60°n.br. åpnes fra 17.juli d.å.

Åpning av fisket sør for 60°n.br. burde forskyves så sent ut som mulig og tidligst tillates i første halvdel av september

og kun dersom det gjenstår en vesentlig del av det norske kvantumet.

Når det gjaldt samordning mellom makrellfisket og sommerloddefisket viste Vartdal til § 5 annet ledd i forskriftsutkastet der det var inntatt bestemmelse om at fartøyer som etter 17.juli 1978 har levert makrell fra området øst for 4^ov.1. ikke kan delta i loddefisket før 20.september 1978 og at de skal få redusert loddekvote. Dette forslag var i prinsippet i samsvar med Norges Fiskerilags merknader til "Midtgaard-utvalgets" innstilling.

I det forberedende saksdokument hadde Fiskeridirektøren foreslått at loddekvoten for fartøyer som har fisket makrell øst for 4^ov.1. ble redusert med 50% eller 2/3. Han hadde i den sammenheng pekt på at reduksjonen burde være avhengig av fordelingen av flåten. Hovedprinsippet burde være at ringnotsnurpere av samme størrelse burde få adgang til omtrent samme bruttoinntekt enten de deltar på loddefisket eller kombinerer makrell- og loddefisket. Det var pr. dato ikke mulig å ha noen klar formening om hvordan flåten ville fordele seg på de to fiskerier. Spørsmålet om prosentsatsen for reduksjonen ville imidlertid være avgjørende for flåten når den skal vurdere om den skal delta i både makrell- og loddefisket eller bare loddefisket. Det var derfor nødvendig for utvalget å ta stanpunkt til reduksjonsprosenten på dette møtet. Fiskeridirektøren konkluderte derfor med å tilrå at loddekvoten for fartøyer som hadde fisket makrell øst for 4^ov.1. ble redusert med 50%.

Krog støttet prinsippet om at siktemålet ved vurderingen av reduksjonsprosenten måtte være å stille fartøyene mest mulig likt økonomisk.

Gundersen sa seg også i prinsippet enig i dette og viste til at for å nå formålet med å spre flåten på de to fiskeriene, ville det være avgjørende at også fiskerne selv bedømte utsiktene slik.

Når det gjaldt karantenetid for deltakelse i loddefisket for fartøy som har startet på makrellfisket, pekte han på at det ennå ikke var endelig avklart om en ville ha juridisk adgang til å fastsette slik karantenetid.

Majala med tilslutning fra Birkeland hevdet at det ikke bare ville være nødvendig å ha karantenetid for deltakelse i loddefiske for fartøyer som har deltatt i makrellfisket, men at det også burde fastsette karantenetid for deltakelse i makrellfisket for fartøyer som har deltatt i loddefisket.

Havforskerne viste til den betydelige overskridelse av den norske makrellkvoten øst for 4^ov.1. i 1977, (Totalfangst: 186.000 tonn - kvote: 160.000 tonn) og understreket sterkt at skulle en få en tilsvarende overskridelse i år ville det få negative virkninger for bestandssituasjonen.

Vartdal pekte på at mens det i fjor var en nasjonal regulering var Norge i år bundet av avtalen med EF. Derfor kunne ikke kvoten overskrides.

Når det gjaldt spørsmålene i tilknytning til samordningen mellom makrell- og sommerloddefisket tilrådte utvalget følgende:

Fartøyer som etter 17.juli 1978 har levert makrell fra området øst for 4^ov.1. bør ikke kunne delta i loddefisket før 20.september 1978. Loddekvoten for disse fartøyene bør reduseres med 50% forutsatt at det leverte makrellkvantum utgjør minst 50 tonn. Fartøyer som går over fra loddefisket til makrellfisket bør ikke kunne gjøre det før 15.oktober. (utvalget la her til grunn at loddefisket blir åpnet 25.august, jfr. sak 21c)/78.) Ved tilrådingene om startdatoene for overgang fra makrellfisket til loddefisket og fra loddefisket til makrellfisket forutsatte utvalget at en hadde den nødvendige hjemmel til å fastsette slike bestemmelser.

Sak 21/78.

Regulering av sommerloddefisket 1978.

a) Referat fra forhandlingene i Moskva 12.-16.6.1978.

Vartdal viste til det forberedende saksdokument med gjengivelse av protokollen for den sjette sesjon i Den blandede sovjetisk-norsk fiskerikommisjon.

Med utgangspunkt i protokollen redegjorde Gundersen innledningsvis kort for hovedspørsmålene under forhandlingene. Han understreket som det viktigste at en ikke hadde lyktes i å komme til enighet om fordelingen av den totalt tillatte fangst for sommer- og høstfisket 1978 og vinter- og vårfisket 1979. De to parters havforskere har anbefalt en totalkvote på 1,5 mill. tonn, og denne anbefalingen ble tatt til etterretning av kommisjonen. Fordelingsspørsmålet ble utsatt til kommisjonsmøtet i oktober d.å.

En oppnådde enighet i kommisjonen om at åpningsdatoen for sommer- og høstfisket av lodde burde fastsettes til 15.august. I mangel av enighet om et sovjetisk forslag om opprettelse av permanente fredningsområder som hovedsaklig ville ligge i fiskeveronen rundt Svalbard, ble partene enige om å innføre minstemål på lodde på 11 cm. Bifangst av lodde med en lengde på under 11 cm skal ikke overstige 15% i vekt.

På spørsmål fra Krog opplyste Gundersen at Sovjet hadde brukt samme begrunnelse for kravet om 50-50 deling av loddekvantumet som den som er blitt benyttet ved delingen av de andre fellesbestandene: 50-50 delingen ville være den rimelige fordeling. Sovjet hadde dessuten vist til at de russiske loddefangstene går til konsum og befolkningens behov for mat. Sovjets vernetiltak overfor unglodda var også blitt nevnt.

Vartdal supplerte ved å nevne at Sovjet under forhandlingene hadde lagt fram et kart som viste at mesteparten av det russiske loddefisket foregikk i sovjetisk sone. Dette ble også benyttet i den sovjetiske argumentasjonen for en 50-50 deling av kvantumet.

Gundersen opplyste videre at det fra norsk side var antydnet at fangstene i sommerloddefisket i år skulle gå til fradrag i vinterfisket i 1979. Sovjet hadde imidlertid ikke villet gå inn på denne tanken.

Hamre nevnte i denne forbindelse at de sovjetiske og norske forskerne var enige om å gi sine anbefalinger for

perioden høst/ vinter. På forskermøtet i oktober ville det således også bli gitt en foreløpig anbefaling om totalkvoten for sommeren 1979 og vinteren 1980 foruten en endelig anbefaling om kvantumet for inneværende periode.

Når det gjaldt utsiktene på møtet i oktober for å komme til enighet med Sovjet om fordeling av totalkvoten mente både Gundersen og Vartdal at det var rimelig håp om å oppnå en bedre fordeling enn 50-50, men en fordeling 75% til Norge og 25% til Sovjet anså de som klart urealistisk. Størrelsen av det norske sommerloddekvantumet ville kunne ha avgjørende betydning for mulighetene for å oppnå enighet. Det ville være en styrke for den norske forhandlingsposisjonen i oktober at også kvotene for uer, blåkveite og sei skulle avtales da. Sovjet har betydelig interesse av å få fortsette fisket i norsk sone på disse "ikke-delte" bestandene.

Utvalget tok orienteringen om møtet i den sjette sesjon i Den blandede sovjetisk-norske fiskerikommisjon den 12.-16.6.1978 til etterretning.

b) Norsk totalkvote.

Fiskeridirektøren hadde i det forberedende saksdokument forslått at det norske sommerloddekvantumet ble fastsatt til 300.000 tonn (ca. 3,1 mill. hl.). Forslaget var bygd på følgende resonnement: En sovjetisk fangst på 150.000-200.000 tonn. Det ville da - forutsatt en uendret totalt tillatt fangst på 15 mill. hl. - være igjen ca. 10.mill. hl. til vinterloddefisket. Med en andel på 60-65% vil det norske vinterloddekvantumet i 1979 kunne bli 6,0-6,5 mill.hl. Hvis derimot Sovjet skulle ta et kvantum i 2.halvår i nærheten av fjorårskvantumet, over 500.000 tonn, ville dette bety at det bare var ca. 700.000 tonn igjen til vinterloddefisket i 1979. Dette ville åpenbart føre til en helt umulig situasjon når det gjaldt fordelingen på oktobermøtet. En måtte kunne regne det for sannsynlig at en senere åpningsdato (15.8.) og bestandssituasjonen ville bety at Sovjet tar et lavere kvantum i 2.halvår i 1978 enn i de to foregående år, selv om det kvantumet som ble antydnet for sovjetisk hold under kommisjonsmøtet i juni i år (150.000 tonn fra 15.august til 1.november) syntes svært lavt.

Majala fremmet på vegne av Norges Fiskarlags representanter forslag om at det norske sommerloddekvantumet ble fastsatt til 4 mill.hl. Han hevdet at en i denne omgang burde konsentrere

seg om fastsettelse av sommerloddekvantumet uten å ta standpunkt til vinterfisket. Dersom det norske vinterloddekvantumet skulle bli mindre enn forutsatt, måtte de fartøyene som hadde deltatt i sommerloddefisket i år være villig til å få et mindre kvantum enn de øvrige til vinteren. Han viste også til at sommerlodda ville gi bedre pris enn vinterlodda.

Gundersen og Raasok, med tilslutning fra Nes, understreket meget sterkt at det ved fastsettelsen av det norske sommerloddekvantumet måtte legges avgjørende vekt på at det skulle være realistiske muligheter for å oppnå enighet med Sovjet om fordeling av vinterloddekvantumet. Dette ville ikke være mulig dersom det bare ville være ca. 800.000 tonn igjen til vinterloddefisket. Restkvantumet burde være minst 1 mill. tonn. Den klare forutsetning for at sommerloddekvantumet kunne settes til 4 mill.hl måtte være at den norske totalkvoten for sommerfisket i år og vinterfisket 1979 samlet ble forutsatt ikke å være høyere enn 9 mill.hl. Dette ville innebære en fordeling 60-40 til Norge. En høyere norsk andel ville det ikke være realistisk å legge til grunn ved vurderingen av hva Norge nå burde gjøre.

Fra havforskerne ble det understreket at havforskerne ved anbefalingen om en totalt tillatt fangst på 1,5 mill. tonn for høstfisket i år og vinterfisket i 1979 hadde strekt seg mot et så høyt kvantum som tilrådelig. Utvalget burde ikke bygge på en forutsetning om at neste forskermøte i oktober ville føre til et høyere anbefalt kvantum. Anbefalingen på 1,5 mill. tonn forutsatte et meget sterkt innslag av 76-årsklassen. Denne årsklassen er ut fra de opplysninger en i dag har meget sterk sammenliknet med 75-årsklassen. Det ville imidlertid ikke være innslag av 76-årsklassen i gyteinnsiget, noe som ville medføre at det vesentlige av fisket ville måtte foregå ute i havet. Dersom en ikke skulle kunne fiske på 76-årsklassen ville anbefalingen om en totalt tillatt fangst på 1,5 mill. tonn måttet reduseres meget kraftig. I oktober ville 76-årsklassen ha en gjennomsnittlig lengde på 12,5 cm. I anbefalinger på 1,5 mill. tonn var ikke 74-årsklassen regnet inn. Etter at resultatene fra loddetoktet i september var analysert ville bestandssituasjonen være betydelig klarere enn i dag.

Utvalget samlet seg om følgende anbefaling: Det norske sommerloddekvantumet for 1978 settes til 3,5 mill.kr. (340.000 tonn). Fra administrasjonens representanter, med tilslutning

fra Nes, ble det pekt på at en måtte være forberedt på at økningen av det norske kvantumet i forhold til forslaget (300.000 tonn) ville måtte komme i betraktning ved fordelingen med Sovjet av vinterloddekvantumet 1979.

c) Åpningsdato.

Vartdal viste til at det på kommisjonsmøtet ble oppnådd enighet om åpningsdato 15.august. Denne dato måtte oppfattes som den tidligste dato en av partene kunne starte fisket. Han viste videre til utvalgets foreløpige anbefaling på forrige møte (jfr. sak 12/78) om at fisket ikke burde åpnes før tidligst 20.august. Med en begrenset norsk kvote burde det legges spesiell vekt på å fiske lodda når feltinnholdet var størst. En senere dato enn 15.august ville også være i tråd med forskernes anbefaling om at fisket burde forbys i juni - august. Fiskeridirektøren hadde på denne bakgrunn foreslått at åpningsdatoen ble satt til 25.august kl.00.00.

På spørsmål fra Gundersen ble det fra fiskernes representanter svart bekreftende på om norske fiskere ville akseptere en senere norsk enn sovjetisk åpningsdato.

Utvalget anbefalte at åpningsdatoen for det norske sommerloddefisket ble fastsatt til 25.august kl.00.00.

Når det gjaldt minstemålsbestemmelsen, jfr. foran under pkt. a), viste Vartdal til § 6 i det reviderte utkast til forskrifter om regulering av fiske etter makrell og lodde i 1978, der det var inntatt slik bestemmelse. Han opplyste at for å unngå problemer for fiskerne ville en prøve å få til en orientering til fiskerne om hvilke områder innblandingen av lodde under minstemålet ville være stor.

Sak 22/78. Regulering av seifisket.

a) Minstemål for sei sør for 62°n.br.

Vartdal viste til det forberedende saksdokument.

På bakgrunn av behandlingen av saken på møtene 8.3. og 10.-11.5.1978 sammenfattet han utvalgets tilrådinger om regulering av seifisket fra disse møtene som følger:

Fra 1.september 1978 innføres et felles minstemål for sei på 35 cm i hele området fra Stad og nordover, mens minstemålet i området sør for Stad bør være 30 cm. Som en overgangsordning bør det dispenseres ned til 32 cm i området mellom 62° og 64°n.br. inntil utgangen av 1980.

Det bør vurderes om det ville være tilrådelig at et minstemål på 32 cm gjøres gjeldende også sør for Stad. I denne vurderingen bør også inngå en vurdering av konsekvensene av de nye maskeviddebestemmelsene som det tas sikte på å gjennomføre i trålfisket i Nordsjøen.

Spørsmålet om det bør fastsettes et minstemål på 32 cm sør for Stad var vurdert av Havforskningsinstituttet i notat av 24.5.1978 som var vedlagt det forberedende saksdokumentet.

Havforskerne hadde konkludert med at en heving av minstemålet til 32 cm sør for Stad enkelte år ville kunne skape problemer for landnotfiskerne i Hordaland, men ville i et normalår ikke innvirke særlig på notfisket. En økning til 35 cm ville derimot medføre stopp eller i hvert fall sterk reduksjon i seinotfisket på Vestlandet. Når det gjaldt trålfangster er sei under 35 cm vanligvis relativt lite tallrik, idet seien har en naturlig tilknytning til kystfarvannene de 2-3 første leveår.

Det ble utdelt et kart som viste resultatene fra merkeforsøk på Sunnmøre i november/desember 1974. Oversikten over gjenfangstene illustrerte forskernes ovennevnte konklusjoner om seiens vandringer.

I sine kommentarer til forsøkene presiserte Jakobsen at tilgjengeligheten av fisk spiller en stor rolle i minstemålsproblematikken og at det ikke var biologisk grunnlag for å sette skille mellom ulike minstemål akkurat ved Stad. Det var like urasjonelt å fiske småsei sør for Stad som nord for.

Gundersen stilte spørsmål om det burde overveies ytterligere tiltak enn minstemålsregulering for å oppnå en mer rasjonell beskatning av seien. Han viste her til bløggingsforskriftene og pekte på at dersom det ikke hadde vært gitt dispensasjon fra disse

ville en unngått mesteparten av det skadelige notfisket.

Jakobsen opplyste at en regnet med at den norsk-arktiske seibestanden ville nå et akseptabelt nivå rundt 1980. Dette ville i hovedsak være en ren effekt av reduksjonen av det utenlandske trålfisket i norsk sone. Når det gjaldt seibestanden i Nordsjøen var 1975-årsklassen relativt sterk, mens 1976- og 1977-årsklassene var nokså svake. Utsiktene for denne bestanden så ikke så lys ut.

Birkeland uttalte sterk bekymring for rekrutteringen til Nordsjøbestanden og hevdet at en måtte komme fram til et mer fornuftig beskatningsmønster og at det burde tas sikte på å gjennomføre et minstemål på 35 cm også sør for Stad.

Majala var enig med Birkeland og hevdet at det ville være viktig å gjøre det helt klart for industrien at etter 1980 måtte den være innstilt på å basere seg på at den ikke ville få sei under 35 cm.

Krog med tilslutning fra Vartdal reiste spørsmål om nybyggingsaktiviteten i seiflåten og spørsmål om det burde foretas endringer i konsesjonsreglene for seifisket.

Gundersen mente at en burde se nærmere på praktiseringen av bløggingsforskriftene før en eventuelt tok opp spørsmål om endring av konsesjonsreglene for seifisket.

Nakken understreket at en mer fornuftig beskatning av seibestanden var et spørsmål om strukturering av seifisket. Uten at han hadde oversikt over de økonomiske konsekvenser, reiste han tanken om å innføre et kvotetak ved fangst av ungsei.

Utvalget anbefalte at det fastsettes et minstemål på sei på 32 cm sør for Stad og at det has som siktemål at det innføres 35 cm når maskevidden i trålfisket økes til 90 mm. Utvalget uttalte på forrige møte (jfr. sak 18/78) at siktemålet måtte være å få en slik maskevidde (dvs. 90 mm) syd for 64^on.br. fra 1.1.1981. Blir dette fulgt opp vil økningen av minstemålet for sei fra 32 til 35 cm kunne finne sted samtidig både nord og syd for Stad.

b) Adgang til en viss andel undermåls sei

Utvalget tilrådte på møtet 8.3.d.å. at adgangen til å ha inntil 10% undermåls sei burde fornyes.

Havforskningsinstituttet hadde i forannevnte notat av 24.5.1978 uttalt at med en 10% innblanding av undermåls fisk ville den nåværende maskevidde på 80 mm bare unntaksvis kunne

skape problemer for trålfisket, mens det ved en maskevidde på 90 mm ville være mulig å øke minstemålet til 35 cm uten at det skulle medføre ulemper for trålfisket.

Utfra at seien har en naturlig tilknytning til kystfarvannene i de 2-3 første leveår, hadde Fiskeridirektøren foreslått at 10%-regelen kun burde få anvendelse innenfor 4 n.mil fra grunnlinjene.

Utvalget anbefalte at adgangen til å ha 10% undermåls sei burde fornyes og gjøres gjeldende i området innenfor 4 n.mil fra grunnlinjene.

Sak 23/78.

Fartøykvoteregulering i rekefisket ved Vest-Grønland.

Vartdal viste til det forberedende saksdokument og pekte på at det pr. 22.juni d.å. var fisket 3.454 tonn eller vel 1/3 del av den norske totalkvoten på 10.300 tonn. Til sammenlikning var oppfisket kvantum i månedsskiftet juni/juli i 1977 4.300 tonn og i 1976 5.400 tonn. Samlet norsk kvantum i 1976 var vel 12.000 tonn og i 1977 ca. 7.500 tonn. Andelen av de enkelte fartøys totalkvoter som var oppfisket pr. 22.6.d.å. varierte mellom 0 og 83%. Det var også stor forskjell på hvor stor andel av sonekvotene som var oppfisket. I sone 1 var under 1% fisket, i sone 2 ca. 30%, i sone 3 og 4 ca. 45% og i sone 5 var det ikke fisket pr. 22.6.d.å. Vartdal pekte på at det var sannsynlig at kun en liten del av kvotene i sone 1 og 2 ville bli oppfisket med den gjeldende fartøykvoteordningen. Han understreket at en her sto overfor problemet med å legge opp en regulering som best mulig sikrer at den norske totalkvoten blir tatt, samtidig som reguleringen skal kunne hindre at kvoten overfiskes.

Grønnevet mente at med fritt fiske ville kvotene i sone 3 og 4 først bli oppfisket, dernest kvotene i sone 1 og 2. Dette måtte bl.a. ses i sammenheng med isvanskene som hadde vært i år og at de norske rekefartøyene var lite konkurransedyktige i forhold til andre lands fartøyer som deltar i dette fisket. Han hevdet at fartøyer som har behov for tilleggskvote ikke måtte gis adgang til å fiske denne i sone 3, 4 eller 5 før de har gjort forsøk på å ta sin tildelte kvote i sone 1. Fartøyer som ikke hadde deltatt fisket i sone 1 burde dessuten være forberedt på å få redusert kvote i 1979.

Gundersen så det som meget viktig i forholdet mellom EF og Norge at den norske kvoten blir tatt. Den framtidige situasjonen for norsk rekefiske ved Vest-Grønland var usikker. Bl.a. ville det kunne ha avgjørende betydning for de norske utsiktene om Grønland ble medlem av EF eller ikke. Mulighetene for Norge ville være små med Grønland utenfor EF. Departementets "uvilje" mot å bygge opp en ny rekeflåte gjennom utskiftningstillatelser måtte bl.a. ses på denne bakgrunn.

Utvalgets tilråding:

I tråd med Fiskeridirektørens forslag i det forberedende saksdokument tilrådte utvalget følgende tiltak for å sikre at en størst mulig del av de norske kvotene i sone 1 og 2 blir tatt:

1. Innenfor rammen av den norske totalkvoten på 821 tonn i sone 1 tillates fritt fiske.
2. Det blir gitt tillatelse til å overfiske kvoten i sone 2 med inntil 100%. Overfisket kan kun foregå så lenge den totale norske kvoten på 768 tonn ikke er oppfisket. Dersom de 9 fartøyene som trenger tilleggskvoter alle overfisker kvoten med 100% vil deres fangster til sammen utgjøre 646 tonn. I tillegg kommer de fangster som noen av de øvrige fartøyene muligens kan komme til å ta i sone 2.

Utvalget anbefalte videre at det ble gjort oppmerksom på at for fartøy som ikke deltar i fisket i sone 1 i år kan dette få konsekvenser for fartøyet ved vurdering av tilleggskvoter i sone 3 og 4 i 1978 og for fartøyets kvote i 1979.

Utvalget forutsatte å komme tilbake til fartøykvotereguleringen i rekefisket ved Vest-Grønland på møte i september d.å.

Sak 24/78. RAPPORT FRA ICNAF-MØTET 30.5. - 6.6.1978.

Vartdal viste til det forberedende saksdokument der rapporten fra møtet var inntatt. Han pekte på at det i rapporten fra den faste komité for vitenskapelige undersøkelser og statistikk (STACRES) som ble lagt fram og godkjent på møtet, var enkelte lyse trekk når det gjaldt bestandssituasjonene. Dette gjaldt f.eks. torskebestanden i underområde 3 NO og uerbestanden i 3 M og 3 LN, der komiteen hadde funnet å kunne tilrå en viss økning i totalkvotene i 1979. Det så også ut til å være grunnlag for økning i torskefisket ved Vest-Grønland (område 1) og Newfoundland (2J 3 KL) i løpet av de nærmeste år etter 1979.

Mietle, som møtte som rådgiver i den norske delegasjonen, redegjorde i korthet for de bestander som ble behandlet og som var av særlig interesse for Norge. De norske kvotene ville i 1979 ligge stort sett på samme nivå som i 1978:

Torsk i område 3 M: 1300 tonn (1.300 tonn i 1978)

Torsk i 2 GH: 800 tonn (800 tonn i 1978)

Torsk i underområde 3 NO: 1.180 tonn til "andre land" (500 tonn i 1978). Norge må fiske på denne kvoten.

Når det gjaldt den bestanden Norge er mest interessert i, torsk i 2 J 3 KL, ville Canada muligens gå inn for en totalkvote på 162.000 tonn. Dette var det mellomste av de tre alternativer (102.000, 162.000 tonn og 197.000 tonn) i forslaget fra den vitenskapelig komité. Totalkvoten for 1978 er 135.000 tonn. Bl.a. på grunn av vansker med å anslå sitt eget behov for 1979 allerede nå, kunne imidlertid Canada ikke meddele noe på det nåværende tidspunkt om kvoteallorkeringen og eventuelt reservekvantum for denne bestand. Canada vil komme tilbake til dette senere i år, men det ble understreket at landet trenger en meget stor andel av torskekvantumet i 2J 3KL.

Blåkveite i 2 + 3 KL. Totalkvoten ble 30.000 tonn (uendret). Her vil Canada trenge 20.000 tonn (15.750 i 1978), og 5.000 tonn stilles i reserve. Av de gjenstående 5.000 tonn som ble allokert nå, fikk Norge 100

tonn. i 1978 gikk Norge opprinnelig inn under en kvote for "andre land", men Canada tildelte senere 300 tonn av denne kvoten til Norge.

Vartdal opplyste som et meget beklagelig faktum at de norske loddefartøyene ved Newfoundland pr. dato kun hadde fisket ca. 3.000 tonn.

Utvalget tok orienteringen om ICNAF-møtet 30.5. - 6.6.1978 til etterretning.

Sak. 25/78. REGULERING AV FISKET AV NORSK-ARKTISK TORSK.

a) Oversikt over fisket pr. 1.6.78.

I sakspapirene var det tatt med en tabell som viste oppfisket kvantum i tusen tonn rund vekt pr. 1.6. fordelt på måneder i 1976-1978:

	<u>1976</u>	<u>1977</u>	<u>1978</u>
Januar	20.6	22.8	23.6
Februar	34.7	55.9	43.7
Mars	84.7	109.6	104.6
April	75.5	56.4	61.3
Mai	52.4	35.0	36.8
Pr. 1.6.	267.9	279.7	270.0

Det ble ellers vist til at trålfisket hadde tatt seg kraftig opp i mai måned og at dette hadde vart ved utover i juni måned. Siste uke av juni synes det imidlertid som om fisket hadde dabbet noe av.

b) Spørsmål om justering av ferskfisktrålerens kvoter.

På reguleringsutvalgets møte 10. og 11.5.d.å. ble ferskfisktrålerens kvote økt med 100 tonn rund vekt i 1. kvoteperiode. I tillegg fikk fartøyene adgang til å overskride kvoten for første periode med inntil 5% av årskvoten på 1.750 tonn rund vekt. En anså på det tidspunkt at dette var tilstrekkelig til at intet fartøy måtte gå i bøyene før 31.7 (utløpet av 1. kvoteperiode) fordi kvoten var nådd.

På møtet ble det utdelt en oversikt utarbeidet av Norske Trållerrederiets Forening som viste de enkelte ferskfisktrålerens oppfiskete kvantum pr. 20.6. Det framgikk av oversikten at det på grunn av det gode fisket allikevel var en 10-15 fartøyer som hadde nådd eller ville kunne nå kvoten før 31.7. Av ferskfisktrålerens samlede kvote for første kvoteperiode var det pr. 20.6 igjen ca. 27.000 tonn.

Da det således ikke var noen mulighet for at fersk-fisktrålerne samlet ville kunne overskride kvoten for første periode foreslo Fiskeridirektøren at en opphevet periodeinndelingen av ferskfisktrålernes kvoter for å løse kvoteproblemene for de 10-15 fartøyene det her var snakk om. Fiskeridirektøren understreket imidlertid utvalgets tidligere forutsetning om at de enkelte rederier må disponere sine kvoter på en slik måte at anleggene i land sikres en kontinuerlig råstofftilførsel ut året. Opphevelsen av periodeoppdelingen fratrar ikke tråltrederiene dette ansvaret.

Reinholdtsen sluttet seg til Fiskeridirektørens forslag, men påpekte at innen Reguleringsutvalget i midten av september på nytt kunne vurdere kvotesituasjonen så ville en kunne risikere at enkelte fartøy hadde nådd årskvoten. Samtidig var det etter hans oppfatning lite sannsynlig at den samlede trålerkvote på 195.000 tonn ville bli tatt. Han foreslo derfor at Fiskeridirektøren ble gitt fullmakt til etter søknad fra den enkelte ferskfisktråler å gi tillatelse til å overfiske årskvoten hvis utviklingen i fisket tilsa dette.

Grønnevet sluttet seg til Reinholdtstens forslag men hevdet at det måtte gjøres gjeldende også for fabrikk- og saltfisktrålerne.

Reinholdtsen viste her til utvalgets anbefaling fra møtet 9.12.77:

"Når det ved slutten av året gjelder innsparte kvoter som skyldes at enkelte fartøyer ikke vil klare å fiske sine kvoter ble det foreslått at slike "innsparinger" i første rekke fordeles innen den gruppe innsparingen har funnet sted, og at fordelingen skjer i form av tillatelse til å overfiske de fastsatte kvoter. Kun i de tilfeller hvor det er klart at gruppen som sådan ikke vil være istand til å fylle sine kvoter vil de øvrige grupper komme inn ved tildelingen."

Utvalget tok dette til etterretning.

Nakken stilte spørsmål om en ikke burde se en eventuell adgang til overfiske av fartøykvotene i sammenheng med den norske totalkvoten istedet for som nå å se den i relasjon til trålerkvoten.

Utvalget samlet seg om følgende anbefaling:

1. Periodeinndelingen av ferskfisktrålernes kvoter oppheves.
2. Fiskeridirektøren gis fullmakt til etter søknad fra det enkelte fartøy å gi tillatelse til å overfiske årskvoten hvis en vurdering av utviklingen i fisket og kvotesituasjonen for vedkommende fartøygruppe tilsier dette.

Sak 26/78.

Regulering av fisket etter atlanto-skandisk sild.

a) Forskrifter for fisket.

Forskrifter om fiske etter atlanto-skandisk sild i 1978, fastsatt ved kgl.res. av 9.juni 1978 var vedlagt saksdokumentene.

Vartdal redegjorde for de vesentligste endringer som var foretatt av Fiskeridepartementet i forhold til Reguleringsutvalgets forslag fra møtet den 10. og 11.mai d.å. Han pekte spesielt på at departementet hadde fraveket utvalgets forslag om at garnfisket kun skulle tillates for fiskere på fiskarmanntallets blad B. Departementet hadde her opprettholdt sitt standpunkt fra i fjor om at også fiskere på blad A skulle få delta i garnfisket.

Videre har § 3 fra og med 5.ledd fått en annen utforming enn det som var foreslått av utvalget. Både alternativ I og II er falt ut, og en har i stedet satt av 30 tillatelser som uten hensyn til kravet i bestemmelsens 3.ledd skal fordeles fylkesvis etter innstilling fra fiskeristyrene.

b) Åpningsdato for fisket.

Vartdal la frem et brev fra Norges Saltsildeeksportørers Landsforening av 31.mai som ikke var vedlagt saksdokumentene. I likhet med Norges Feitsildeeksportørers Landsforening anmodes det om at åpningsdatoen for fisket i år blir fastsatt til 1.oktober.

Majala gjorde oppmerksom på at det i brev fra Notfiskarsamskipnaden av 14.juni, som det er gjengitt deler av i saksdokumentene, er en skrivefeil, idet styret foreslår 17.juli som åpningsdato for landnotfisket, ikke 17.juni som det står i brevet.

Utvalgets konklusjon på spørsmålet om åpningsdatoer ble:
Snurpenotfisket: Feitsildfiskernes Salgslag gis ut fra kvalitetsmessige og omsetningsmessige hensyn adgang til å åpne snurpenotfisket etter 15.september.

Landnotfiske: Det var på det nåværende tidspunkt ikke mulig for administrasjonen å angi innen hvilken dato en kunne greie å åpne fisket fra, men før 15.august kunne det neppe bli. En skulle imidlertid gjøre sitt ytterste for å få til en så tidlig åpningsdato som mulig.

Garnfiske: Åpnes 2.oktober.

Sluttdato: Utvalget foreslo sluttdatoen for årets fisket satt til 18.november kl.22.00.

Etter forslag fra Johansen, ble utvalget enig om at garnfisket i første omgang måtte begrenses til 3 dager, og at det først gjenåpnes en uke etter stoppdatoen. Dette av hensyn både til den distriktsmessige fordeling, og faren for overskridelse av totalkvantumet.

Gundersen ga avslutningsvis uttrykk for at statsråd Bolle var opptatt av den fylkesvise fordeling av garnkvoten, og ville vite om det fra direktoratets side var gjort noe i den anledning.

Vartdal [REDACTED] opplyste at det vil komme et initiativ fra Fiskeridirektøren, og at forslag til fordeling vil bli lagt frem til neste møte i utvalget.

Sak 27/78.

Eventuelt.

Under dette punkt på saklisten ble følgende saker tatt opp:

1. Rapport fra 16.årsmøtet i NEAFC 20.-22.juni 1978.

Utkast til rapport ble utdelt til møtedeltakerne.

Vartdal pekte på at ettersom EF-landene Belgia, Danmark, Frankrike, Vest-Tyskland, Irland, Nederland og UK opphørte som medlemmer i NEAFC fra 31.12.1977, var det bare Bulgaria, Cuba, Færøyane, Finland, Øst-Tyskland, Island, Norge, Polen, Portugal, Spania, Sverige og Sovjetunionen som deltok som medlemmer på det 16.årsmøte. EF var representert med en observatør fra Kommisjonen. Under møtet meddelte den norske delegasjon at Norge opphørte som medlem etter 30.juni 1978. Den islandske delegasjon meddelte at man på islandsk hold ikke hadde tatt standpunkt til om Island skulle trekke seg fra NEAFC, men at avgjørelsen ville bli tatt i nærmeste fremtid. Dersom også Island trekker seg fra organisasjonen, var det grunn til å tro at også Sverige og Finland ville slå følge.

På møtet hadde Norge tatt opp spørsmålet om endring av tidspunkt for fremlegging av den vitenskapelige rapport fra ICES's rådgivende komite. Hittil har den vitenskapelige rapport vært fremlagt til NEAFCs årsmøte i juni. Det har igjen innebåret at de ulike arbeidsgrupper i ICES har måttet avslutte sine rapporter tidlig på våren, hvilket har vært et for tidlig tidspunkt med hensyn til utarbeidelse av TAC'er for det etterfølgende år. Resultatet har vært revisjoner som, jfr. makrell-TAC'en for 1978, skaper problemer bl.a. for bilaterale avtaler om regulering av fellesbestander. Norge ønsket at den vitenskapelige rapport fra ICES ble fremlagt på et senere tidspunkt, slik at et best mulig vitenskapelig materiale kunne ligge til grunn for utarbeidelse av de anbefalte TAC'er. Dermed ville en forhåpentligvis unngå så mange revisjoner i TAC'ene. Omkring 1.oktober ble antydnet som et hensiktsmessig tidspunkt for avgivelse av den vitenskapelige rapport. Forslaget fikk støtte av den sovjetiske delegasjon. ICES' generalsekretær, som var til stede på møtet, viste til de betydelige administrative problemer forbundet med en slik endring og mente at forslaget antakelig innebar at ICES's årsmøte (Statutory Meeting) måtte flyttes. Han lovet imidlertid å undersøke mulighetene for å gjennomføre kommisjonens anmodning.

Når det gjelder vedtakelse av ny NEAFC-konvensjon er det kun få spørsmål som hindrer dette, bl.a. spørsmål om hvem som skal stå som undertegnere av konvensjonen. Løsningen av disse spørsmål er i hovedsak avhengig av en tilnærming av Sovjets og EFs standpunkt. Norge har arbeidet aktivt for å skape en ny konvensjon som er tilpasset det nye havrettsregimet.

NEAFC-rekommendasjon (3) (A) om beskyttelsesnett som utløper 30.november 1978, ble vedtatt forlenget i 2 år. Norge har tidligere gått inn for forlengelse av denne rekommendasjonen i påvente av utfallet av behandlingen i Den blandete norsk-sovjetiske fiskerikommissjon. Dersom det oppnås enighet her, vil bestemmelser som ikke vil avvike vesentlig fra Rec.(3) (A) bli innført i de respektive soner fra 1.januar 1979.

Utvalget tok orienteringen om det 16.årsmøte i NEAFC til etterretning.

2. Utvalgets neste møter ble berammet til onsdag 9.august kl.12.30 og fredag 15.september kl.09.000.

REFERAT
*****IKKE OFFENTLIG

møte i Reguleringsutvalget den 9. august 1978.

Møtet ble holdt i Fiskeridirektoratet, Møllendalsvn. 4, Bergen og varte fra kl. 0900 til kl. 1530.

Følgende av utvalgets medlemmer møtte:

Fra administrasjonen:

Fiskeridirektør Knut Vartdal, formann
Ekspedisjonssjef Gunnar H. Gundersen, Fiskeridepartementet
Underdirektør Kjell Raasok, Fiskeridepartementet
Direktør Gunnar Sætersdal, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
Kontorsjef Arthur Holm, Fiskeridirektoratet som varamann for
Assisterende direktør Hallstein Rasmussen, Fiskeridirektoratet

Fra fiskernes organisasjoner:

Fiskebåtreder Leidulv Grønnevet, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Oddvar J. Majala, Norges Fiskarlag
Fiskebåtreder Harald Birkeland, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Reidar Johansen, Norges Fiskarlag

Disponent Arnold Reinholdtsen, Norges Fiskarlag og
advokat Ivar Nes, Norsk Sjømannsforbund samt deres vararepresentanter
var forhindret fra å møte.

Som sekretær for utvalget møtte konsulent Arne Wåge,
Fiskeridirektoratet.

Dessuten møtte:

Avdelingsdirektør Aslak Aasbø, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Håvard Angerman, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Torben Foss, Fiskeridirektoratet
Forsker Øyvind Ulltang, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
Forsker Are Dommasnes, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
Konsulent Øystein Moberg, Fiskeridirektoratet
Konsulent Sigmund Engesæter, Fiskeridirektoratet
Konsulent Petter Gullestad, Fiskeridirektoratet
Konsulent Sigbjørn Lomelde, Fiskeridirektoratet
Fung. konsulent Berit Marcussen, Fiskeridirektoratet
Førstesekretær Jørgen Borthen, Fiskeridirektoratet
Avdelingsdirektør Sigmund Skilbrei, Fiskeridirektoratet (under sak 28/
Fagkonsulent Walther Jacobsen, Fiskeridirektoratet " "

Som observatør møtte assisterende generalsekretær Jørn Krog, Norges Fiskarlag.

Møtet ble ledet av utvalgets formann som la fram følgende forslag til sakliste:

- Sak 28/78 Sommerloddefisket 1978.
- a) Orientering om resultatet av sommertoktet.
 - b) Orientering om de fastsatte kvotereguleringer.
 - c) Fastsettelse av siste startdato for fartøy som har deltatt i makrellfisket.
- Sak 29/78 Regulering av makrellfisket 1978.
- a) Referat fra forhandlingene med EF.
 - b) Evt. justering av det norske kvantumet.
 - c) Åpningsdato for fisket syd for 60^on.br.
- Sak 30/78 Fylkesvis fordeling av garnkvoten av atlanto-skandisk sild.
- Sak 31/78 Rekefisket ved Vest-Grønland.
- a) Oppfisket kvantum pr. 1.august d.å.
 - b) Ytterligere justering av fartøykvotereguleringen.
- Sak 32/78 Eventuelt.

Formannens forslag om først å behandle sak 29/78 fikk tilslutning fra utvalget. Det kom for øvrig ingen merknader til saklisten eller til innkallingen til møtet.

Sak 28/78 - Sommerloddefisket 1978.

a) Orientering om resultatet av sommertoktet.

Med utgangspunkt i rapport som ble utdelt under møtet redegjorde Dommasnes for loddeundersøkelsene i Barentshavet med "G.O. Sars" i tiden fra 14.juni til 18.juli 1978.

Første del av toktet omfattet undersøkelse etter lodde-larver langs norskekysten og Murmanskysten til 39°Ø. Siste del av toktet var undersøkelser etter lodde for kartlegging av mengde, geografisk fordeling og vekst av ett år og eldre lodde.

Larven ble funnet fra Persfjord i vest til 38°Ø ved Murmanskysten. Størst antall ble funnet i ytre del av Varangerfjorden. På bakgrunn av undersøkelsene kunne det konstateres at det har foregått gyting, men sannsynligvis ikke så altfor god gyting. Når det gjaldt fordelingen av lodda ble de beste registreringene gjort i et område mellom 74°00' og 74°40'N og mellom 22° og 28°Ø. Også på en kurs nordover langs 31°Ø var registreringene gode. Det ble praktisk talt ikke registrert lodde øst for 35°Ø. 3 år og eldre lodde dominerte i nord mens 2-åringene dominerte i sørøst.

Sammenlikning av beregnet antall og volum av de forskjellige aldersgrupper i juni-juli 1978 med tilsvarende verdier for høsten 1976, sommeren 1977 og høsten 1977 viste at bestanden nå er mindre enn den har vært på flere år, og at 2-åringene dominerer både i antall og vekt. Når en tar hensyn til den dødelighet som må ha forekommet for årsklassene 1974, 1975 og 1976 av naturlige årsaker og fiske, er utviklingen i antall som en kunne vente. Resultatene tyder på at 1977-årsklassen er vesentlig mindre i antall enn 1976-årsklassen. En sammenlikning mellom gjennomsnittsvolumet for lodde fra årsklassene 1971-1976 ved 2, 3 og 4 års alder viser at lodda sommeren 1978 har noe mindre volum enn sommeren 1977, men den individuelle vekst er fremdeles bra sammenlignet med tidligere år. Dommasnes konkluderte sin generelle redegjørelse med at resultatene av sommertoktet tyder på at bestandssituasjonen er noe svakere enn det de norske og russiske forskerne hadde lagt til grunn under møtet i Bergen i slutten av april d.å. Det ble imidlertid understreket både av Sætersdal og Dommasnes at det er høsttoktet som gir det beste grunnlag for å vurdere loddebestandens størrelse.

Når det gjaldt den geografiske fordeling av lodda i

relasjon til det minstemålet på 11 cm som vil gjelde under sommerloddefisket, viste Dommasnes til at nord av Nordkyn var det i midten av juli mer en 90% lodde under 11 cm. Hovedtyngden av lodda hadde i juli en lengde på mellom 10 og 11 cm. Han antok at mesteparten av storlodka ville stå øst av Hopen når fisket starter den 25. august og at lite storlodde ville være å finne øst i havet. Det ville stå lite storlodde utenfor de tradisjonelle fiskefeltene.

Sætersdal understreket at resultatene fra sommertoktet tyder på at 1977-årsklassen er mye svakere enn 1976-årsklassen og at 1978-årsklassen også synes å være svak. Det ville derfor være svært viktig å ha en tilstrekkelig gytebestand vinteren 1979 for å legge forholdene til rette for en god 1979-årsklasse. En tilstrekkelig gytebestand er selvfølgelig ingen garanti for en sterk årsklasse. Årsklassens styrke er avhengig også av flere andre faktorer. Det som imidlertid synes klart, er at en liten gytebestand har små muligheter for å gi en sterk årsklasse. Det er svært viktig å søke å forhindre at det blir 3 svake loddeårsklasser etter hverandre.

Når det gjaldt praktiseringen av minstemålsbestemmelsen tok han til orde for at det burde bygges opp et informasjonssystem ved at bestemte fartøyer rapporterte sine fangster slik at myndighetene kunne henstille til flåten om å unngå områder med for stor innblanding av lodde under minstemålet.

Vartdal redegjorde kort for bakgrunnen for innføringen av minstemålsbestemmelsen og sa seg enig med Sætersdal når det gjaldt behovet for informasjon til flåten. Han opplyste at "Havdrøn" ville være på feltet, men det ville være nødvendig at flere fartøyer deltok i rapporteringen. Kontrollen med at minstemålsbestemmelsen ble etterlevet måtte skje ved kontroll av fangstene ved landing.

Skilbrei opplyste at Kontrollverket i dag tar lengdemålsprøver av lodde, men det kunne reises spørsmål om prøvene var representative nok i relasjon til spørsmålet om å reagere over overtredelse av minstemålsbestemmelsen.

Gundersen mente at henstillinger til norske fiskere om å unngå felt med for stor innblanding av smålodde også burde rettes til Sovjet i et forsøk på å også få de sovjetiske fiskerne til å unngå å fiske på disse felt. Dette ville særlig være viktig i Svalbardsonen.

Majala sa seg enig i dette og stilte seg også positiv

til tanken om at det ble bygget opp et informasjonssystem til hjelp for fiskerne i å unngå felt med for stor innblanding av lodde under minstemålet. Når det gjaldt bestandssituasjonen la han vekt på at det var konstatert gyting under toktet og mente at situasjonen ikke var så negativ som en hadde kunnet frykte.

Utvalget tok for øvrig orienteringen om resultatet av sommerloddetoktet til etterretning.

b) Orientering om de fastsatte kvotereguleringer.

Vartdal viste til forskriftene av 14.juli 1978 om regulering av fiske etter makrell og lodde i 1978. Forskriftene inneholdt bl.a. følgende bestemmelser:

- Totalkvote for sommerlodde er 3,5 mill.hl.

Fiskeridirektøren bemyndiges til å fordele loddekvantumet på de deltakende fartøyer etter følgende fordelingsnøkkel som utgjør fartøyets basiskvote: 1.000 hl + 30 prosent av godkjent lastekapasitet inntil 8.000 hl + 15 prosent av den lastekapasitet som overstiger 8.000 hl inntil 12.000 hl + 5 prosent av den lastekapasitet som overstiger 12.000 hl. Fartøyets samlede loddekvote fremkommer ved å multiplisere basiskvoten med en faktor som fremkommer ved å dividere totalkvoten med summen av de deltakende fartøyers basiskvoter.

Fartøyer som etter det tidspunkt som blir fastsatt i medhold av § 2 har fanget makrell fra området øst for 4^ov.l. kan ikke delta i loddefisket før 20.september 1978. Loddekvoten for disse fartøyer skal reduseres med 50 prosent når makrellkvantumet utgjør minst 550 hl (50 tonn).

Fartøy som går over fra loddefisket til makrellfisket kan ikke gjøre dette før 15.oktober.

Fartøy som ikke har tatt makrell, og fartøy som har tatt mindre enn 50 tonn makrell kan fiske lodde i Barentshavet øst for 0-meridianen fra 25.august kl.00.00. -

Pr. 4.8. hadde en i alt mottatt påmelding til sommerloddefisket fra 203 båter. Herav hadde 82 båter meldt at de ville gå direkte på loddefisket, 106 båter hadde meldt at de først gikk på makrellfiske, og dessuten var 15 båter uklare i angivelsen om de skulle ta makrell først eller ikke.

Fartøyets sesongkvote er avhengig av fartøyets basiskvote og en faktor som er lik totalkvoten dividert på summen av alle basiskvotene.

Fiskeridirektøren hadde fastsatt den foreløpige faktor til 9,5. I denne faktor hadde en kalkulert med at de 15 "uklare" båtene gikk direkte på loddefiske. En hadde forutsatt et frafall i overgangsbåtene på 10%. Dessuten hadde en tillatt en "overfordeling" av totalkvoten (ca. 8%) for å kalkulere med at noen av båtene som hadde meldt seg direkte på loddefisket likevel ikke deltok, og at enkelte ikke ville ta hele kvoten sin. Erfaringsmessig ville det nemlig være et visst kvantum overskytende ved slike individuelle fartøykvotefordelinger. Av 206 påmeldte båter til sommerloddefisket i 1977, deltok 186 båter. Dette utgjorde et frafall på ca. 10%.

Med disse forutsetninger så regnestykket slik ut:

<u>Full kvote</u>	<u>Sum basiskvote</u>
82 båter direkte på loddefiske	221.600 hl
15 "uklare" " " " "	49.938 "

Halv kvote

106 båter	sum basiskvote: 280.013 hl		
	÷ 10%: 28.001 "		
	252.012 hl	x 50% =	<u>126.006 hl</u>
			= <u>397.544 hl</u>

Faktor:

$$\frac{3.500.000 \text{ hl}}{397.544 \text{ hl}} = \underline{8,8041}$$

Med et tillegg til totalkvoten på 7,9% ble denne 3.776.500 hl. Dermed ble faktoren:

$$\frac{3.776.500 \text{ hl}}{397.544 \text{ hl}} = \underline{9,5}$$

Ved en faktor på 9,5 ville kvotene se slik ut for noen utvalgte kapasitetseksempler:

<u>Konsesjonskap.</u>	<u>Basiskvote</u>	<u>Direkte på lodde</u>	<u>Kvoten</u> <u>Overgangsb</u>
3.000 hl	1.900	18.050 hl	9.025 h
6.000 "	2.800	26.600 "	13.300
9.000 "	3.550	33.725 "	16.863
12.000 "	4.000	38.000 "	19.000
15.000 "	4.150	39.425 "	19.713

Med henvisning til telex av 8.august d.å. fra Feitsildfiskernes Salgslag der salgssstyret bl.a. hadde stilt spørsmål om Fiskeridirektøren hadde holdt tilbake en reserve av de 3,5 mill. hl. ved den første kvotetildeling til de påmeldte fartøyene, understreket Vartdal at ved kvoteberegningene var det foretatt en overfordeling av totalkvoten på ca. 8%. Telexen ble forelagt møtedeltakerne.

Utvalget tok orienteringen om de fastsatte kvotereguleringer til etterretning.

c) Fastsettelse av siste overgangsdato for fartøy som har deltatt i makrellfisket.

Vartdal viste til at fartøy som hadde deltatt i makrellfisket øst for 4^ov.l. og som hadde levert mer enn 50 tonn makrell, ikke kunne starte loddefisket før 20.september, mens fisket for de andre fartøyene kunne ta til 25.august. Den endelige fartøykvote ville imidlertid først kunne beregnes etterat en hadde fått full oversikt over hvor mange fartøyer som faktisk ville delta i loddefisket. Spesielt ville det i denne sammenheng være usikkerhet m.h.t. hvor mange av fartøyene som hadde deltatt i makrellfisket som også ville delta i loddefisket. For at fartøyer som starter opp loddefisket på et tidlig tidspunkt skulle slippe å ligge å vente på avklaring av spørsmålet om eventuell tilleggskvote, foreslo han at det ble fastsatt en siste startdato for deltakelse i loddefisket. Det ville bety at fartøyer som ikke var i fiske, eller hadde meldt fra til Feitsildfiskernes Salgslag om at de var på vei til feltet innen denne dato, ville få sin tildelte loddekvote inndradd. Salgssstyret i Feitsildfiskernes Salgslag hadde i telex av 8.august 1978 også understreket behovet for fastsettelse av en siste startdato for deltakelse i loddefisket og hadde gått inn for at datoen burde fastsettes til 20.september. Vartdal mente imidlertid at en av hensyn til fartøyene vanskelig kunne fastsette en så tidlig dato, og foreslo at siste dato for å starte loddefisket ble fastsatt til 1.oktober.

Utvalget tilrådde at for å ikke miste sin loddekvote skal ringnotfartøyer som etter 17.juli har fisket makrell i området øst for 4^ov.l. og som ønsker å fiske lodde senest innen 1.oktober ha meldt seg til ett av Feitsildfiskernes Salgslags kontor i Finnmark eller Troms.

Utvalget tilrådde videre at Fiskeridirektøren senest 10.september sender en forespørsel til de aktuelle fartøyene for å få deltakelsen i loddefisket bekreftet.

Sak 29/78. Regulering av makrellfisket 1978.

a) Referat fra forhandlingene med EF

Vartdal viste til følgende forberedende dokumenter i saken:

1. Referat av 7.august d.å. fra forhandlingene med EF i Brüssel 2.-4.august 1978.
2. "Agreed minute" og uoffisiell oversettelse av omforent referat fra forhandlingene med EF.
3. Fiskeridirektørens notat av 7.august 1978 fra samtale i Brüssel med færøyske representanter.
4. Kopi av Fiskeridirektørens telex av 17.juli 1978 til Fiskeridepartementet og departementets brev av 19.juli 1978 til Utenriksdepartementet.

Vartdal redegjorde for hovedpunktene i forhandlingsresultatet: Lik reduksjon i de to parters makrellkvoter i Nordsjøen: For EF fra 46.000 tonn til 35.000 tonn og for Norge fra 144.000 tonn til 110.000 tonn. En forhøyelse av Norges kvote av nordsjømakrell i EF-sonen fra 50.000 tonn til 65.000 tonn og en økning av den norske kvoten av vestlig makrell fra 30.000 tonn til 42.500 tonn som kompensasjon for tapet av den resterende del av sildekvoten vest av 4^ov.1. Han presiserte at økningen av den norske kvoten av vestlig makrell krevde godkjennelse av EFs organer. Det ble videre oppnådd enighet om at makrellfisket sør for 60^on.br. i Nordsjøen i den annen parts sone ikke skulle begynne før 1.september 1978. EF sa seg dessuten villig til å undersøke et norsk ønske om å tillate norsk makrellfiske i ICES- underområdene VIIIf og VIIg-h sør for 50^o30'n.br.

b) Eventuell ytterligere justering av det norske kvantumet

Vartdal viste til sin tilråding om at Norge burde godta resultatet fra forhandlingene med EF og at de norske kvantumsreguleringene burde fastsettes i samsvar med dette. Av det forberedende dokumentet gikk det fram at det ennå ikke var kommet noen reaksjon på henvendelsen til 3.land om en reduksjon på 25% i makrellfisket i norsk sone. Samtaler med færøyske representanter hadde imidlertid gitt bud om at en ikke uten videre kunne regne med at Færøyane ville gå med på en slik reduksjon. Foreløpig måtte en derfor basere det norske kvantumet på at hele 3.landskvoten i norsk sone ville bli tatt. Med et antatt kvantum for

kystflåten på mellom 11.000 og 13.000 tonn ville da kvantumet til disposisjon for ringnotflåten ligge på mellom 77.500 og 79.500 tonn, dvs. noe under det fastsatte kvantum på 80.000 tonn. Vartdal ville imidlertid ikke foreslå noen reduksjon av dette kvantumet nå. Standpunkt til spørsmålet om en mindre reduksjon av kvantumet for ringnotflåten burde først tas etter at en hadde fått reaksjonene fra 3.land og en dessuten hadde bedre oversikt over kystflåtens kvantum. Han la fram en oversikt over makrellfisket som viste følgende:

Ringnot pr. 9.8.1978:	13.600 tonn til konsum
	<u>12.600 tonn</u> til oppmaling
I alt	<u>26.200 tonn</u>

Kystfisket pr. 8.8.1978: ca. 9.700 tonn

Makrellaget hadde anslått at ca. 10.000 tonn av totalkvantumet fra ringnotfisket var fisket i norsk sone.

c) Åpningsdato for fisket sør for 60°n.br.

Vartdal viste til sin tilråding i det forberedende saksdokument om at fisket sør for 60°n.br. først burde åpnes fra 1.september. Denne tilrådingen var basert på havforskernes analyser av bestandssituasjonen for den vestlige makrellen og for nordsjømakrellen og de anbefalinger som var fremsatt når det gjaldt en forsvarlig beskatning av bestandene. Han minnet om at ICES' rådgivende komite for fiskerireguleringer i sin siste rapport fra mai d.å. hadde anbefalt at TAC for nordsjømakrell burde reduseres fra 190.000 tonn til 145.000 tonn. Av dette kvantum burde minst 100.000 tonn tas nord for 60°n.br. og vest for 2°o.l. Den siste del av anbefalingen var gjort for å få fisket skjøvet mest mulig over på den vestlige makrellbestand som for tiden er vesentlig sterkere enn nordsjøbestanden. Hvis ICES' anbefaling ble fulgt ville det være mulighet for at samme totalkvote (145.000 tonn) kunne opprettholdes også for 1979. Hvis ikke måtte totalkvoten reduseres ytterligere for 1979. Han pekte på at i relasjon til forskernes anbefaling om å skyve fisket mest mulig nordvestover ville startdatoen 1.september være for tidlig. Ut fra bestandsmessige hensyn lå det følgelig allerede et kompromiss i datoen 1.september.

Havforskerne understreket at gytebestanden av nordsjø-

makrell nå var redusert til et faretruende lavt nivå. Det hadde vært svak rekruttering til bestanden helt siden 1969, som var den siste sterke årsklassen. Dersom nordsjømakrellen ble sterkere beskattet enn forutsatt av forskerne, ville en stå i reell fare for å ha en så lav bestand at den ikke ville være i stand til å produsere en rik årsklasse. Fiske nordvest i Nordsjøen betyr erfaringsmessig mindre beskatning av nordsjøbestanden fordi innblandingen av vestlig makrell her er større enn sør i Nordsjøen. I sin anbefaling om en totalt tillatt fangst i Nordsjøen og Skagerrak (ICES-område IV og IIIa) i 1978 på 145.000 tonn hadde forskerne antatt at 85.000 tonn skulle utgjøres av vestlig makrell, 60.000 tonn av nordsjømakrell.

Vartdal viste til telex av 8.august d.å. fra Norges makrellag S/L og Feitsildfiskernes Salgslag som ba om at ringnotfisket ble åpnet sør for 60°n.br. ut fra følgende retningslinjer:

"Fra og med mandag 14.august tillates fiske etter makrell med ringnot sør for 60 grader i norsk sone med et ukentlig maksimumskvantum av 5000 tonn pr. uke til og med 2.september, dvs. totalt i perioden 15.000 tonn."

Han viste også til telex av 8.august d.å. fra Fiskebåtredernes Forbund til Reguleringsutvalget med anmodning om at fisket sør for 60°n.br. ble åpnet snarest. Kopi av nevnte telexer ble utdelt til møtedeltakerne.

Fiskernes representanter var i samråd med sin organisasjon kommet til at fisket sør for 60°n.br. burde tilrås åpnet snarest mulig. I sin begrunnelse la representantene bl.a. vekt på følgende: Det var nå ikke makrell tilgjengelig for rasjonelt fiske nord for 60°n.br. Ulik åpningstid nord og sør for 60°n.br. var ikke nødvendig av biologiske grunner. Ifølge fiskerne som hadde fulgt makrellens vandringsmønster år etter år var det samme bestand som befant seg på begge sider av denne grensen. Fiskernes representanter ville i denne saken feste mer lit til fiskernes utsagn enn de ville gjøre til forskernes anbefalinger. Det norske kystfisket hadde ikke vært så godt på mange år som i år. At andre lands fiskere (bl.a. skotske og færøyske) ble gitt adgang til å fiske sør for 60°n.br. i EF-sonen, mens norske fiskere skulle måtte vente til 1.september både i norsk sone og EF-sonen, kunne ikke aksepteres. En unnlattelse av å åpne fisket sør for 60°n.br. nå ville bety 3 ukers landligge for ringnotflåten. Dette ville gjøre det vanskelig å skaffe mannskap til loddefisket og

forrykke fordelingsgrunnlaget for lodda. Spørsmålet om åpnings-
tidspunktet for fisket sør for 60^on.br. var en meget alvorlig
sak, noe som var illustrert ved at ringnotflåten var kommet til
Bergen for der å avvente resultatet av Reguleringsutvalgets møte.

Raasok uttalte forbauselse over standpunktet til fiskernes
representanter. Han viste til de nettopp avsluttede forhandlingene
med EF der en etter norsk initiativ var kommet til enighet om en
åpningsdato 1.september i hverandres soner. Det norske initiativet
var i samsvar med utvalgets anbefaling på forrige møte og en
representant for Norges Fiskarlag var med i den norske forhandlings-
delegasjonen. Raasok hevdet at en åpning før 1.september ville
bety et brudd på avtalen med EF, da det måtte anses som klart at
formuleringen "in the other party's zone" etter det underliggende
forhold måtte innebære at Norge hverken kunne fiske i EF-sonen
eller norsk sone sør for 60^on.br. før denne dato. Brudd på avtalen
ville kunne medføre at Norge ble beskyldt for manglende inter-
nasjonal anstendighet.

Gundersen som støttet Raasoks synsmåter, understreket
at åpningstidspunktet for fiske sør for 60^on.br. måtte avgjøres
av utvalget som sådant, uten hensyn til eventuelle aksjoner fra
fiskerne for å oppnå et bestemt resultat. I utgangspunkt måtte
forskernes anbefalinger legges til grunn ved vurderingen av
spørsmålet. Slik han så det var det spørsmål om fiskerne ville ta
vanskene nå eller først neste år. Han antok at en eventuell
tilråding fra utvalget om en tidligere åpning enn 1.september
ville måtte forelegges for Fiskeriministeren og eventuelt Regjeringer
slik at en i alle tilfelle ikke i dag kunne meddele fiskerne når
fisket kunne startes.

Vartdal var ikke uenig i at etter det underliggende
forhold kunne "in the other party's zone" i EF-avtalen forstås
som Raasok og Gundersen hadde anført. Han mente imidlertid at
rent formelt ville det ikke være noe til hinder i avtalen for å
åpne fisket i norsk sone sør for 60^on.br. før 1.september. Det
var også et faktum at EF ikke hadde lagt samme tidsbegrensning
på sitt og andre lands fiske i EF-sonen sør for 60^on.br. Han
anså hele ressursituasjonen for ringnotflåten som bakgrunn for
de sterke krav om snarlig åpning. Når det gjaldt spørsmålet om
nødvendigheten av grensen ved 60^on.br. viste han til at inntil
1977 hadde ikke makrellfisket til oppmaling sør for denne grensen
blitt åpnet før midten av september. Vartdal minnet for øvrig om
at klarte man ikke å følge den reviderte ICES' anbefaling når

det gjaldt makrellreguleringen for i år, måtte man være forberedt på lavere kvoter neste år.

Havforskerne presiserte at anbefalingen om forskyvning av fisket i Nordsjøen nordvestover til Shetlandsområdet bygget på materiale samlet i mange år gjennom merkeforsøk. Med en sterkere beskatning av nordsjøbestanden enn forskerne hadde forutsatt, noe som ville bli resultatet av en snarlig åpning sør for 60°n.br., ville en for 1979 ikke kunne regne med en anbefalt totalkvote i Nordsjøen på mer enn 100.000 tonn som ville bli anbefalt tatt i Shetlandsområdet.

Holm understreket at forskernes anbefalinger nå ikke var endret i forhold til grunnlaget for utvalgets tidligere anbefaling i saken. Han mente følgelig at utvalget ikke nå hadde grunnlag for å endre sin tidligere anbefaling.

Under møtet innløp det et telegram fra tre kystfiskere som hevdet at ble ringnotfiskernes krav imøtekommet, ville kystfiskerne sperre Kristiansand havn 14.august.

Etter en pause i møteforhandlingene la Vartdal fram et kompromissforslag. Etter at dette forslaget i prinsippet var tatt standpunkt til av fiskernes representanter og nærmere vurdert av representantene fra departementet, kom utvalget fram til en enstemmig anbefaling. Utvalget hadde da også kommet til enighet om av hensyn til fisket med passive redskap å tilrå at snurpefisket ikke burde tillates innenfor 40 n.mil av grunnlinjene i området sør for 59°n.br.

Utvalgets anbefaling:

- "1. De norske makrellreguleringene for 1978 er lagt opp i tråd med ICES' reviderte anbefaling om totalkvote for Nordsjømakrell. Etter norsk initiativ er de tidligere avtalte kvoter mellom EF og Norge (144.000 tonn til Norge og 46.000 tonn til EF) redusert til 110.000 til Norge og 35.000 tonn til EF. Dermed er totalkvoten for 1978, 145.000 tonn, i samsvar med ICES-anbefalingen.

Utvalget er enig i denne reduksjonen.

ICES har i tillegg til reduksjonen i totalkvoten også anbefalt at minst 100.000 tonn av dette kvantumet blir tatt nord for 60°n.br. og vest for 2°ø.l. Hensikten med dette er å holde fisket lengst mulig i det området (Shetlandsområdet) hvor innblandinger av vestlig makrell er størst. Dette fordi den vestlige makrell-bestanden er vesentlig sterkere enn Nordsjøbestanden. For også å imøtekomme denne anbefalingen som er en forutsetning for å kunne holde samme totalkvote for 1979, har man fra norsk side forsøkt å utsette makrellfisket (utenom passive redskap) syd for 60°n.br. til i første halvdel av september. I tråd med dette har Norge avtalt med EF at fisket i hverandres soner først skal starte 1.september d.å.

2. Utvalget konstaterer at slik det norske fisket har utviklet seg hittil med flere fiskestopper, har ikke flåten kunnet utnytte forekomstene i Shetlandsområdet slik som tidligere år.
3. Utvalget konstaterer at de norske fiskere, etter gjenåpningen av fisket 7.d.m., ikke har funnet drivverdige forekomster nord for 60°n.br. Det er derfor kommet sterke krav fra fiskernes organisasjoner om en snarlig åpning av det norske snurpenotfisket syd for 60°n.br.
Norges Fiskarlags representanter viser til fiskernes krav og tilrår øyeblikkelig åpning av det norske fiske syd for 60°n.br.
Representantene for administrasjonen og havforskerne peker på at en slik åpning vil føre til at det blir fisket mer av Nordsjøbestanden i 1978 enn det ICES har forutsatt og at en dermed må være forberedt på en ytterligere reduksjon i totalkvoten fra 1978 til 1979.
4. Etter en inngående drøfting av situasjonen la Fiskeridirektøren fram følgende kompromissforslag:
 - a) Det norske ringnotfisket åpnes i norsk sone syd for 60°n.br. fra kl.00.00 mandag 14.august.
 - b) Av hensyn til fisket med passive redskap tillates ikke snurpefisket innenfor 40 n.mil av grunnlinjen i området syd for 59°n.br.
 - c) Fram til 1.september begrenses kvantumet syd for 60°n.br. til 16.000 tonn. Dette utgjør 20% av det kvantum norske ringnotfiskere kan fiske øst for 4°v.l. i 1978.
 - d) Utvalget forutsetter at salgslagene prøver å anvende størsteparten av kvantumet til konsum. Selv om salgslagene derfor skulle stoppe fisket syd for 60°n.br. kan lagene la fisket fortsette nord for 60°n.br. så lenge oppmalingskvantumet (fra 17.juli d.å ikke overstiger halvparten av det samlede makrellkvantum fra ringnotflåten (øst for 4°ø.l.)).

Utvalgets medlemmer fant etter omstendighetene å kunne slutte seg til dette standpunkt.

5. Utvalget er tilfreds med at det i år er ordnet slik at andre lands ringnotfiskere ikke har fått bedre ordninger når det gjelder fiskeområde i norsk sone enn norske fiskere. Dette forholdet skapte betydelig irritasjon blant norske fiskere i fjor.
Norges Fiskarlags representanter peker på at EF har tillatt eget fiske og andre lands fiske i EF-sonen syd for 60°n.br. i hele 1978. I forhold til dette er norske fiskere undergitt en strengere regulering.
Utvalget finner å måtte tilrå at andre land som har fått tildelt makrell-kvote i norsk sone i 1978 før 1.september, får fiske samme andel av sin kvote (d.v.s. 20%) syd for 60°n.br. med de samme områdebegrensninger som de norske ringnotfiskerne.
En forutsetning for anbefalingen om at andre lands fiskere også får starte fisket i norsk sone syd for 60°n.br.,

er at Kystvakten fører en inngående kontroll med at alt utenlandsk makrellfiske blir korrekt rapportert til Fiskeridirektoratet.

6. Norges Fiskarlags representanter ber om at det etableres en letetjeneste etter makrell nord for 60°n.br."

Sak 30/78.

Fylkesvis fordeling av garnkvoten av atlanto-skandisk sild i 1978.

Holm viste til det forberedende saksdokument der Fiskeridirektøren hadde foreslått følgende fordeling på fylkene:

Finnmark	1.500 hl
Troms	5.000 hl
Nordland	13.500 hl
Sør- og Nord-Trøndelag tils.	5.000 hl
Møre og Romsdal	<u>5.000 hl</u>
I alt	<u>30.000 hl</u>

Fiskeridirektøren hadde videre foreslått at garnfartøy kan fiske inntil 20 hl pr. mann begrenset oppad til 80 hl pr. fartøy og at antall garn pr. mann begrenses til 5 med adgang for hvert fartøy til å benytte maksimalt 20 garn.

I sine kommentarer til forslagene understreket Moberg at den fylkesvise fordeling av kvoten i mangel av "objektive" kriterier, var foreslått på rent skjønnsmessig grunnlag. Normalt ville det være naturlig å basere en slik fordeling på historiske andeler. På grunn av manglende data hadde det imidlertid ikke vært mulig å lage en tilfredsstillende statistikk som viste den fylkesvise fordelingen av garnfangstene i årene før 1977. Oversikt over hvor meget sild som var levert i de forskjellige fylker og hvorledes kvantumet fordelte seg på fiskerne i de enkelte fylker i 1977 var inntatt i det forberedende saksdokumentet, der det dessuten var gitt en fylkesvis oversikt over antall eneyrke-, hovedyrke- og biyrkesfiskere i 1974. I sitt forslag hadde Fiskeridirektøren sett hen til dette og hadde også søkt å ta hensyn til distrikter som har få alternative fiskerier i denne perioden av året. Moberg understreket videre at Fiskeridirektøren mente at for å være i samsvar med gjeldende rett ville det være nødvendig at fordelingen ble gjennomført på følgende måte: Fangster som fiskes innenfor fylkesgrensen belastes vedkommende fylkes kvote uten hensyn til hvor de fiskerne som fisker og leverer innenfor angjeldende område hører hjemme. Ved innmelding av fangst må fiskerne oppgi hvilket fylke fangsten er tatt i og laget må føre fortløpende oversikt over oppfisket kvantum i de enkelte fylker.

Johansen pekte på at det i 1974 og 1975 ikke hadde vært sild i Troms og Finnmark og at en fordeling på rent historisk

grunnlag ville gi for liten andel til disse fylkene. Han hevdet at det i år ikke ville være alternative fiskerier i Finnmark og Troms. Når det gjaldt spørsmålet om størrelsen av kvantumet garnfartøy skal kunne fiske pr. mann, mente han at 20 hl begrenset oppad til 80 hl pr. fartøy ville være for høyt. Med den relativt lave garnkvoten ville dette medføre at kun et fåtall ville kunne delta i fisket.

Krog var enig i at det ble lagt vekt på eventuelle alternative fiskemuligheter ved vurderingen av fordelingsspørsmålet.

Majala hadde prinsipalt sett at Finnmarks andel var blitt øket til 2.000 hl ved at kvoten for Troms og Nordland ble redusert med 250 hl hver. Han var enig i at en fartøykvote på 20 hl pr. mann begrenset oppad til 80 hl ville være for høy, og foreslo at fartøykvoten ble fastsatt til 15 hl pr. mann begrenset oppad til 60 hl.

Den videre drøftelse viste at Norges Fiskarlags representanter ikke fant tilstrekkelig grunn til å sette fram forslag om en annen fylkesvis fordeling av garnkvoten enn den som var foreslått av Fiskeridirektøren. Utvalget anbefalte etter dette følgende:

Garnkvoten fordeles på fylkene som følger:

Finnmark	1.500 hl
Troms	5.000 hl
Nordland	13.500 hl
Sør- og Nord-Trøndelag tils.	5.000 hl
Møre og Romsdal	5.000 hl

Fangster som tas innenfor fylkesgrensen belastes vedkommende fylkes kvote uten hensyn til hvor de fiskerne som fisker og leverer innenfor angjeldende område, hører hjemme.

Garnfartøy bør kunne fiske inntil 15 hl pr. mann begrenset oppad til 60 hl pr. fartøy. Antall garn pr. mann bør begrenses til 5, med maksimalt 20 garn pr. fartøy. Et garn regnes i denne sammenheng å ha en maksimal lengde på 30 m. De samme reguleringsbestemmelsene bør også gjelde for drivgarnfisket.

Sak 31/78. Rekefisket ved Vest-Grønland.

a) Oppfisket kvantum pr. 1.august d.å.

Holm (vararepresentant for utvalgets varaformann, assisterende direktør Hallstein Rasmussen, ledet møtet under behandlingen av denne saken og sak 30/78) viste til det forberedende saksdokument der det framgikk at det pr. 1.august d.å. var fisket i alt 4.520 tonn eller ca. 44% av den norske totalkvoten på 10.300 tonn. Oppfisket andel av de forskjellige sonekvotene varierte sterkt, fra 55-60% i sonene 2 og 3, til vel 7% i sone 1. Det var ikke rapportert fangster i sone 5 (kanadisk sone). Engesæter opplyste at det i den siste uken var rapportert fangster på til sammen ca.300 tonn, slik at det samlede kvantum var ca. 4.820 tonn.

b) Ytterligere justering av fartøykvotereguleringer.

På utvalgsmøtet den 29.juni d.å. gikk en inn for å myke opp bestemmelsene om kvotene i sonene 1 og 2 for å sikre at en størst mulig andel av de norske kvotene i disse sonene skulle kunne tas. Fiskeridirektøren hadde forsøkt å vurdere sannsynligheten for at dette ville bli nådd med det eksisterende reguleringsopplegget, og hadde kommet til at mellom 1.500 og 2.000 tonn av totalkvoten sannsynligvis ikke ville bli oppfisket. På denne bakgrunn hadde Fiskeridirektøren foreslått følgende:

- 1) I sone 5 (kanadisk sone) gjøres samme ordning gjeldende som i sone 2, nemlig adgang til å overfiske det enkelte fartøys kvote med inntil 100%. Fisket stoppes når totalkvoten på 1.390 tonn er nådd.
- 2) De fartøy som ikke er i fiske pr. 1.9. får sin restkvote i sone 3 og 4 redusert til et kvantum som tilsvarer én tur.

De frigjorte kvanta i sone 3 og 4 vil etter 1.9. kunne tildeles de fartøy som har behov for tilleggskvoter etter samme nøkkel som ved den opprinnelige kvotetildelingen.

Grønnevet anslo oppfisket totalkvantum inkludert fangstene fra inneværende tur til ca. 7.320 tonn. De fartøyene som ville kunne ta én tur til, ville anslagsvis ta ca. 2.700 tonn. Han mente at det ikke ville være noen realitet i punkt 2 i Fiskeridirektørens forslag om at de fartøy som ikke var i fiske pr. 1.september skulle få sin restkvote i sonene 3 og 4 redusert til et kvantum som tilsvarte én tur. Han hevdet at dersom totalkvoten skulle nås måtte fangststoppsetningen

i sonene 1 og 4 stimuleres ved at fritt fiske ble tillatt i disse sonene. Han foreslo videre at det i sone 2 ble opprettholdt adganger til å overfiske fartøykvoten med 100% mens gjeldende kvotebestemmelser for sonene 3 og 5 burde opprettholdes inntil videre.

Utvalget anbefalte etter dette at det frie fisket i sone 1 opprettholdes og at det i sone 4 tillates fritt fiske innenfor rammen av de norske totalkvotene i disse sonene. I sone 2 gis fortsatt adgang til å overfiske fartøykvotene med 100% innenfor rammen av den norske totalkvoten. I sonene 3 og 5 opprettholdes de opprinnelige kvotebestemmelsene.

Utvalget forutsatte å komme tilbake til saken på kommende møte.

Sak 32/78. Eventuelt.

Utvalget opprettholdt sitt vedtak fra forrige møte om å
beramme neste møte i utvalget til 15.september 1978 kl.0900.

R E F E R A T
" " " " " " " " " " " "

fra møte i Reguleringsutvalget den 20. september 1978.

Møtet ble holdt i Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt, og varte fra kl. 09.00 til kl. 15.30.

Følgende av utvalgets medlemmer møtte:

Fra administrasjonen:

Fiskeridirektør Knut Vartdal, formann
Ass.fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, Fiskeridirektoratet
Ekspedisjonssjef Gunnar H. Gundersen, Fiskeridepartementet
Underdirektør Kjell Raasok, Fiskeridepartementet
Nestleder Odd Nakken, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
som varamann for direktør Gunnar Sætersdal.

Fra fiskernes organisasjoner:

Fiskebåtreder Leidulv Grønnevet, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Anton Leine, Norges Fiskarlag, som varamann for fiskeskipper Oddvar J. Majala.
Disponent Arnold Reinholdtsen, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Reidar Johansen, Norges Fiskarlag
Fiskebåtreder Harald Birkeland, Norges Fiskarlag.

Som sekretærer for utvalget møtte konsulentene Øystein Moberg og Arne Wåge, Fiskeridirektoratet.

Dessuten møtte:

Avdelingsdirektør Aslak Aasbø, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Arthur Holm, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Torben Foss "
Forskningssjef Johs. Hamre, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
Forskningssjef Ole J. Østvedt " "
Forskningssjef Arvid Hysten " "
Forsker Erling Bakken, " "
Forsker Øyvind Ulltang " "
Konsulent Sigmund Engesæter, Fiskeridirektoratet
Konsulent Peter Gullestad "
Konsulent Sigbjørn Lomelde "
Førstesekretær Jørgen Borthen "

Som observatører møtte assisterende generalsekretær

Jørn Krog, Norges Fiskarlag og under behandlingen av sak 33/78 forbundsformann Einar Hysvær, Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelarbeiderforbund og fiskeskipper Ole Strand, Norske Fabrikkskips Forening.

Advokat Ivar Nes, Norsk Sjømannsforbund var forhindret fra å møte. Det samme var direktør Per Magnar Arnstad, Norske Fiskeproducenters Forening, som var innkalt som observatør.

Møtet ble ledet av utvalgets formann som la fram følgende forslag til sakliste:

- Sak 33/78. Regulering av fisket etter norsk-arktisk torsk og hyse.
- a) Prognose for fisket i 1978.
 - b) Eventuell justering av trålerkvotene.
 - c) Antatt deltakelse i trållisket i 1979 sammenlignet med 1978.
 - d) Prognose for norsk fiske i 1979.
 - e) Bestandssituasjonen for torsk og hyse.
 - f) Foreløpig diskusjon av reguleringsopp-
legget for 1979.
- Sak 34/78. Regulering av rekefisket ved Vest-Grønland 1978.
- a) Oversikt over fisket pr. 10.9. (eller senere).
 - b) Justering av reguleringsopp-
legget.
- Sak 35/78. Regulering av makrellfisket 1978.
- a) Andre lands reaksjon på anmodningen om reduksjon av makrellkvoten i norsk sone.
 - b) Justering av snurpernes makrellkvote.
- Sak 36/78. Minstemål på sei.
- Sak 37/78. Sommerloddefisket 1978.
- a) Fartøykvotereguleringen
 - b) Oppfisket kvantum.
 - c) Bestandssituasjonen.
- Sak 38/78. Henvendelse fra EF om bytte brisling/makrell i Skagerrak.
- Sak 39/78. Eventuelt.

Det kom ingen merknader til forslaget til sakliste eller til innkallingen til møtet.

Sak 33/78. Regulering av fiske etter norsk-arktisk torsk og hyse.

a) Prognose for 1978

Til saken var utarbeidet en oversikt over oppfisket kvantum norsk-arktisk torsk for alle redskapsgrupper pr. 1.9.d.å. og sammenlignet med fangster for tilsvarende tidsrom i 1976 og 1977, jfr. tabell 1 nedenfor:

TABELL 1

Oppfisket pr. 1.9.	<u>1976</u>	<u>1977</u>	<u>1978</u>
Fabrikktrålere	28	28	23.2
Saltfisktrålere	5	5.4	7
Ferskfisk-/rundfryse-trålere over 250 BRT	88	89	87
Trålere under 250 BRT	2.6	5.1	230.8
Konvensjonelle redskaper	203.4	218.5	
Totalt pr. 1.9.	327	346	348

Som det fremgår av nevnte oversikt er oppfisket kvantum hittil i år det samme som i 1977.

De konvensjonelle redskaper har øket sitt kvantum noe, mens trålerne har tatt noe mindre sammenlignet med 1977. De foreliggende data viser også at fangstgrunnet for trålerne har vært dårligere i år enn for de to foregående år.

Videre var det utarbeidet en prognose for oppfisket kvantum for hele 1978, spesifisert på redskapsgrupper. I tabell 2 under er denne prognosen sammenlignet med fangsttallene for 1976 og 1977:

<u>TABELL 2</u>			Prognose
Oppfisket pr. 31.12.	<u>1976</u>	<u>1977</u>	<u>1978</u>
Fabrikktrålere	36.9	35.5	31
Saltfisktrålere	6.5	7.5	10
Ferskfisk-/rundfryse-trålere over 250 BRT	110.2	114.0	112
Trålere under 250 BRT	4.8	8.2	267
Konvensjonelle redskaper	226.6	250.3	
Totalt pr. 31.12.	385.0	415.5	420

Prognosene for perioden 1.9.-31.12.1978 bygger på et noenlunde tilsvarende fiske som for samme periode i 1977. Ifølge prognosene vil trålerne over 250 BRT fiske i alt 153.000 tonn torsk i 1978, mens den totale trålerkvoten for samme tidsrom er på 195.000 tonn.

Formannen refererte til de fremlagte oversikter og prognoser og understreket spesielt at etter disse ville det bli et underfiske i forhold til kvoten for trålerne over 250 BRT på ca. 40.000 tonn.

Utvalget hadde ingen merknader til de fremlagte prognoser.

Når det gjaldt norsk-arktisk hyse var det i det forberedende saksdokument gitt følgende oversikt over oppfisket kvantum pr. 1.9.77 og 1978 og pr. 31.12.1977, samt prognose for 1978:

	1977		1978	
	Trål	Konven. redskap.	Alle redskap.	Alle redskap.
Oppfisket pr. 1.9.	10,4	17,5	27,9	25,9
Oppfisket pr. 31.12	14,5	27,3	41,8	39,0 (progn.)

Den gjennomsnittlige innblandingen av hyse i prosent av torsk i trålfisket i 1977 var 8,8%. For ferskfisktrålerne var prosenten 9,8%, fabrikktrålerne 6,5% og for saltfisktrålerne 3,0%. En hadde foreløpig ikke sikre tall for innblandingen hittil i 1978 slik at det var vanskelig å si eksakt hvorledes nedgangen i kvantum pr. 1.9. fra 1977 til 1978 fordelte seg på trål og konvensjonelle redskaper.

I følge innsendte trålerdagbøker, hovedsakelig fra 1. kvartal 1978, som i alt omfattet nærmere 50 tusen tonn torsk, var innblandingen av hyse i prosent av torsk ca. 12,5%. Innblandingsprosenten i 1. kvartal 1977 var ca. 10%. Dette kunne indikere at nedgangen i kvantum trålfanget torsk pr. 1.9. oppveies av en økt innblanding av hyse slik at kvantum trålfanget hyse pr. 1.9. er noenlunde det samme i 1978 som i 1977. I såfall kunne svikten i kvantum hyse pr. 1.9. henføres til fisket med konvensjonelle redskaper.

I prognosen for totalkvantumet i 1978 på 39 tusen tonn var det antatt samme prosentvise reduksjon i forhold til i 1977 resten av året som tallene pr. 1.9. viste. Denne reviderte prognosen for hysefisket 1978 ligger vesentlig under tidligere prognoser som var på 55.000 - 65.000 tonn.

Utvalget hadde ingen merknader til de fremlagte prognoser.

b) Justering av trålerkvoten.

Formannen viste til foregående sak og understreket at trålerkvoten på 195.000 tonn ikke ville bli oppfisket og at det

heller ikke var sannsynlig at noen av trålergruppene ville ta sine gruppekvoter. Det kunne imidlertid ikke utelukkes at enkelte fartøyer var i stand til å ta sine kvoter før utgangen av året og at utvalget derfor burde ta stilling til om det i tilfelle burde gis tilleggskvoter og eventuelt på hvilken måte.

I de forberedende saksdokumenter var tatt med en oppstilling over fartøykvotene for de enkelte trålergrupper.

Når det gjaldt ferskfisktrålerne som hver hadde til disposisjon 1.837.5 tonn var det 10 trålere som pr. 1.9. hadde fisket over 1.400 tonn og som eventuelt kunne ha behov for tilleggskvote.

Et par av fabrikktrålerne ville også ha muligheter til å fiske kvoten på 2.840 tonn før utgangen av året.

Det var fra administrasjonens side satt opp tre alternative forslag for reguleringer for resten av året:

- a) Kvote-reguleringen opprettholdes med de nåværende fartøykvoter. Fartøyene går i bøylene hvis de tildelte kvoter blir oppfisket. En eventuell reell begrensning i fisket som følge av dette kommer bestanden til gode og reduserer det norske overfiske i 1978 tilsvarende.
- b) Kvote-reguleringen oppheves. Fritt fiske resten av året.
- c) Kvote-reguleringen beholdes, men de enkelte fartøy kan etter individuell søknad til Fiskeridirektøren gis tillatelse til å overfiske den tildelte kvote.

Fiskeridirektøren ville av hensyn til det forestående forhandlings- og reguleringsopplegg anbefale at utvalget særlig vurderte alternativene a) og c).

Raasok understreket at det kunne virke uheldig i forbindelse med de kommende forhandlingene med Sovjet om Norge offisielt opphevet kvote-reguleringen for torsk samtidig som Norge ville komme ut med et overfiske for 1979, og ville i den forbindelse gå inn for alternativ c).

Hysvær ga også uttrykk for samme syn som Raasok. Nakken mente at under henvisning til et norsk overfiske i 1979 uansett om trålerkvoten ikke ble fisket burde utvalget gå inn for alternativ a).

Strand uttalte at fabrikkskipsforeningen gikk inn for at det ble gitt tillatelse til fritt fiske for resten av året.

Reinholdtsen mente at på grunnlag av de foreliggende prognoser ville forskjellen i oppfisket kvantum mellom alternativ a) og c) for ferskfisktrålerne være ca. 1.500 tonn. For de enkelte fartøyer og for de som var avhengig av leveranser fra disse fartøyene

kunne imidlertid et stopp i fisket få alvorlige konsekvenser. Han ville derfor gå inn for alternativ c) som også ville være i tråd med utvalgets vedtak på møte i juni.

Nakken mente at Norge ikke kunne fortsette å overfiske den avtalte kvote og understreket at en herved kunne introdusere et nytt prinsipp i så måte.

Leine fremholdt at saken hadde vært drøftet blant representantene for Norges Fiskarlag og at disse representantene ville gå inn for alternativ c).

Johansen bemerket at trålerne i altfor liten grad hadde forsøkt å lete etter andre fiskeslag.

Strand var ikke enig med Reidar Johansen og hevdet at trålerne hadde letet overalt etter alle nyttbare fiskeslag.

Formannen mente at det på grunnlag av debatten var et klart flertall for alternativ c) og foreslo videre at det etter søknad kunne gis tillatelse til enkelte fartøy over 250 BRT til å overfiske fartøyskvoten med 15%, forutsatt at det ville være disponibelt kvantum innenfor den aktuelle trålergruppen.

For ferskfisktrålerne over 250 BRT skulle den foreslåtte økning regnes av fartøyskvoten på 1.750 tonn rund vekt.

Utvalgets flertall sluttet seg til dette forslaget.

c) Antatt deltakelse i trålfisket i 1979 sammenlignet med 1978

Til saken var utarbeidet et notat med oversikt over deltakelsen i fiske i 1977 og 1978 samt over forventet deltakelse i 1979.

Denne oversikten viste at en i 1979 for gruppen helårsdrevne torsketrålere over 250 BRT måtte regne med en kapasitetsøkning i deltakelsen på 2% i forhold til 1978.

For gruppen kombinasjonsbåter over 250 BRT vil deltakelsen i torskefisket være avhengig av størrelsen på rekekvoten ved Vest-Grønland. 8 av reketrålerne hadde konsesjon også for torsketrål-fiske. Ble rekekvoten liten, måtte en regne med øket deltakelse i torsketrålfisket fra disse fartøyene.

Når det gjaldt "kombibåtene" under 110' l.l. regnet en med at det ville komme inn 6 nye fartøyer i fisket i 1979 og at det i 1980 ville komme inn ytterligere 7 fartøyer. For de fartøyene som først fikk denne konsesjonstypen, var det ikke satt som vilkår at de også skulle være under 250 BRT. Noen vil derfor bli mellom 250 og 300 BRT.

For gruppen småtrålere under 250 BRT var det umulig å beregne nøyaktig deltakelse. I 1977 deltok 56 fartøyer og for 1978

har 87 søkt om kvote. Hvor mange av disse som deltar, hadde en ikke oversikt over. Det var antatt at ved et normalt fiske i 1979 ville en kunne regne med at småtrålerne under 250 BRT ville fiske ca. 8-10.000 tonn torsk på årsbasis.

Det ble imidlertid understreket at ved å benytte adgangen til inndragning av konsesjoner etter 2-årsregelen ville en få et bedre grunnlag til å regulere sistnevnte fartøygruppe.

Utvalget tok utredningen til etterretning.

d) Prognoser for fiske i 1979.

Hylen viste innledningsvis til side 4 i de forberedende dokumenter til denne saken hvor det var gjengitt et avsnitt fra Resussursoversikten, angående bestandsgrunnlaget for torsk, og presiserte at den forventede reduksjon i bestandsgrunnlaget for trål- og linefisket i Barentshavet og på Finnmarkskysten på henholdsvis 10 og 20% var i forhold til 1977.

I forhold til bestandsgrunnlaget i 1978 opplyste Hylen at en ventet en liten økning for trål og uendret for krokredskaper. Samlet ville bestandsgrunnlaget for de passive redskap være litt dårligere i 1979 enn i 1978. Selv om effektivitetsøkningen kunne oppveie noe av dette, måtte en regne med noe lavere torskekvantum i 1979 enn i 1978 for de passive redskap.

Utvalget tok saken til etterretning.

e) Bestandssituasjonen for torsk og hyse

Hylen understreket at målsettingen har vært å bringe gytebestanden opp til et nivå på 1 mill. tonn. Etter beregningene skulle en ha nådd dette nivå i 1978, men en kan nå fastslå at det er en markant svikt i gytebestanden. Hylen kom videre inn på årsakene til svikten i gytebestanden og pekte spesielt på to forhold, nemlig at det de to siste årene hadde vært en øket innsats i trålfisket i forhold til 1975 og 1976 og at fiskemønsteret har endret seg med en tendens til at fisket særlig konsentrerer seg på de yngre årsklassene.

Når også dødeligheten for 5-7-åringer er adskillig større enn antatt, kan disse forhold tilsammen føre til at gytebestanden er betydelig mindre enn ventet. Med denne bestandssituasjonen kan en ikke opprettholde uttaket av bestander på det høye nivå det har ligget på de senere årene.

Dersom en skal oppnå å bygge opp gytebestanden til et forsvarlig nivå, understreket Hylen at det nå hastet med å forbedre beskatningsmønsteret. Dette innebar at det måtte iverksettes en høyere effektiv maskevidde kombinert med den reduserte fangstinnssats som en lavere totalkvote vil bety.

For beskyttelse av den rike 1973-årsklassen vil en økning av maskevidden ikke få noen merkbar virkning. Derimot vil en innføring av 135 mm effektiv maskevidde fra 1.1.1979 gi resultater når det gjelder den siste relativt rike årsklassen, 1975-årsklassen.

Strand opplyste at fisket for tiden var jevnt over dårlig. De fartøyene som hadde prøvet å fiske i det østlige Barentshav hadde hatt små fangster. Ved Bjørnøy og i Svalbardområdet var det også svært lite fisk og trålerne fikk utelukkende stor fisk. Det ble registrert lite eller ingen forekomster av ungfisk.

Hylen hevdet at de 2 siste årene hadde vært en bedring i forekomstene av yngel i Bjørnøya-/Svalbardområdet. Det var ikke uventet at det var dårlig med fiskbare forekomster.

Når det gjaldt det østlige Barentshav, skulle 1973-årsklassen være av brukbar størrelse og denne årsklassen skulle vist seg i fisket nå. Også 1975-årsklassen er av brukbar størrelse. Videre opplyste Hylen at 1971-årsklassen nå er noenlunde størrelsesmessig bestemt og det viser seg at den kommer ut med en mye lavere styrke enn 0-, 1- og 2-gruppe undersøkelsene skulle tilsi.

Også 1972-årsklassen er lavere enn regnet med på basis av de første resultatene fra denne aldersgruppen. Spørsmålet er nå om også 1973-årsklassen blir svakere enn opprinnelig antatt.

Strand påpekte at det var mye ungfisk i grå-sonen i mars og stilte spørsmålet om hvor denne kunne oppholde seg nå.

Nakken viste til at det skjedde en øst-vest trekk med årstidene, slik at torsken hadde et østlig trekk om høst og vinter, mens den trakk vestover om våren.

Hylen understreket at forskerne ennå ikke hadde tatt stilling til noe forslag til TAC for 1979. Dette ville først skje når saken ble behandlet i ICES arbeidsgruppe for torsk. Arbeidsgruppen skulle behandle denne saken på møte som tok til i slutten av september. Deretter ville ICES' rådgivende komite for fiskerireguleringer gi sin anbefaling om totalkvote for 1979.

Krog anmodet forskerne om å lage en mer detaljert og skriftlig oversikt over bestandssituasjonen på bakgrunn av de nye opplysningene som nå forelå slik at Norges Fiskarlag kunne orientere medlemmene på et tidligst mulig stadium.

Gundersen fant det noe uforstående at fangsttinnssatsen kunne ha øket i forhold til 1975 til tross for de reguleringer som hadde vært iverksatt fra 1976. Han mente for øvrig at det ville være lite å hente ved eventuell kvotereduksjon fra EF og tredjeland.

Hylen fremholdt imidlertid at såvel russiske som engelske beregninger viste en klar innsatsøkning i 1977 i forhold til de 4 foregående årene.

Raasok satte spørsmålsteget ved den ordningen Norge i sin tid hadde fått om fritt fiske med passive redskaper etter at den nasjonale kvoten var oppfisket og fremholdt at en ikke måtte komme i en slik situasjon at en lurte seg selv. Han mente at det ville være uansvarlig av Norge å ikke fremlegge de reelle tall til arbeidsgruppen.

Hylen understreket imidlertid at det ikke var snakk om å underslå tallene om overfiske, men mente at eventuell 1978-over-skrivelse kunne rapporteres i 1979 da en hadde fått de endelige tall.

Under den videre debatt ble det understreket fra forskerne at den endrete situasjon som har oppstått har sine årsak i flere forhold, men først og fremst har datagrunnlaget beregningene har vært basert på vist seg å være upålitlige. Det har således vært tatt mer ungfisk tidlig i 1970 årene enn det dataene har vist. I sammenheng hermed kommer fangstkonsentrasjoner på nye rike årsklasser samt en økt fangsttinnssats de senere årene.

Gundersen uttrykte bekymring med hensyn til de problemer som ville oppstå om en skulle få en vesentlig lavere TAC enn vi har hatt og mente at skytset ville bli rettet mot det norske overfiske.

Han mente derfor at en burde prøve å få i stand en ordning med mindre svingninger i kvotene og at forskernes målsetting om en gytebestand på 1 mill. tonn måtte tas mer overlangs.

Holm understreket at ordningen med fritt fiske for passive redskaper, hadde gitt Norge den nødvendige fleksibilitet ved reguleringene. Overfor russerne kunne dette også forsvares som et svar på "Murmansk torsken" som norske forskere aldri har anerkjent. Dersom det viser seg at en har nådd et kritisk nivå når det gjelder gytebestanden må imidlertid denne ordningen underlegges en politisk vurdering.

Hylen understreket at en reduksjon i innsatsen ville medføre at en fikk en bedre sammensetning av årsklassene i gytebestanden og at en på sikt ville få et bedre utbytte pr. innsatsenhet.

Gundersen understreket at Sovjet ved flere anledninger hadde gitt uttrykk for at en burde redusere Lofotfisket og han var engstelig for at dette kravet kunne oppstå igjen på bakgrunn av den foreliggende situasjon.

Hylen svarte at det var utvilsomt at optimalt utbytte oppnås ved reduksjon av beskatningen i oppvekstområdene.

Formannen summerte til slutt opp situasjonen slik:

Utvalget tok til etterretning opplysningene fra forskerne om at det hadde vært en betydelig svikt i gytebestanden i forhold til målsettingen om å nå 1 mill. tonn. Tidligere var det regnet med at gytebestanden ville nå dette mål i 1978.

Forskerne understreket at det fortsatt måtte være en målsetting å få gytebestanden opp på dette nivå.

Utvalget konstaterte videre at årsakene til denne svikten i gytebestanden i forhold til målsettingen, sannsynligvis var følgende:

- 1) Upålitlig datagrunnlag for beregningene.
- 2) Bruk av trålredskaper med for liten maskevidde.
- 3) Det har vært fisket mer enn de kvanta som har vært oppgitt.
- 4) Uheldig fiskemønster som følge av konsentrert beskatning av rike årsklasser.

Utfra den foreliggende situasjon forutsetter utvalget at etter at saken er behandlet av ICES Arbeidsgruppe for torsk og av ICES' rådgivende komite i de kommende to uker, må utvalget snarest komme sammen for å drøfte situasjonen.

Utvalget erkjenner at det er svært vanskelig å legge til grunn for reguleringene en TAC for 1979 som innebærer en drastisk reduksjon i forhold til siste års TAC'er. Utvalget vil derfor henstille til forskerne om at det blir lagt fram alternative anbefalinger med konsekvensanalyse for de forskjellige alternativ.

Når det gjaldt bestandssituasjonen for norsk-arktisk hyse opplyste forskerne at den anbefalte totalkvote for hyse i 1979 på 170.000 tonn fra ICES Rådgivende Komité ville bli revidert av arbeidsgruppen i slutten av september d.å. De opplyste at en har dårligere grunnlag for revisjon av totalkvoten for hyse enn for torsk, da en ikke har tilgang på data fra inneværende år. Enkelte lands fangststatistikk er dessuten mangelfull. De senere årsklasser av hyse har imidlertid vært store, slik at utsiktene fremover for hyse er adskillig lysere enn for torsk.

Utvalget tok orienteringen om bestandssituasjonen for norsk-arktisk hyse til etterretning.

Sak 34/78. Regulering av rekefisket ved Vest-Grønland i 1978.

Fangstkvantum og justering av reguleringsopplegget

Vartdal viste til det forberedende saksdokument der det gikk fram at det pr. 8.9.1978 var fisket i underkant av 6.000 tonn eller 58% av den totale norske kvoten på 10.300 tonn. Status pr. samme dato i de forskjellige sonene var som følger:

	<u>Fangst:</u>	<u>Kvote:</u>	<u>Rest:</u>
Sone 1	200.1	821.0	75.6%
Sone 2	836.5	768.0	-8.9%
Sone 3	1.065.2	6.184.0	34.3%
Sone 4	572.3	1.136.0	49.6%
Sone 5	312.4	1.390.0	77.5%

Under møtet ble det lagt fram status pr. 19.9.1978 som viste følgende tall:

	<u>Fangst:</u>	<u>Kvote:</u>	<u>Rest:</u>
Sone 1	252.0	821	69.3%
Sone 2	836.5	768	-8.9%
Sone 3	4.201.2	6.184	32.1%
Sone 4	602.8	1.136	46.9%
Sone 5	428.5	1.390	69.2%

I det forberedende saksdokument var det stilt opp 2 alternative prognoser for fangsten i resten av 1978. Alternativ I var bl.a. bygget på forutsetningene om at fartøy som er i fiske er ventet å fullføre turen og å ta en tur til og at fartøyer som ikke er i fiske er ventet å ta en tur til i 1978. Dersom disse forutsetningene skulle holde stikk, ville det fiskes ca. 4.200 tonn fra nå og ut året. Alternativ II var bl.a. bygget på forutsetningen om at de fartøy som skal levere til frysebåt også tar med full last hjem. For fartøyene som ikke skal levere til frysebåt var anslagene fra alternativ I brukt. Totalfangsten for resten av 1978 etter alternativ II ville bli 4.257 tonn.

På bakgrunn av de utarbeidede prognoser over fisket i resten av 1978 hadde Fiskeridirektøren foreslått følgende reguleringsopplegg:

1. Det blir fortsatt fritt fiske innenfor rammene av de norske kvotene på henholdsvis 821 og 1.136 tonn i sonene 1 og 4.
2. I sonene 3 og 5 blir det gitt tillatelse til å overfiske de individuelle fartøykvotene med inntil 20% fra nå av. Fisket i disse sonene kan kun foregå så lenge de norske totalkvotene på henholdsvis 6.184 og 1.390 tonn ikke er oppfisket.
3. Fiskeridirektøren gis fullmakt til å ytterligere justere, eventuelt oppheve kvoteordningen i sonene 3 og 5 ved måneds-skiftet oktober-november ut fra en vurdering av kvote-/fangst-situasjonen på dette tidspunkt.

På møtet ble det utdelt referat fra vedtak om regulering av rekefisket ved Vest-Grønland i Nord-Norge Rederiforening og Ålesund Rederiforening. Vedtaket i Nord-Norge Rederiforening hadde følgende ordlyd:

- "1. Nord- Norge Rederiforening går enstemmig inn for fritt fiske i sone 3 og 5 fra 15/11 med anledning for Fiskeridirektøren til å frigi fisket tidligst 1/11 om nødvendig for å oppfiske totalkvotene.
2. Fartøyer som har fisket sin opprinnelige tildelte kvote i sone 3 og 5 gis anledning til å overfiske sin kvote med 20% maksimalt 500 tonn innen 15/11 evt. 1/11-1978."

Ålesund Rederiforening hadde gjort følgende vedtak:

"Utgangspunktet for reguleringene må være at totalkvotene i de enkelte soner blir oppfisket. Vurdert ut fra fiskemulighetene i de enkelte soner og statistikk over fisket i tilsvarende tidsrom i 1976 bør reguleringene fra 20/9 være følgende:

1. Fortsatt fritt fiske i sonene 1 og 4 innenfor rammen av de norske totalkvotene.
2. De individuelle fartøykvoter i sonene 3 og 5 økes med 20% fra 20/9-1978.
3. Fritt fiske i sonene 3 og 5 senest fra 20/10-1978 på det som da måtte være igjen av de norske kvotene."

Gundersen understreket at det måtte legges opp til en reguleringsordning som i størst mulig grad sikret at den norske totalkvoten blir oppfisket. Oppfisket kvantum i år ville være utgangspunktet ved forhandlingene om størrelsen av den norske kvoten i 1979.

Rasmussen var enig med Gundersen og mente derfor at fisket nå burde slippes fritt. Reguleringsordningen måtte legges opp slik at et eventuelt norsk restkvantum ved årets utgang ville

være i sone 1. I forhandlingene om den norske kvoten for 1979 burde en arbeide for å få bort oppdelingen mellom sone 1 og sone 2.

Grønnevet hevdet at med et fritt fiske fra 20.oktober ville kvotene i alle sonene kunne tas, bortsett fra sone 1. Hele flåten var klar til deltakelse og mange ville levere til frysebåt. De individuelle fartøyskvotene i sonene 3 og 5 burde tillates overfisket med inntil 20% fra nå av. En burde komme tilbake til spørsmålet om revurdering av reguleringsordningen på neste møte i utvalget.

Utvalget tilrådte følgende:

Fortsatt fritt fiske innenfor rammene av de norske kvotene i sonene 1 og 4.

Tillatelse til innenfor rammene av de norske sonekvotene å overfiske de individuelle fartøyskvotene med inntil 25% i sonene 3 og 5 fra nå av.

Utvalget forutsatte å komme tilbake til reguleringen av rekefisket ved Vest-Grønland på neste møte.

- a) Andre lands reaksjon på anmodningen om reduksjon av makrellkvoten i norsk sone.

Vartdal viste til det forberedende saksdokument der det bl.a. var gitt følgende bakgrunn for og oversikt over saken:

Norge har tildelt følgende land makrellkvoter i norsk sone i 1978:

Færøyane	15.000 tonn
Sverige	3.000 tonn
Sovjetunionen	1.000 tonn
Polen	500 tonn

På bakgrunn av reduksjonen i den anbefalte totalkvote for nordsjømakrell fra 190.000 tonn til 145.000 tonn for 1978 hadde Norge anmodet ovennevnte land om å redusere makrellfisket i norsk sone i samme grad som den reduksjon ICES hadde anbefalt for totalkvoten, d.v.s. ca. 25%.

(Norge og EF ble under forhandlingene i begynnelsen av august d.å. enige om å foreta en lik reduksjon av de to parters makrellkvoten i Nordsjøen: For EF fra 46.000 tonn til 35.000 tonn og for Norge fra 144.000 tonn til 110.000 tonn).

Sovjetunionen hadde sagt seg villig til å redusere makrellkvoten med 25% til 750 tonn. Det var imidlertid ikke samsvar mellom Fiskeridirektørens og Sovjets oppgaver over størrelsen av makrellkvantumet som Sovjet hadde fisket i norsk sone hittil i år. Ifølge Fiskeridirektørens oppgaver som bygger på fartøyenes rapportering, lå kvantumet pr. 3. september d.å. på 956 tonn. Sovjet hevdet å ha fisket kun 481 tonn pr. samme dato. Det sovjetiske makrellfisket var stoppet i påvente av en avklaring av divergensen når det gjaldt det oppfiskede kvantum.

Færøyane hadde i utgangspunktet vist liten vilje til å redusere sitt kvantum. Etter nærmere drøftelser hadde imidlertid Færøyane sagt seg villig til en reduksjon fra 15.000 tonn til 13.000 tonn mot at færøyske fartøyer ble gitt adgang til å fiske brisling i norsk sone i Nordsjøen (ICES-område IV). Fra norsk side hadde dette etter omsten-

dighetene vært ansett som en akseptabel løsning. Under møtet kom det muntlig bekreftelse fra Færøyane om at de aksepterte reduksjonen på nevnte vilkår. (Formell bekreftelse ville bli gitt i uke 39).

Sverige hadde også sagt seg villig til en reduksjon. Det samme hadde Polen gjort.

Resultatet av den norske anmodning til 3. land om reduksjon av de tildelte makrellkvoter i norsk sone var at det kunne forventes en reduksjon i det utenlandske kvantumet fra 19.500 tonn til ca. 16.700 tonn.

Utvalget tok orienteringen om andre lands reaksjon på anmodningen om reduksjon av makrellkvoten i norsk sone til etterretning.

b) Justering av snurpernes makrellkvote.

Vartdal viste til at snurpernes makrellkvote i Nordsjøen var fastsatt til 80.000 tonn. Denne kvoten ble fastsatt ut fra en norsk kvote på 110.000 tonn ÷ 3. lands kvantum på 19.500 tonn ÷ ca. 10.000 tonn til andre redskapsgrupper.

Det utenlandske makrellfisket i norsk sone kunne forventes å bli redusert fra 19.500 tonn til ca. 16.700 tonn. Kystfisket hadde imidlertid vært noe bedre enn opprinnelig antatt. Kystflåtens kvantum var pr. 13. september ca. 11.100 tonn. Ifølge opplysninger fra Norges Makrelllag S/L kunne det antas at kvantumet neppe ville overstige 11.300 tonn. Til disposisjon for ringnotflåten ville etter dette være ca. 82.000 tonn. Dette skulle innebære en oppjustering av snurpernes makrellkvote fra 80.000 tonn til 82.000 tonn. Vartdal fant det imidlertid ikke formålstjenlig å foreslå en formell endring av kvoten på 80.000 tonn. Han holdt her utenfor resultatet av et eventuelt bytte brisling/makrell mellom EF og Norge. Han viste til de problemer som en erfaringsmessig får med å stoppe fisket innenfor det fastsatte kvantum. I et snurpefiske der fangstene varierer sterkt, vil det alltid være vanskelig å "treffe" nøyaktig med stopptidspunktet. Med et minstekvantum "å gå på" ville en kunne unngå at den kvoten Norge har avtalt, ikke blir overfisket.

Bakken viste til behandlingen av reguleringen av makrellfisket på utvalgsmøtet 10. og 11. mai d.å. der

hovedpunktene i rapporten fra møtet i ICESs arbeidsgruppe for makrell 20.-24. februar d.å. var gjengitt. Den anbefalte totalkvote for nordsjømakrell for 1978 var redusert fra 190.000 tonn til 145.000 tonn. Det var en forutsetning for den reviderte kvoteanbefaling at 100.000 tonn ble fisket nord for 60° n.br. og vest av 2° ø.l. Ble denne forutsetning fulgt opp, hadde ICES antydnet at samme totalkvote kanskje kunne opprettholdes for 1979.

Forskerne hadde overfor utvalget sterkt understreket at makrellbestanden i Nordsjøen var i fare og særlig pekt på den anbefalte områdebegrensningen i fisket som viktig fordi det er større innblanding av vestlig makrell i Shetlandsområdet enn lenger sør i Nordsjøen. En foreløpig analyse av de biologiske prøver som er tatt i forbindelse med fisket i år, viser en klar dominans av vestlig makrell i fangstene fra Shetlandsområdet. Ca. 70% antas å tilhøre den vestlige bestanden. Prøvene viser at fiskens vekstmønster er karakteristisk for bestandstilknytning og at det var vestlig makrell i Shetlandsområdet i juli og august. Med den regulering av makrellfisket i Nordsjøen som er gjennomført i år har en ikke oppnådd den forskyvning av fisket mot nord og vest som forskerne tilrødde. Ved utgangen av august var bare ca. 25% av fangstene tatt nord av 60° n.br. og vest av 2° ø.l. Ved forskernes anbefaling om en totalkvote i Nordsjøen på 145.000 tonn i 1978 var det forutsetningen at beskatningen av nordsjøbestanden ikke burde overstige ca. 60.000 tonn. Denne beskatningen kan nå komme opp i ca. 100.000 tonn. Forutsetningen for samme anbefalte kvote for 1979 som for 1978 ser således ikke ut til å holde. ICES rådgivende komité vil i første uke av oktober d.å. se på det materiale som foreligger for årets fiske for eventuell revurdering av kvoteanbefalingen for 1979. En må være forberedt på en reduksjon av den tidligere anbefalte totalkvote for 1979.

Birkeland, med tilslutning fra Leine, stilte seg, ut fra opplysninger fra norske fartøyer på feltet, svært skeptisk til de fangstkvanta som færøyske fartøyer oppgir. Han kunne ikke forstå at Færøyane til nå hadde fisket et så vidt lite kvantum i norsk sone.

Vartdal ga følgende oversikt over de kvanta som utlendingene har tatt i norsk sone ifølge fartøyenes innrapportering til direktoratet:

EF	2.001 tonn
Færøyane	8.343 tonn
Sovjet	921 tonn
Sverige	1.340 tonn
DDR	232 tonn
Polen	0 tonn

Han hevdet at den norske kontrollen med det utenlandske fisket var bedre i år enn i fjor. Likevel var det fremdeles klare begrensninger i effektiviteten av kontrollen. Kystvakten har bare 3 fartøyer til disposisjon sør for 65° n.br. og ett fartøy er i havn hver 3. uke. Direktoratet hadde heller ikke tilstrekkelig kapasitet til å gjennomføre en så grundig kontroll av de rapporterte fangstdata som var nødvendig og ønskelig.

Hamre tok prinsipielt opp spørsmålet om troverdigheten av forskernes bestandsanalyser og anbefalinger i relasjon til fiskernes oppfatninger om bestandssituasjonen. Forskerne legger fram dokumenterte beregninger og blir fra fiskerne møtt med påstander uten dokumentasjon.

Birkeland og Leine uttalte at det måtte vises respekt for forskernes arbeid. Samtidig måtte også forskerne vise respekt for yrkesutøvernes synspunkter som var bygd på praktisk erfaringsgrunnlag.

Nakken fant det symptomatisk at det var i ressursknapphetssituasjoner at det oppsto klare divergenser mellom forskernes og fiskernes oppfatninger av hvor store kvanta som burde tas av en bestand.

Vartdal hevdet at det var forskernes bestandsberegninger og anbefalinger som måtte legges til grunn ved de regulerings tiltakene som ble iverksatt. Anbefalingene måtte imidlertid kunne korrigeres f.eks. når det gjaldt den ønskede gjenoppbyggingstakt av en bestand. Han hevdet at dersom en i år hadde hatt et tradisjonelt oppmalingsfiske etter makrell fra åpningen av fisket 17. juli, ville det ha blitt tatt et adskillig større kvantum nord for 60° n.br. og vest for 2° ø.l. Dermed hadde en vært mer i tråd med ICES anbefalingen. Det at en la vekt på å sikre et konsumkvantum fra starten av, hadde strukket fisket ut i tid og var hovedårsaken til den uheldige geografiske fordelingen av fangstene.

Fra Norges Makrellag S/L ble det under møtet opplyst at ringnotflåten pr. dato hadde fisket ca. 70.900 tonn makrell.

Utvalget ga sin tilslutning til Vartdals forslag om ikke å tilrå en økning av makrellkvoten for ringnotflåten.

a) Minstemål på sei sør for 62° n.br.

Vartdal viste til utvalgets tidligere behandling av saken, senest på møte 29. juni 1978. Utvalget anbefalte da at minstemålet på sei sør for Stad burde fastsettes til 32 cm og at det burde tas sikte på å innføre et minstemål på 35 cm når maskevidden i trålfisket skal økes til 90 mm. Etter planen skal det skje fra 1.1.1981. I samsvar med dette hadde Fiskeridirektøren i brev av 21. august d.å. til Fiskeridepartementet foreslått endring av bestemmelsene slik at minstemålet for sei sør for 62° n.br. økes fra 30 til 32 cm.

I brev av 28. august d.å. til Reguleringsutvalget hadde Hordaland Fiskarlag bedt om at minstemålet på sei som fiskes innaskjærs fortsatt blir 30 cm. I brev av 30. august d.å. til Fiskeridepartementet opprettholdt Fiskeridirektøren sitt standpunkt i saken. På foranledning av departementet var saken på nytt forelagt utvalget. I brev av 15. september d.å. fra fiskerisjefen i Sogn og Fjordane var det bedt om at minstemålet på sei i Sogn og Fjordane blir 30 cm i framtida. I vedlegg til brev av 18. september d.å. fra fiskerisjefen i Hordaland var det referert vedtak fra Fiskeristyret i Hordaland av 16. s.m. med tilråding om at gjeldende minstemål på 30 cm sør for Stad blir opprettholdt også i framtida. Kopi av brevene fra Hordaland Fiskarlag og fiskerisjefene i Sogn og Fjordane og Hordaland ble utdelt under møtet. Det ble også utdelt kopi av brev av 20. september d.å. fra Fiskeridirektoratets Havforskningsinstituttet med opplysning om at den alt overveiende del av den sei under 32 cm som blir fisket sør for Stad blir tatt innenfor grunnlinjene.

Birkeland pekte på at for Hordaland ville problemet med et økt minstemål gjøre seg sterkest gjeldende på strekningen fra Bømlo til Øygarden. Enkelte år er det fisket opp mot 4.000 - 5.000 tonn sei i dette området. En økning av minstemålet til 35 cm ville få store negative følger for næringsgrunnlaget i dette området. En slik økning burde derfor ikke tilrås. Han hadde imidlertid

inntrykk av at fiskerne i Hordaland mente å kunne leve med et minstemål på 32 cm.

Gundersen hevdet at utvalget burde opprettholde sin tidligere anbefaling. Han pekte på at de største problemene er på Møre og nordover og at en derfor ikke kan finne løsninger bare for Hordaland. Han viste til at Norges Fiskarlag har gått inn for et felles minstemål på 35 cm for hele kysten. Skulle en slik målsetting kunne gjennomføres, måtte det sies klart fra at fra et bestemt tidspunkt ville minstemålet bli økt. Tidsrommet fram til gjennomføringen av økningen burde fiskerne benytte til å omstille seg til det nye minstemålet. Han viste dessuten til forskernes utsagn om at det ikke er biologisk grunnlag for å operere med 2 forskjellige minstemål på sei langs norskekysten.

Utvalgets flertall fant å burde opprettholde sin anbefaling i møte 29. juni 1978 om at det fastsettes et minstemål på sei på 32 cm sør for Stad og at det tas sikte på å innføre 35 cm når maskevidden i trålfisket økes til 90 mm.

Birkeland forutsatte at en kom tilbake til spørsmålet om en økning av minstemålet til 35 cm før det eventuelt ble tatt avgjørelse om dette.

b) Innblandingsprosenten.

Vartdal viste til det forberedende saksdokument der det var referert telex av 12. september fra Osen, Ramsøy og Hepsøy Fiskarlag til Fiskeridepartementet med søknad om forhøyelse av innblandingsprosenten av sei under minstemålet nord for 64° n.br. fra 10 til 20% fram til utgangen av 1978. Han viste også til uttalelse i saken fra Fiskeridirektoratets Havforskningsinstitutt i brev av 20. september d.å. til Fiskeridirektøren. Av brevet som ble utdelt under møtet, gikk det bl.a. fram at da Instituttet ikke hadde aktuelt lengdemateriale fra Nord-Trøndelag/Sør-Helgeland, kunne det ikke sies noe om virkningen av en slik forhøyelse av innblandingsprosenten.

Korg viste til at seifisket i distriktet var stoppet opp siden midten av juni og forsto fiskernes bitterhet over ikke å kunne drive fiske på grunn av inntil 10-20% innblanding av sei på 33-34 cm, mens fiskerne sør for 64° n.br. lovlig kunne fiske sei ned til 30 cm. I distriktet hadde

det også vært problem med sild i seinotfangstene.

Nakken hevdet at andre hensyn enn de rent biologiske måtte være avgjørende ved vurderingen av spørsmålet om å forhøye prosentsatsen.

Gundersen, med tilslutning fra Raasok og Leine, hevdet at en ikke ville kunne tillate en forhøyelse av prosentsatsen for det aktuelle distriktet uten at en også ville måtte stille seg positiv til liknende søknader fra andre distrikter. En slik utvikling ville ikke være tilrådelig.

Utvalget opprettholdt sin anbefaling fra møtet den 29. juni 1978 om at det burde gi adgang til å ha inntil 10% innblanding av undermåls sei og at denne adgangen burde gjøres gjeldende innenfor 4 n. mil fra grunnlinjene.

a) Fartøykvotereguleringen med oversikt over oppfisket kvantum.

Vartdal viste til det forberedende saksdokument der det var gitt følgende bakgrunn for og orientering om reduksjonen av fartøykvotene i sommerloddefisket i Barentshavet: Den opprinnelige faktoren ved kvotetildelingen ble beregnet til 9.5. Dette bygget på påmeldingen til loddefisket på dette tidspunkt.

I ukene etter at faktoren ble fastsatt oppsto følgende forhold:

- 1) Det kom 6 nye påmeldinger til sommerloddefisket. Disse fartøyer kan vanskelig utelukkes fra deltakelsen.
- 2) Deltakelsen i makrellfisket har vært mindre enn forventet. Flere snurpere enn opprinnelig regnet med har dermed krav på full kvote i loddefisket. Dette utgjør 13 flere båter enn fiskernes egne angivelser i påmeldingen tydet på.
- 3) Det er fortsatt muligheter for flere påmeldinger. En del båter er således blitt lisensiert for loddefisket i sovjetisk sone uten at de har påmeldt seg hos feitsildlaget. Sannsynligvis vil flere av disse snurperne delta i fisket. Dette vil eventuelt ytterligere øke presset på kvoten.

De tre ovennevnte forhold medførte at det var risiko for å nå opp i en fangst på 4 mill.hl. sommerlodde, med de samme forutsetninger om frafall som den opprinnelige fartøykvotereguleringen bygde på.

For å unngå overfiske av totalkvoten på 3,5 mill.hl, reduserte Fiskeridirektøren alle tidligere tildelte fartøykvoter i sommerloddefisket i Barentshavet med 10 prosent. Reduksjonen gjelder alle fartøyer som deltar i sommerloddefisket i Barentshavet i 1978.

Vartdal beklaget at en hadde funnet å måtte redusere fartøykvotene. Han opplyste at alle fartøyene var blitt tilsendt brev om reduksjonen.

I det forberedende saksdokument var også spørsmålet om det var grunnlag for å endre reguleringsopplegget vurdert.

Pr. 15.9 var det innmeldt ca. 633.000 hl sommerlodde fra Barentshavet og ca. 990.000 hl fra Jan Mayen. Utviklingen i fisket hadde vært slik:

	<u>Barentshavet</u>	<u>Jan Mayen</u>
Pr. 30.8.	441.200 hl	123.600 hl
Pr. 4.9.	530.200 hl	443.000 hl
Pr. 8.9.	596.000 hl	786.000 hl
Pr. 15.9.	633.000 hl	990.000 hl

Under møtet ble det delt ut en oversikt over fisket pr. 20.9. kl. 00.00 som viste følgende fangsttall:

Jan Mayen	1.432.850 hl
Barentshavet	656.400 hl

Etter midnatt fram til kl. 08.00, 20.9. var det i tillegg meldt inn fangster på 29.000 hl fra Jan Mayen-feltet.

Det var pekt på at den videre utvikling av fisket i Barentshavet bl.a. ville være avhengig av hvordan loddefisket ved Jan Mayen og fisket etter makrell i Nordsjøen ville utvikle seg. Dersom det fortsatt ble gode fangstforhold ved Jan Mayen ville dette feltet være mer attraktivt for fartøyene enn Barentshavet. Det var vanskelig å vurdere hvor stor del av fartøyene som ville fortsette makrellfisket i Nordsjøen i stedet for å gå over til loddefiske i Barentshavet. Som grunnlag for å bedømme mulighetene for å oppheve fartøykvotereguleringen var følgende tabell gjengitt over utviklingen av sommerloddefisket i Barentshavet i 1976, 1977 og i 1978:

	AUGUST		SEPTEMBER		OKTOBER		NOVEMBER		TOTALT
	<u>1000 t</u>	<u>%</u>	<u>1000 t</u>	<u>%</u>	<u>1000 t</u>	<u>%</u>	<u>1000 t</u>	<u>%</u>	
1976 ¹⁾	205,2	27,9	212,9	29,0	250,4	34,1	66,7	9,1	735,2
1977 ²⁾	166,9	23,1	197,5 ⁴⁾	27,4	281,6	39,0	75,9	10,5	721,9
1978 ³⁾	43,7	12,9	17,7						339,9 (kvote)

1) Startdato 5.8.1976

2) Startdato 5.8.1977

3) Startdato 25.8.1978

4) Pr. 15. sept.

I perioden fram til 15.9. ser fisket slik ut de tre årene:

Fra fiskets åpning - 15.9.1976: ca. 310.000 tonn

" " " - 15.9.1977: ca. 300.000 tonn

" " " - 15.9.1978: ca. 61.400 tonn (m/Jan Mayen totalt 157.500 tonn).

Pr. 15.9. gjensto ca. 278 tusen tonn av kvoten i Barentshavet. I både 1976 og 1977 ble det i perioden fra

15. september til sesongens slutt i november tatt betydelig mer enn dette kvantum, nemlig 425 tusen tonn i 1976 og 422 tusen tonn i 1977.

På grunn av utviklingen av Jan Mayen-fisket var det vanskelig å trekke direkte sammenlikning med fisket i de to foregående år i Barentshavet. På nåværende tidspunkt var det etter Fiskeridirektørens oppfatning ikke grunnlag for å oppheve fartøykvotereguleringen. Det ville kunne medføre en stor risiko for overfisking av totalkvoten på 3,5 mill.hl. (I denne vurdering hadde en ikke tatt hensyn til eventuelle forskjeller i fangstrater mellom okt.-nov. 1976/77 og i inneværende år.) Han forutsatte imidlertid at saken ble fulgt nøye opp og at den burde vurderes påny senest 10. oktober. Hvis ikke deltakelsen i fisket i Barentshavet hadde øket kraftig til den tid, måtte det være grunnlag for å drøfte oppheving av fartøy-kvotereguleringen.

I forbindelse med spørsmålet om å oppheve fartøykvotereguleringen i loddefisket i Barentshavet reiste Vartdal spørsmål om opphevelse eller endring av datoen 1. oktober som siste utseilingsdato til loddefisket i Barentshavet. I henhold til Fiskeridirektørens forskrifter av 10. august d.å. ville fartøyer som har fisket makrell i Nordsjøen etter 17. juli miste sin loddekvote dersom de ikke innen 1. oktober hadde meldt seg for deltakelse i loddefisket til ett av Feitsildfiskernes Salgslags kontor i Troms eller Finnmark. Formålet med bestemmelsen var pr. 1. oktober å få en oversikt over den faktiske deltakelse i loddefisket i Barentshavet for derved å kunne ta standpunkt til eventuell justering av fartøykvotene. Bakgrunnen for å vurdere en opphevelse eller endring av datoen var å unngå å tvinge fartøyene fra Jan Mayen-feltet til Barentshavet dersom det fortsatt ble gode fangstforhold ved Jan Mayen.

Leine pekte på at en kontinuerlig beskatning av Jan Mayen-lodda framover talte i retning av å skyve ut datoen 1. oktober. Dette ville imidlertid skape store problemer for de mindre fartøyene i Barentshavet. Flere av disse hadde allerede tatt sin loddekvote. Han reiste spørsmålet om det ville være mulig å stille de mindre fartøyene sterkere. Hvis ikke måtte datoen 1. oktober opprettholdes av hensyn til de mindre fartøyene.

Birkeland hevdet at en ikke nå kunne endre beregningsgrunnlaget for fartøykvotene slik at de mindre fartøyene ville komme bedre ut i forhold til de større enn tidligere. Han mente at av hensyn til de mindre fartøyene måtte datoen 1. oktober opprettholdes slik at en kunne få en snarlig avklaring av spørsmålet om justering av fartøykvotene.

Vartdal fant det også vanskelig å endre reguleringskalaen. En eventuell endring av skalaen måtte bl.a. forelegges for Konesjonsutvalget. Han mente også at en av hensyn til de mindre fartøyene måtte få en snarlig avklaring av spørsmålet om fartøykvotene kunne justeres og ville derfor opprettholde datoen 1. oktober.

Gundersen viste til at fiskerne i makrell- og loddefisket hadde handlet på grunnlag av gitte forutsetninger. Disse forutsetningene burde ikke endres.

Utvalget tilrådte at datoen 1. oktober opprettholdes som siste utseilingsdato til loddefisket i Barentshavet.

Utvalget tok for øvrig orienteringen om fartøykvotereguleringen til etterretning.

b) Bestandssituasjonen.

Havforskerne fremholdt at det ut fra det foreliggende materialet ikke forelå indikasjoner på at den anbefalte totalkvoten for høstfisket 1978 og vinterfisket 1979 på 1,5 mill.tonn kunne økes.

O-gruppe-toktet i høst hadde vist at årets O-gruppe er en meget svak årsklasse. Både 1977- og 1978-årsklassen er vesentlig svakere enn de foregående årsklassene. Spesielt gjelder dette i forhold til 1976-årsklassen. 1975-årsklassen må også karakteriseres som svak. På denne bakgrunn må det forventes en markert nedgang i loddebestanden fra og med høsten 1980. Oppgangen i bestanden sommeren 1979 og vinteren 1980 vil således være rent midlertidig.

På spørsmål fra Krog om forskerne nå kunne si noe om dimensjonen på oppgangen i bestanden som kan forventes neste år, opplyste forskerne at de først etter forskermøtet med Sovjet i Hammerfest i midten av oktober ville ha grunnlag for å uttale seg om dette. På spørsmål om hvorvidt endrede miljøforhold hadde betydning for lavere rekruttering, svarte forskerne at de siste tre år har havmiljøet i Barentshavet endret seg. Den østlige delen er blitt kaldere, mens

Norskehavsdelen (Bjørnøya-Svalbard) er noe varmere. Hvilken betydning dette har for loddebestanden, vites ikke.

Gundersen stilte spørsmål om bestandssituasjonen for lodde ved Jan Mayen og om det er kontakt og samarbeid mellom norske og islandske forskere når det gjelder denne bestanden.

Forskerne svarte at slikt samarbeid vil bli drøftet på det forestående ICES-møtet. Islandske forskere skiller mellom Øst-Grønlandsk og islandsk lodde ved Jan Mayen. Størrelsen av bestanden er vanskelig å anslå, men en beskatning på 1 mill. tonn kan det kanskje være grunnlag for framover. Island fisket i 1977 ca. 800.000 tonn.

Vartdal oppsummerte med å fastslå at først etter møtet mellom norske og sovjetiske forskere i Hammerfest i oktober d.å. ville en kunne få klare svar på de to hovedspørsmålene når det gjelder loddefisket i Barentshavet: Om den foreløpige anbefalingen om en totalkvote for høstfisket 1978 og vinterfisket 1979 kan opprettholdes på 1,5 mill.tonn og foreløpige anbefalinger om totalkvote for sommerloddefisket 1979 og vinterloddefisket 1980.

Utvalget tok forskernes orientering om situasjonen for loddebestanden i Barentshavet til etterretning.

Sak 38/78. Henvendelse fra EF om bytte brisling/makrell i Skagerrak.

Vartdal viste til det forberedende dokument i saken der bl.a. følgende var opplyst:

I henhold til kvoteavtalen mellom Danmark, Sverige og Norge i Skagerrak og det nordlige Kattegat kan Danmark fiske 50.000 tonn, Sverige 22.500 tonn og Norge 15.000 tonn brisling i området i 1978. På bakgrunn av at Danmark allerede hadde oppfisket sin kvote hadde Norge i telex av 29.august d.å. mottatt henvendelse fra EF om å bytte brisling mot makrell. I sin uttalelse av 31.august d.å. til Fiskeridepartementet hadde Fiskeridirektøren stilt seg positiv til henvendelsen fra EF og rent foreløpig ment at 8.000 tonn brisling burde kunne byttes mot et tilsvarende kvantum makrell. Forutsetningen for byttet måtte være at en økt norsk makrellkvote i Skagerrak kunne tas i Nordsjøen, og at EF forpliktet seg til å overholde de reviderte kvoter for nordsjømakrellen. I telegram av 1.september d.å. til Den norske ambassade i Brussel fra Fiskeridepartementet var det orientert om den positive norske foreløpige reaksjonen på henvendelsen fra EF. Ambassaden hadde i telex av 5.september d.å. meddelt at EF-kommisjonen hadde uttrykt takknemlighet for den positive reaksjonen fra Norge, og forventet et konkret norsk tilbud.

Havforskerne kunne forstå at rene økonomiske og fangst-tekniske argumenter kunne tilsi et bytte, men stilte seg skeptiske til byttet ut fra bestandsmessige hensyn. Usikkerheten er stor ved bestandsberegningene av brisling i Skagerrak og norske havforskere er skeptiske til den høye brislingkvoten som er fastsatt i området. ICES hadde spinkelt materiale for å foreslå noen totalkvote, men hadde for 1978 antydnet 80.000 tonn (avtalt 87.500 tonn) og for 1979 70.000 tonn. Det ville være i norsk interesse at bestanden ikke ble fisket for langt ned, da den utgjør rekrutteringsgrunnlaget for norsk fjordbrisling. Innblandingen av småfallien nordsjøsilde i brislingfisket i Skagerrak er stor, og et økt dansk brislingfiske ville bety en økt beskatning av denne silde.

Gundersen kunne ikke se at det skulle være så om å gjøre å gi danskene mer brisling i Skagerrak. Han mente at Norge burde rådføre seg med Sverige før det eventuelt ble bestemt å gå inn for byttet.

Vartdal hadde i sin uttalelse til departementet lagt vekt på at Norge neppe ville ta sin brislingkvote. Når det samtidig var klart at makrellkvoten var for liten, hadde han ment at det kunne

være en fordel med et slikt bytte. Han ville imidlertid understreke at han hadde vanskelig for å forstå hvor EF skulle ta det makrellkvantumet som de kunne gi til Norge. Såvidt han visste hadde EF tidligere tildelt 12.000 tonn makrell til Færøyane og 5.000 tonn til Sverige. Med en samlet kvote på 35.000 tonn, gir det bare 18.000 tonn igjen til fordeling på EF-landene. Han pekte dessuten på at det vanskelig ville la seg gjøre å bytte i forholdet 1 tonn brisling/1 tonn makrell.

Birkeland pekte på at en eventuell økt norsk makrellkvote ville bli en ren oppmalingskvote.

Utvalget anbefalte at Norge i sin endelige reaksjon på henvendelsen fra EF om bytte brisling/makrell i Skagerrak burde stille seg negativ.

Under dette punkt ble følgende 2 saker behandlet:

1. Regulering av fisket etter atlanto-skandisk sild og sild innenfor grunnlinjene sør for 62° n.br.

- a) Regulering av fisket i området mellom 62° n.br. og fylkesgrensen Sogn og Fjordane/Møre og Romsdal.

Med henvisning til det forberedende saksdokument som ble utdelt under møtet, redegjorde Moberg for saken:

I forbindelse med reguleringer av sildefisket har det årlig oppstått problem med hensyn til reguleringsområdenes utstrekning. Grenselinjene mellom nordsjøsilde og atlanto-skandisk sild er satt ved 62° n.br. Grenselinjen for Noregs Sildesalslags og Feitsildfiskernes Salgslags omsetningsområde er satt til fylkesgrensen Sogn og Fjordane/Møre og Romsdal. Denne grensen går nord for 62° n.br.

Etter gjeldende bestemmelser er det satt som vilkår for deltakelse i fisket etter atlanto-skandisk sild at søker skal ha levert et minstekvantum gjennom Feitsildfiskernes Salgslag i ett av årene 1970-73. En del søkere som har fisket sild i angjeldende år i området mellom 62° n.br. og fylkesgrensen og levert fangsten gjennom Noregs Sildesalgslag vil på grunn av forskriftenes ordlyd ikke fylle ovennevnte krav med hensyn til deltakelse i fisket etter atlanto-skandisk sild.

På samme måte vil det oppstå et problem i forbindelse med garnfisket nord for 62° n.br. idet det kun er avsatt kvote for fiske i Møre og Romsdal fylke. Det vil således ikke være tillatt å drive garnfiske i område mellom 62° n. og fylkesgrensen Sogn og Fjordane/Møre og Romsdal.

Utvalget sluttet seg til Fiskeridirektørens forslag om at en ved behandlingen av søknader om deltakelse tar til følge fangster over de fastsatte minimumskrav som er fisket nord for 62° n.br. i perioden mai-januar i ett av de angjeldende år selv om fangstene er levert gjennom Noregs Sildesalgslag.

Utvalget sluttet seg videre til Fiskeridirektørens forslag om at området mellom 62^on.br. og fylkesgrensen tas med under regulering av fisket med garn i Møre og Romsdal. Garnfangster som blir tatt i dette området belastes kvoten til Møre og Romsdal og fisker i nevnte området stoppes når kvoten for Møre og Romsdal er oppfisket.

- b) Garnfiske til eget konsum og agn når det ordinære fisket etter atlanto-skandisk sild i 1978 er avsluttet.

Moberg viste til sak 26/78 punkt b) hvor utvalget anbefalte sluttdatoen for årets fiske satt til 18. november kl. 22.00. Videre viste han til Reguleringsutvalgets uttalelse på møte den 9. august d.å. hvor utvalget gikk inn for at fiske med garn til eget konsum og eget forbruk av agn, burde stoppes i den tid fiske for omsetning foregikk.

Han opplyste at Fiskeridirektøren hadde fått en rekke henvendelser både fra fylkesfiskarlag og enkeltpersoner om at garnfiske til eget konsum og agn burde gjenåpnes så snart som mulig, jfr. også debatten angående dette spørsmål på landsmøte i Norges Fiskarlag. Utvalget sluttet seg til Fiskeridirektørens forslag om at garnfiske til eget konsum og agn gjenåpnes mandag 20. november kl. 12.00 og at det kun tillates å benytte to garn.

3. Garnfiske til eget forbruk og agn sør for 62^on.br.

Moberg viste til at det ble tillatt fisket i alt 10.000 hl sild på området Lindesnes - 62^on.br., herunder sild tatt som bifangst i forbindelse med brislingfisket. Da dette kvantumet var oppfisket ble fisket stoppet den 16.9. d.å. Han pekte på at etter gjeldende bestemmelser er således alt fiske etter sild forbudt sør for 62° n.br. Utvalget sluttet seg til Fiskeridirektørens forslag om at det på strekningen Lindesnes - 62^on.br. gis tillatelse til å fiske med garn til eget konsum og eget forbruk av agn på samme måte som nord for 62^on.br..

2. Neste møtet i utvalget ble fastsatt til mandag 16. oktober 1978 kl. 09.00 i Fiskeridepartementet.

R E F E R A T

MÅ IKKE OFFENTLIGGJØRES

.....

FRA MØTE I REGULERINGSUTVALGET DEN 16.OKTOBER 1978.

Møtet ble holdt i Fiskeridirektoratet og varte fra kl.0900 til kl.1615.

Følgende av utvalgets medlemmer møtte:

Fra administrasjonen:

Fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, formann
Avdelingsdirektør Per L. Mietle, Fiskeridirektoratet
Ekspedisjonssjef Gunnar H. Gundersen, Fiskeridepartementet
Underdirektør Kjell Raasok, Fiskeridepartementet
Direktør Gunnar Sætersdal, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt.

Fra fiskernes organisasjoner:

Fiskebåtreder Leidulv Grønnevet, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Anton Leine, Norges Fiskarlag, som varamann for
fiskeskipper Oddvar J. Majala.
Disponent Arnold Reinholdtsen, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Reidar Johansen, Norges Fiskarlag
Fiskebåtreder Harald Birkeland, Norges Fiskarlag
Advokat Ivar Nes, Norsk Sjømannsforbund
Som sekretærer for utvalget møtte konsulentene
Øystein Moberg og Arne Wåge, Fiskeridirektoratet.

Dessuten møtte:

Byråsjef Egil Kvammen, Fiskeridepartementet
Avdelingsdirektør Aslak Aasbø, Fiskeridirektoratet

Kontorsjef Arthur Holm, Fiskeridirektoratet
 Kontorsjef Håvard Angerman, Fiskeridirektoratet
 Kontorsjef Torben Foss, Fiskeridirektoratet
 Nestleder Odd Nakken, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
 Forskningssjef Arvid Hysten, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
 Forsker Øyvind Ulltang, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
 Forsker Are Dommasnes, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
 Konsulent Sigmund Engesæter, Fiskeridirektoratet
 Konsulent Peter Gullestad, Fiskeridirektoratet
 Konsulent Sigbjørn Lomelde, Fiskeridirektoratet
 Fung. konsulent Berit Marcussen, Fiskeridirektoratet
 Førsteseekretær Jørgen Borthen, Fiskeridirektoratet

Som observatører møtte assisterende generalsekretær Jørn Krog, Norges Fiskarlag og under behandlingen av sak 40/78 forbundsformann Einar Hysvær, Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelarbeiderforbund, fiskeskipper Ole Strand, Norske Fabrikkskips Forening og Jacob N. Christensen, formann i Norske Fiskeprodusenters Forening.

Møtet ble ledet av utvalgets formann som la fram følgende forslag til sakliste:

Sak 40/78 Regulering av fisket etter norsk-arktisk torsk.

 Bestandssituasjonen for torsk og hyse.

Sak 41/78 Loddefisket sommer 1978 og vinter 1979.

- a) Fartøykvotereguleringen.
- b) Bestandssituasjonen.

Sak 42/78

Regulering av rekefisket ved Vest-Grønland
1978.

- a) Oversikt over fisket pr. 6.10. (eller senere).
- b) Justering, eventuelt opphevelse av fartøykvotereguleringen.

Sak 43/78

Eventuelt.

Det kom ingen merknader til forslaget til sakliste eller til innkallingen til møtet.

SAK 40/78

Regulering av fiske etter norsk-arktisk torsk 1978.

Bestandssituasjonen for torsk og hyse.

Denne saken ble også behandlet på utvalgets møte 20. september d.å. jfr. sak 33/78 pkt. c, d og e.

I de forberedende saksdokumenter var inntatt rapport fra møte i ICES rådgivende komité (ACFM) den 7. oktober 1978.

Av denne rapporten fremgår det at de reviderte bestandsberegninger for torsk viser at bestanden både av ung-torsk og kjønnsmoden torsk er betydelig lavere enn tidligere beregninger viste. Gytebestanden er nå etter de siste beregninger anslått til henholdsvis 353.000 tonn for 1978 og 241.000 tonn for 1979.

Den rådgivende komité hadde satt opp følgende fire reguleringsalternativer i forbindelse med anbefaling av TAC for 1979:

(Gytebestand og fangst i 1000 tonn).

År	Alternativ 1			Alternativ 2			Alternativ 3			Alternativ 4		
	Gyte- bestand	F ₈₋₁₂ ¹⁾	Fangst	Gyte- bestand	F ₈₋₁₂	Fangst	Gyte- bestand	F ₈₋₁₂	Fangst	Gyte bestand	F ₈₋₁₂	Fangst
1977	305	0,85	690									
1978	353	0,95	891									
1979	241	0,95	844	241	0,29	311	241	0,62	604	241	0,86	783
1980	234	0,95	672	405	0,29	350	307	0,59	553	252	0,77	600
1981	273	0,95	619	741	0,29	446	459	0,54	551	336	0,69	549
1982	193	0,95	593	851	0,29	517	441	0,50	550	291	0,62	523
1983	261	0,95	632	1516	0,29	607	738	0,43	550	475	0,56	551
Total fangst												
1979-1981			2135	1117			1708			1932		

Gjennomsnittlig fiskedødelighet på 8-12 år gammel torsk.

I valget mellom de fire alternativene hadde Den Rådgivende Komité særlig lagt vekt på at gytebestanden burde gjenoppbygges ved å utnytte bidraget fra de sterke 1973- og 1975-årsklassene som vil komme inn i gytebestanden i henholdsvis 1981 og 1983.

Videre burde beskatningsgraden reduseres med henblikk på å nå den fiske-dødelighet som gir et maksimalt utbytte (F_{max}). Samtidig hadde komitéen tatt sikte på å få et størst mulig totalutbytte i årene 1979-81 og minimalisere den nødvendige nedskjæring i fiskeaktiviteten.

Ved vurderingen av de forskjellige alternativer hadde komitéen understreket at årsklassene 1976 og 1977 som vil rekruttere gytebestanden i henholdsvis 1984 og 1985 var svake.

Komitéen hadde gitt følgende bemerkninger til de enkelte alternativer.

Alternativ 1. Fiskedødeligheten stabilisert på 1978-nivået.

Selv om en fortsetter med den høye fiskedødelighet en har nå, vil fangstene minke kontinuerlig til omkring 600.000 tonn i 1982. Gytebestanden vil fortsettes å minke, og sannsynligheten for svikt i fremtidig rekruttering på grunn av for lav gytebestand er svært stor. Alternativ 1 ble ikke alvorlig vurdert som et reguleringsalternativ, men er gitt mer som en illustrasjon av konsekvensen av å opprettholde den nåværende høye beskatning.

Alternativ 2. Fiskedødeligheten ned på F_{max} -nivået

Av de fire alternativene ga dette den raskeste økning i gytebestanden, men det ville kreve en svært drastisk reduksjon av fangstene i 1979 og 1980 ACFM mente at dette burde en unngå selv om en måtte forsinke gjenoppbyggingen av gytebestanden.

Alternativ 4. Gradvis reduksjon av fiskedødeligheten med omkring 10% pr. år.

Reduksjon av F i slike små steg vil resultere i bare små økninger i gytebestanden. Først i 1983 vil gytebestanden øke til et nivå over 1978-nivået, og F i 1985 er fortsatt 50% over F_{\max} -nivået. Også dette alternativ ble derfor avvist.

Alternativ 3. Fangst på 600.000 tonn i 1979 og deretter en årlig fangst på 550.000 tonn.

Dette alternativ ble vurdert som den beste løsning. Fiskedødeligheten blir redusert med 35% i 1979, og deretter får en små gradvise reduksjoner. Totalfangsten 1979-1981 er 80% av den en får ved å fortsette med 1978-innsatsen. Samtidig kommer gytebestanden i 1983 opp mot det nivået en tidligere har satt seg som mål (800.000 tonn for naturlig dødelighet $M = 0,2$, ekvivalent til 10000 00 tonn for $M = 0,30$).

ACEM tilråder derfor at TAC for norsk-arktisk torsk i 1979 blir satt til 600.000 tonn (Murmansk torsk inkludert).

ACEM uttrykte videre sin bekymring over beskatningsmønsteret i torskefisket. Det sterke fisket på ungtorsk (2-4 år gammel) reduserer både utbyttet pr. rekrutt og gytebestanden. Samtidig gjør det bestandsberegningene mer usikre.

På grunn av at TAC-en for hyse i 1978 på 150.000 tonn sannsynligvis ikke blir tatt (estimert fangst 125.000 tonn), samtidig som at en sterk årsklasse (1975) nå rekrutterer bestanden, var der rom for en økning i hysefangstene, og ACFM anbefaler en TAC på 206.000 tonn for hyse i 1979.

Det er beregnet at en TAC på 600.000 tonn torsk vil generere en bifangst på 180.000 tonn hyse, og den anbefalte TAC på hyse gir derfor også rom for et begrenset direkte hysefiske.

Setersdal viste innledningsvis til Den Rådgivende Komit es tilr adning og i sitt videre innlegg kom han inn på årsakene til den ugunstige bestandsutviklingen og hvorfor ikke forskerne kunne ha varslet om denne utviklingen tidligere. Videre tok han for seg de reguleringsproblemene en ville stå overfor i nærmeste fremtid og det ble fremlagt følgende redegjørelse:

"Forskerne har dette året måttet legge frem en vurdering av den norsk-arktiske torskbestand som er vesentlig mindre gunstig enn den som forelå i fjor og som avviker sterkt fra den forventete bestandsutviklingen. Gjennom de TAC-reguleringene som har vært gjennomført siden 1975 hadde en ventet å kunne bygge opp gytebestanden til et forsvarlig nivå fra 1977/78 av. Det er nå klart at økingen av skreibestanden er blitt langt mindre enn ventet, og at en ikke har oppnådd m tsettingene for reguleringene. Ved siden av å redusere risikoen for svikt i rekrutteringen ville den tilsiktete oppbygging av skreibestanden også ha ført til større stabilitet i utbyttet fra år til år og bedre fangstrater for de forskjellige redskapsklasser.

Svikten i bestanden fører til at forskernes anbefalte TAC for 1979 er betydelig lavere enn nivået utbyttet har ligget på de siste 6 årene (jfr. tabell 1 og 2), og som en tidligere hadde ventet å kunne beholde fram mot 1980  Denne reduseringen vil sjølvsagt ha meget store økonomiske konsekvenser  Men i tillegg til dette må en også slutte at det reguleringsystemet en har hatt ikke har virket etter hensikten. I denne situasjonen må det derfor være viktig å søke å belyse årsakene til bestandssvikten, og likeledes ville det være av stor interesse å vite hvorfor denne negative bestandsutviklingen ikke kunne vært forutsagt tidligere.

2. Om årsaken til den ugunstige bestandsutviklingen

En rasjonell utnyttelse av fiskebestanden tar generelt sikte på å utnytte fiskens vekstpotensiale og sikre fornyelsen i bestanden. For å oppnå dette søker en å regulere beskatningsformen ved f.eks. redskapsreguleringer og beskatningsintensiteten ved begrensninger av fangst eller fangstinnsatsen. Frem til 1975 ble fisket på den arktiske torsken bare regulert ved bestemmelser om minste maskevidde og minstemål for omsettbar fisk. Forskerne hadde alt i slutten av 1960-årene anbefalt begrensninger i fangstinnsatsen. En hadde da hatt en rekke dårlige år i fisket, og selv om en venter en bestandsøkning som følge av to rike årsklasser, 1963 og 1964, var en

engstelig for at disse ikke i tilstrekkelig grad ville overleve ungfiskstadiet og rekrutteres til skreibestanden. Analysene viser nå at en undervurderte styrken av disse to årsklassene, de første årenes fangstprognoser var for lave. Disse ble imidlertid i de følgende år realistiske, og anbefalinger om fangstbegrensninger og redusert beskatning av småfisken ble fremmet i årene fra 1971 av, spesielt med henblikk på å få redusert fisket på de to rike årsklassene 1969/70. Som kjent oppnådde en ikke å få forbedret beskatningsformen, men en fikk fra 1975 av enighet om en begrensning av den totale fangst til 810.000 tonn, senere 850.000 tonn pr. år.

Det hører med til historien at Liaison-komitéens anbefaling lød på 550-650.000 tonn for 1975. Denne ble møtt med en sovjetrussisk berekning av et tre års utbytte på mer enn en million tonn pr. år. En ble dermed presset vekk fra den mer konservative beskatningsstrategi som Liaison-komitéens forslag representerte. Det er vel nå neppe tvil om at dette forsiktigere utgangspunkt hadde vært langt å foretrekke.

En effektiv gjennomføring av de totale tillatte fangskvanta ville bety en begrensning av beskatningsintensiteten, dvs. den årlige fiskedødelighet i bestanden. Berekningene som ble gjort i 1975, 1976 og 1977 viste at en med denne begrensning av fisket ville få en oppbygging av gytebestanden som ville begynne i 1977 og nå et nivå på 800.000 - 1.000.000 tonn i 1978/79. Oppbyggingen var forventet å skje som en følge av rekruttering til skreibestanden av de rike årsklassene 1969/70.

En fikk også en vekst i skreibestanden i 1977 og videre i 1978, men en nærmere analyse av dataene fra første halvdel av 1978 har vist at denne veksten på langt nær var så stor som forventet. Med grunnlag i disse informasjonene og de tidligere bestandsdataene kunne en nå få en bedre beskrivelse av beskatningshistorien til de to rike årsklassene 1969 og 1970 fra 1972/73 fram til i år. For å belyse denne og de endringer i beskatning som har funnet sted har vi sammenliknet berekninger av den totale biomassevekten på hvert alderstrinn av årsklassene 1963/64 på den ene side og 1969/70 på den annen. Gjennomsnittlig var disse årsklasseparene omtrent like sterke på tre-års stadiet, men vekten av 1969/70 årsklassene var ved 8-års alderen bare ca. halvparten av totalvekten for 8-åringene av årsklassene 1963/64, og på 9-års trinnet rekner en med et forhold på under halvparten. En må her merke seg at forventningene til

reguleringen var at disse siste årsklassene skulle gi et atskillig større tilskudd til skolestammen enn årsklassen 1963/64.

Bereknningene som ligger til grunn for beskrivelsen av disse årsklassenes skjebne baserer seg på informasjonen fra de forskjellige fiskeriene, og påliteligheten vil avhenge av godheten av disse. Det er imidlertid neppe grunn til å tvile på: 1) at de to årsklassene 1969/70 opprinnelig var meget rike, og 2) at de vil gi et meget mindre bidrag til skolebestanden enn forventet og betydelig mindre enn årsklassene 1963/64. En må derfor konkludere med at de TAC-reguleringene som en har hatt avtaler om ikke har resultert i den tilsiktete begrensning av fiskedødelighet i bestanden.

3. Hvorfor har vi ikke kunnet varsle om denne utviklingen tidligere?

Bestandsberegningene for den norsk-arktiske torsken bygger på statistiske informasjoner fra fisket og på biologiske prøver fra fangstene som blir skaffet til veie av de forskjellige land. Hvert års beskatning av bestanden blir regnet om til antall individer fanget i hver aldersgruppe. I tillegg gir fangstratene i de forskjellige fiskeriene informasjon om endringer i tallrikheten, og fra spesielle undersøkelser av yngelforekomstene får en mål for den relative styrken av de rekrutterende årsklassene.

Fisket etter den arktiske torsken har utviklet seg til å bli meget omfattende og skiftende i etterkrigstida, og dette gjør at en må innføre visse forutsetninger i berekningene. En viktig forutsetning gjelder fiskemønsteret. Systemet gir ikke tilfredsstillende opplysninger om hvordan fiskeflåtene, dvs. fangstinnsatsen, har vært fordelt på de forskjellige deler av bestanden - på småfisken, ungfisk osv. En må derfor gjøre antakelser om hvordan fiskedødeligheten har fordelt seg på de enkelte aldersgrupper i utgangsåret for berekningene, dvs. det siste året en har informasjon fra. Disse antakelsene bygger på erfaringene fra tidligere år, men dette er åpenbart en begrensning av påliteligheten av disse berekningsmetodene som har spesiell aktualitet i fisket etter arktisk torsk. Fisket har de senere årene trolig i større grad enn tidligere antatt vært konsentrert om de rike årsklassene.

Ellers er der som allerede nevnt en åpenbar sammenheng mellom riktigheten av de informasjonen en får om fisket og fangstens alderssammensetning og påliteligheten av resultatene. Vi har i sin

alminnelighet meget små muligheter for å kunne kontrollere riktigheten av de data vi får fra andre nasjoner. Det er vel mulig at en del av årsaken til at en først nå er blitt oppmerksom på den høye dødeligheten av årsklassene 1969/70 har sammenheng med hovedområdet for beskatningen på de forskjellige alderstrinn og informasjonene fra denne beskatningen.

I tillegg til det beregningsarbeid som her er nevnt og som er organisert som et internasjonalt samarbeid innenfor ICES har vi fra norsk side også utarbeidet prognoser for skreifisket. Som grunnlag for disse prognosene har en brukt informasjon vesentlig fra vårt vartorskefiske. Det er særlig de eldste aldersgruppene av ungtorsk som dette fisket er basert på, og disse skreiprognoene kan derfor i mindre grad registrere økte dødeligheter i ungtorskbestanden enn de beregningene som omfatter hele torskbestanden.

Vi må konkludere med at det systemet vi har hatt for internasjonal overvåking av den norsk-arktiske torsken ikke har vært godt nok. Vi har nasjonalt lenge vært oppmerksom på svakhetene og har arbeidet med utvikling av et survey-system med direkte målinger av de enkelte årsklassenes tallrikhet og dødelighet gjennom hele ungtorskstadiet. Den siste utviklingen har tydelig vist hvor sterkt behovet er for en slik form for overvåking, og vi vil prioritere opp arbeidet med den.

4. Reguleringsproblemene fremover

Det foreligger anbefalinger fra den internasjonale arbeidsgruppen for arktisk torsk og ICES' Fiskerireguleringskomité om en fortsettelse av TAC-reguleringene som har som målsetting å bygge opp gytebestanden til et akseptabelt nivå i løpet av en fem års periode. Denne anbefalingen forutsetter et sterkt redusert utbytte sammenliknet med gjennomsnittet for 1970-årene hittil i en lang rekke år fremover. Når en nå vurderer anbefalingene om fortsatt reguleringer må det være viktig å se disse på bakgrunn av de erfaringer en hittil har høstet med TAC-reguleringene. Kort formulert går de ut på at TAC-reguleringene fra 1975 til 1978 ikke førte til den forventete begrensning i fiskedødelighet fordi fisket i for stor grad foregikk på de yngste aldersgruppene og/eller fordi det avtalte regulerings-system ikke har vært gjennomført. Videre har en erfart at forskernes muligheter for å stille pålitelige prognoser om viktige trekk i bestandsutviklingen ikke kan strekkes svært langt frem i tid. Grunnen for dette er det redegjort for ovenfor. Det er riktignok trolig at

det forskningsmessige grunnlaget for de siste beregningene er betydelig forbedret, og at disse nå er mer realistiske enn tidligere, men det er likevel grunn til å tvile på om en i dag har et godt nok grunnlag til å legge opp en reguleringsstrategi som strekker seg fem år og mer frem i tida. Likeledes synes det betenkelig prinsipielt å fortsette en reguleringsform som en med grunnlag i fire års utprøving må erkjenne ikke har gitt de tilsiktete resultater.

Rapporten fra ICES Fiskerireguleringskomité viser til den urasjonelle beskatningsformen i dette fisket. Går en gjennom de tidligere anbefalingene fra forskerne og Liaison-komiteén finner en stadig gjentatte anbefalinger om å øke den minste beskatningsalder for både arktisk torsk og hyse. De erfaringene en nå har gjort viser klart at uten en økt beskyttelse av ungfisken ved maskeviddebestemmelser, minstemål og lukket ungfiskområder kan en ikke oppnå en rasjonell utnyttelse av torskebestanden. TAC-reguleringer alene kan ikke erstatte slike reguleringsformer, og en bør ikke godta en langsiktig reguleringsstrategi basert på årlige TAC's uten at disse suppleres med effektive tiltak for en spesiell reduksjon av fiske dødeligheten på de yngste aldersgruppene.

En må imidlertid straks ta stilling til reguleringstiltak for 1979. Her må en erkjenne at bestandssituasjonen slik den nå er presentert bør medføre en betydelig reduksjon av fiskedødeligheten på alle komponenter i bestanden.

Til slutt vil en fremheve at denne nye situasjonen har aktualisert behovet for tiltak for å kunne etterprøve og få belyst hos alle parter som deltar i fisket gjennomføringen av de vedtatte regulerings-tiltakene, og oppleggene for de statistiske rapporteringssystemene og for de biologiske prøvetakingssystemene. Dette kan best gjøres ved utveksling av eksperter og ved gjensidige kontrolltiltak."

Krog ga uttrykk for forbauselse over forskernes nye opplysninger og presiserte nødvendigheten av at det ble lagt stor vekt på å presentere den nye situasjonen på en klar måte. Han mente at den utredning forskerne hadde laget om årsaken til denne plutselige endringen i bestandsbeskrivelsen måtte begrunnes bedre og at det var flere spørsmål som i denne sammenheng fremdeles var uklare. Han viste bl.a. til at mens ICES i 1974 foreslo en TAC på 600.000 tonn for 1975, anbefalte det samme organ en totalkvote for 1976 og 77 på 810.000 tonn.

Likeens stilte Krog spørsmål om ikke forskerne kunne forutsett svikten i skreibestanden på et tidligere tidspunkt og om det nå var påregnelig at russerne ville komme med krav om begrensning av skreifisket.

Sætersdal fremholdt at 1978 var første året 1970-årsklassen rekrutterte gytebestanden og at det derfor ikke hadde vært mulig å skaffe nødvendige data for denne årsklassen på et tidligere tidspunkt.

Leine fremholdt at en måtte være særlig varsom med presentasjonen av den nye bestandssituasjonen. Han mente ellers at en hadde hatt få positive resultater i det samarbeid en hadde hatt med Sovjet.

Når det gjalt TAC for 1979 anså han det for umulig å få til en regulering innenfor den ramme som var anbefalt av forskerne.

Sætersdal understreket at det ikke nødvendigvis var forskerne som hadde sviktet i dette tilfelle, men at de må bygge på opplysningene som fremkom fra fiskerne og de forskjellige lands administrasjoner og disse opplysninger kunne være uriktige eller ufullstendige.

Nes stilte spørsmål om forskerne fremdeles mente at beskatningen av skreibestanden ikke hadde særlig innvirkning på rekrutteringen.

Sætersdal fremholdt at en i prinsippet oppnår høyest mulig beskatningsnivå ved økning av beskatningsalderen. Dersom gytebestanden er på et lavt nivå kan det imidlertid på kort sikt være nødvendig å begrense beskatningen også av skreibestanden.

Raasok viste til oppgaven fra Den Rådgivende komité der det fremgikk at til dels små gytebestander kunne gi høy rekruttering.

Sætersdal understreket at fordelene med å ha en stor gytebestand ikke bare var av rekrutteringshensyn, men en kunne da operere med en jevnere fangstinnsats uavhengig av de naturlige variasjoner i årsklassene. Han mente at det ville være direkte uforsvarlig å legge seg på et nivå med gytebestand på 200 - 250 tusen tonn. Foruten at dette nivå kunne medføre fare for rekrutteringen, ville en få større svingninger i fisket samtidig som en ville redusere tilgjengeligheten av fisk i norsk sone og en ville få en

forskyvning av fangstirnsatsen på yngre årsklasser, og et varig mindre langtidsutbytte.

Strand mente at det i perioden 1974-77 ble fisket adskillig mer enn det som ble rapportert. For han så det ut som om russerne bevisst drev fiske etter småfisk og han viste til at et stort antall russere i vår fisket i den grå sonen og at disse fartøyene tok store fangster mens de norske fiskerne ikke fikk fangst i hele tatt p.g.a. at fisken var for små.

Gundersen synes at de nye opplysningene om bestandssituasjonen virket deprimerende etter flere års reguleringsarbeid.

Forslagene fra ICES hadde vært basert på at de eksisterende maskeviddebestemmelser ble overholdt.

Han stilte spørsmålet om kontrollen i Barentshavet hadde vært for dårlig eller om forskerne nå hadde tatt feil.

Det var neppe sannsynlig at overskridelsene skrev seg fra norsk sone eller Svalbardsonen. Høyst sannsynlig hadde overskridelsene skjedd i det østlige Barentshav. Han mente at under den nåværende situasjonen ville det være umulig å foreslå en gjensidig inspeksjonsordning i Barentshavet.

Han spurte om det var kommet reaksjon fra russerne på den reviderte TAC.

Hylen opplyste at russerne vanligvis spilte en passiv rolle i ICES og at de ikke hadde reagert på annet enn at Murmansk-torsk var inkludert i den foreslåtte TAC.

Formannen hevdet at det i dette tilfellet ikke var grunnlag for å reise kritikk mot forskerne, og det var etter hans mening nesten håpløs å drive reguleringsarbeid i tradisjonell form når avtalene ikke ble overholdt.

Holm viste til at det alltid hadde vært forutsetninger om spesielt fiskemønster i forskernes prognoser. En har også fryktet at disse forutsetningene ikke har vært til stede, men det har vært umulig å kunne påvise dette. Stort sett har en også regulert utfra det behov en har antatt å ha. Han anså det for lite realistisk å gå

inn på en gjenoppbygging av gytebestanden etter havforskerenes tilråding. Han mente imidlertid at en burde satse sterkt på å få bedret fiskemønsteret.

Krog fremholdt at han ikke mente å kritisere havforskerne, men det var materialet som en bygget prognosene på som sviktet og dette må vi kunne forklare fiskerne. Han mente også at det nå måtte gå an å regne seg tilbake til hvordan forskernes forutsetninger skulle ha vært.

Debatten viste at det var generell enighet om nødvendigheten av å bygge opp igjen gytebestanden og at TAC-reguleringer slik de hittil var blitt gjennomført, ikke var tilstrekkelig for å nå et slikt mål. Det var derfor viktig at det snarest ble tatt skritt for å bedre fiskemønsteret. Selv om flere av møtedeltagerne stilte seg tvilende til verdien av det reguleringssamarbeid en hadde hatt med Sovjet, var det imidlertid enighet om at den eneste praktiske mulighet til i hele tatt å oppnå de forannevnte målsetninger var gjennom avtaler med Sovjet.

Formannen understreket i den forbindelse viktigheten av å finne en riktig presentasjonsform for de problemene som en burde ta opp med den andre parten.

Gundersen hadde inntrykk av at en fra offisielt sovjetisk hold la stor vekt på å ressursbevaring. Han mente derfor at en burde være forsiktig med å presentere overtredelser fra Sovjets side uten at overtredelsen kunne dokumenteres på en fyldestgjørende måte.

Sætersdal var enig med Gundersen og mente for øvrig at en måtte forsøke å komme fram til fellestiltak som gav grunnlag for økt tillit til hverandres metoder og forskningssystemer.

Han hevdet at en innledningsvis i de forestående drøftinger med Sovjet måtte ta opp TAC-reguleringene 1975-78 under henvisning til at målsetningen ikke var oppnådd. Videre måtte en komme inn på andre reguleringsformer med sikte på å redusere fiskedødeligheten på de yngre aldersgrupper. Et sentralt spørsmål i denne sammenheng ville være på hvilket alderstrinn beskatningen burde starte. Også spørsmålet om fredning av områder for yngel burde tas opp. Dette kunne en knytte sammen med et fellesopplegg med

praktiske undersøkelser.

Utvalget gikk så over til å utveksle synspunkter på hvilken TAC en burde legge til grunn.

Flere av medlemmene mente at før en tok stilling til dette spørsmål burde en få nærmere klarlagt hvilke behov som forelå, bl.a. hvor mye de konvensjonelle redskaper ville ha tatt dersom en hadde et fritt fiske.

Forskerne opplyste at det ikke var mulig å legge fram et slikt anslag på møtet, men at de skulle forsøke å legge fram slike beregninger for forhandlingsdelegasjonen.

Utvalgets anbefaling:

Utvalget har diskutert saken på basis av de anbefalinger som foreligger fra forskerne uten at utvalget har funnet å kunne gi noen konkret tilrådning om TAC for 1979.

Havforskningsinstituttet ble bedt om å legge fram et notat til forhandlingsdelegasjonen til Den blandede norsk-sovjetiske fiskerikommisjon med begrunnede forslag til aktuelle reguleringsformer i tillegg til TAC-regulering.

a) Fartøytvotereguleringen i sommerloddefisket 1978.

Rasmussen viste til det forberedende saksdokument der det bl.a. var gitt følgende orientering om fartøytvotereguleringen av sommerloddefisket i 1978.

Totalkvoten for sommerloddefisket i Barentshavet (3,5 mill.hl) ble fordelt etter en "nøkkel" basert på at hvert fartøy fikk en basiskvote på 1000 hl + 30% av konsesjonskapasitet fra 0-8000 hl, 15% fra 8000-12000 hl og 5% av konsesjonskapasiteten over 12000 hl. Denne basiskvoten ble multiplisert med en faktor som var avhengig av påmeldingen til fisket.

Faktoren ble den 30.7. foreløpig fastsatt til 9,5. Beregningen tok utgangspunkt i at det på dette tidspunkt var påmeldt 203 båter, hvorav 106 hadde angitt at de først skulle delta i makrellfisket og deretter i sommerloddefisket i Barentshavet med halv kvote.

Kvoten måtte den 31.8. reduseres med 10% (svarende til en reduksjon i faktoren fra 9,5 til 8,55). Dette hadde sin bakgrunn i at antall påmeldinger var økt til 215 båter. Dessuten viste Makrellagets oppgaver at bare 94 av de påmeldte båter til sommerloddefisket hadde levert mer enn 50 tonn makrell, slik at de dermed fikk tildelt halv loddekvote. Det var i denne forbindelse et vesentlig hensyn å ta at en eventuell justering av faktoren burde foretas før fartøyene var begynt å nå opp i sine kvoter.

I forbindelse med den siste og endelige registrering for sommerloddefisket (1.oktober var satt som siste utseilingsdato til sommerloddefisket i Barentshavet), fikk en fullstendig oversikt over deltakelsen i fisket. Av i alt 192 båter i sommerloddefisket var det 80 som på grunn av deltaking i makrellfisket fikk halv kvote i sommerloddefisket (14 av de 94 påmeldte fartøyene kom ikke til å delta i loddefisket). På dette grunnlag fant Fiskeridirektøren det ikke mulig å oppjustere fartøytvotene.

Dersom de 192 fartøyene skulle fiske kvotene sine fullt ut, ville det svare til et totalkvantum på ca. 3,6 mill.hl. En regnet imidlertid med at restkvoter på en del fartøyer til sammen ville utgjøre differensen mellom totalkvoten (3,5 mill.hl) og det tildelte totalkvantum.

Pr. 10.10. var det tatt vel 2,5 mill.hl sommerlodde i Barentshavet. Det var ca. 100 båter igjen i fisket i Barentshavet, og intet tydet på at ikke totalkvoten ville bli nådd. Pr. 16.10. kl.

09.00 var totalkvantumet 2.997.650 hl.

I loddefisket ved Jan Mayen hadde det hittil deltatt 136 fartøyer. Den totale fangstmengden var pr. 5.10.78 kommet opp i ca. 1,56 mill.hl. Pr. 16.10. kl.09.00 var totalkvantumet 1.557.650 hl.

Utvalget gav sin tilslutning til Fiskeridirektørens standpunkt om at det ikke hadde vært grunnlag for en oppjustering av fartøykvotene, og tok for øvrig orienteringen om fartøykvotereguleringen av sommerloddefisket i Barentshavet til etterretning.

b) Bestandssituasjonen.

Havforskerne redegjorde for bestandssituasjonen på bakgrunn av resultatene fra det norsk-sovjetiske loddetoktet som var gjennomført i perioden 14.9. - 11.10.1978, og som var drøftet på det nettopp avsluttede møtet i Hammerfest mellom norske og sovjetiske forskere. (Skriftlig rapport fra møtet ville foreligge til møtet i Den blandede norsk-sovjetiske fiskerikommisjon i slutten av oktober d.å.).

Toktet hadde dekket det meste av Barentshavet bortsett fra den helt sør-østlige delen.

Resultatene fra toktet bekreftet i hovedsak de beregninger som hadde vært forskernes grunnlag på møtet 24-29.april d.å. for anbefalingen av en TAC på 1,5 mill.tonn for sommerfisket 1978/ vinterfisket 1979. Undersøkelsene viste at antall 2-åringer var litt mindre enn det en hadde forventet på april møtet, mens antall individer av 3 år gammel fisk var litt høyere. Undersøkelsene viste også at gytebestanden i 1979 ville få et lite tilskudd av 4 år gammel fisk som ikke hadde gytt i 1978. Når det gjaldt gjennomsnittsvekt pr. individ i de forskjellige årsklasser hadde en på april møtet forventet en vekt på 2-åringer på 7,2 gr. og på 3-åringer på 20,5 gr. Høsttoktet hadde vist en gjennomsnittsvekt på henholdsvis 6,9 gr og 16,5 gr.

Toktet hadde vist at 1977-årsklassen var meget svak. Antall individer lå under 1/3 av antallet i 1976-årsklassen. Når det gjaldt styrken av 1978-årsklassen hadde årets 0-gruppeundersøkelser vist at indeksen for denne årsklassen var den laveste som var påvist siden 1965. Resultatene fra høsttoktet kunne kort oppsummeres med at styrken av 1976-årsklassen og tidligere årsklasser var omtrent som ventet. Utsiktene for årsklassene 1977 og 1978 var meget dårlige.

Forskerne opplyste videre at de sovjetiske forskerne hadde lagt fram noe forskjellig beregningsgrunnlag enn de norske på møtet i Hammerfest. Forskjellen lå i at sovjetrusserne bygde på

noe høyere gjennomsnittsvektor for årsklassene. Det sovjetiske anslaget over biomassen lå derfor noe høyere enn det norske anslaget. Dette hadde resultert i at de sovjetiske forskerne mente å ha grunnlag for å anbefale en TAC på 1,8 mill.tonn for sommeren 1978/vinteren 1979. De norske forskerne hadde ikke kunnet akseptere det sovjetiske beregningsgrunnlaget, og hadde under møtet opprettholdt den tidligere anbefalingen om en TAC på 1,5 mill. tonn. En nærmere analyse av de sovjetiske data ville en ikke kunne få før en hadde vært i kontakt med de nordmenn som var om bord i de sovjetiske forskningsfartøylene.

Forskerne fant å måtte henstille til myndighetene om å overveie å gå inn for en reduksjon av TAC fra 1,5 mill.tonn til 1,3 mill.tonn. Bakgrunnen for henstillingen var det faktum at en hadde 2 svake årsklasser i bestanden, samt de store variasjoner i de naturlige forhold som har betydning for gytingen. Med en TAC på 1,3 mill.tonn ville en ha en bedre garanti for en tilstrekkelig gytebestand for gytesesongen 1979. Dersom en også i 1979 skulle få en svak årsklasse, ville en om 2 til 3 år kunne komme opp i en meget vanskelig situasjon.

I neste års fiske ville den sterke 1976-årsklassen dominere og forskernes foreløpige anbefaling om TAC for sommerfisket/1979 vinterfisket 1980 var på 1,8 mill.tonn.

Under forskermøtet i Hammerfest var det opplyst at Sovjet pr. 1. oktober d.å. hadde fisket 200.000 tonn sommerlodde.

Gundersen stilte seg i utgangspunktet noe tvilende til muligheten for å få Sovjet med på en reduksjon av TAC fra 1,5 mill. tonn til 1,3 mill.tonn. Med en sovjetisk anbefaling på 1,8 mill.tonn, ville det naturlige kompromiss ligge på 1,5 mill.tonn, særlig hensett til at dette i rapporten fra forskermøtet i Hammerfest vil være den norske anbefaling.

Han stilte spørsmål om kalenderåret burde legges til grunn som kvoteår.

Forskerne hadde ingen prinsipielle innvendinger mot å benytte kalenderåret ved fordelingen av kvantum på vinter- og sommerfiske. Dette kunne være en farbar vei dersom Sovjet skulle stå fast på en TAC på 1,8 mill.tonn. Vilkåret måtte imidlertid være at det ble fastsatt et maksimalkvantum for vinterfisket slik at gytebestanden ble sikret.

Raasok var i tvil om en burde gå inn for kalenderåret som kvoteår. Han pekte videre på at det ville kunne føre til store utslag for det norske vinterkvantumet dersom en gikk inn for en reduksjon av TAC fra 1,5 mill.tonn til 1,3 mill.tonn.

Prog var også betenkt ved å gå over til kalenderåret som kvoteår. Med de svake årsklasser framover ville en kunne risikere at en ikke ville kunne ta noe sommerkvantum.

Han stilte spørsmål om årets sommerloddefiske hadde gitt indikasjoner på i hvilken utstrekning 1975- og 1976-årsklassen var beskattet, og om det tradisjonelle fiskemønsteret med start ute i havet også var forutsatt for vinterfisket i 1979.

Forskerne opplyste at forutsetningen om at halvparten av sommerloddefisket skulle foregå på 1976-årsklassen ikke hadde holdt. En noe større del av fisket hadde foregått på 1975-årsklassen. 1974-årsklassen var også fisket på.

Det ville være en fordel for gytebestanden om fisket til vinteren startet noe ute i havet. Med et tradisjonelt fiskemønster ville det imidlertid bli tatt relativt lite av 1976-årsklassen i forhold til 1975-årsklassen.

Birkeland stilte seg meget skeptisk til de fangsttall som var oppgitt for det sovjetiske fisket. Med den kapasitet og effektivitet som den sovjetiske flåten hadde, ville han anta at tallet måtte ligge høyere enn 200.000 tonn pr. 1.oktober. Han reiste spørsmålet om en ville tjene gjenoppbyggingen av bestanden ved å redusere vinterfisket.

Forskerne kunne vanskelig gi noe generelt svar på dette. Svaret ville avhenge av sammensetningen og størrelsen av bestanden.

De understreket at med en anbefalt TAC for 1978/79 på ca. 16 mill.hl. og for 1979/80 på 18-19 mill.hl. kunne en ikke tale om en stor svikt i bestanden nå. En vesentlig svikt syntes imidlertid å ville komme om 2 år.

Forskerne kunne ikke gi noe konkret svar på spørsmål fra Leine om den dårlige gytingen i år hadde sin årsak i at det var et østlig gyteinnsig.

Utvalget utvekslet synspunkter på spørsmålet om størrelsen av det norske vinterloddekvantumet i 1979. Dette ville være avhengig av resultatet av forhandlingene i Den blandede norsk-sovjetiske fiskerikommisjon i slutten av oktober d.å. når det bl.a. gjaldt spørsmålet om fastsettelse av TAC for sommeren 1978/vinteren 1979 og fordelingen av totalkvantumet mellom Norge og Sovjet. Utvalget fant imidlertid ikke å burde fremme konkrete anbefalinger i denne sammenheng.

Utvalget tok for øvrig orienteringen fra forskerne om bestandssituasjonen til etterretning.

a) Fangstkvantum pr. 12.10.1978

Rasmussen viste til det forberedende dokument i saken der følgende tabell over status i rekefisket pr. 12.10.d.å. var inntatt:

	<u>Fangst</u>	<u>Kvote</u>	<u>Rest- kvote</u>	<u>i %</u>
Sone 1	283	821	538	65.5%
Sone 2	837	768	-	÷ 8.9%
Sone 3	4.525	6.184	1.659	26.8%
Sone 4	627	1.136	509	44.8%
Sone 5	<u>530</u>	<u>1.390</u>	<u>860</u>	<u>61.9%</u>
I alt	<u>6.802</u>	<u>10.299</u>	<u>3.566</u>	<u>34.6%</u>

Ifølge meldinger mottatt pr. 12.10.1978 gjensto det i alt 3.566 tonn, tilsvarende 34.6% av totalkvoten på 10.300 tonn. De største kvanta gjensto i sone 3 og 5 med henholdsvis 1.659 og 860 tonn.

b) Justering, eventuell oppheving av fartøykvotereguleringen

Rasmussen viste til det forberedende saksdokument der Fiskeridirektøren på basis av opplysninger fra rederiene hadde kommet med anslag over hvilket kvantum som kunne bli oppfisket ved fritt fiske i perioden 1.10.-31.12.1978.

De 11 rederiene som hadde svart på Fiskeridirektørens henvendelse regnet med at det ville bli fisket tilsammen 2.020 tonn i resten av året. På møtet ble det opplyst at en hadde mottatt svar fra ytterligere 6 rederier slik at det samlede kvantum som 17 rederier regnet med ville bli fisket var 2.930 tonn. Dersom en skulle regne en gjennomsnittsfangst på hele flåten ut fra de 11 første rederienes anslag, ville en komme opp i et kvantum på rundt 4.400 tonn i perioden 1.10.-31.12. Fiskeridirektøren hadde imidlertid ansett disse anslagene for å være vel optimistiske. Spesielt syntes dette å være tilfelle når en sammenlignet med de alternative prognoser for fisket fra 8.9. og ut året som var blitt utarbeidet i samarbeid med Fiskebåtredernes Forbund før forrige møte i utvalget. Disse prognosene gikk ut på at det ville bli fisket ca. 4.200 tonn fra 8.9. og ut året.

Det var opplyst at 24 fartøyer ville delta i fisket i

høst. Med samme gjennomsnittsfangst i perioden oktober-desember som i 1976 (167 tonn pr. fartøy) ville fangstene kunne overstige 4.000 tonn.

Disse beregningene tilsa at det ikke vil by på problemer å få fisket et kvantum tilsvarende den totale norske kvoten på 10.300 tonn under forutsetning av fritt fiske uten sonebegrensninger

Sonekvotene som Norge måtte holde seg innenfor vanskeliggjorde imidlertid situasjonen. Etter siste tildeling av ekstrakvoter (25% i sone 3 og 5) hadde det vært fisket hovedsakelig i sone 3 der det pr. dato gjensto 1.659 tonn. Dette var ikke mer enn en kunne regne med ville bli fisket opp i løpet av en måned dersom fisket ble sluppet fritt den 12.10.

Etter en måned med fritt fiske i sone 3 ville fisket sannsynligvis måtte stoppes. Etter den tid ville alle fartøy, inkludert de minste, være henvist til restkvoter i andre soner. Dette kunne vanskeliggjøre om ikke umuliggjøre videre fiske for de minste båtene.

På denne bakgrunn, og på bakgrunn av vedtak fattet i Nord-Norge Rederiforening og i Ålesund Rederiforening hadde Fiskeridirektøren tilrådd at den nåværende kvoteregulering ble opprettholdt fram til 1.11.1978, hvorefter fritt fiske ble tillatt innenfor rammen av de norske sonekvotene.

Grønnevet mente at det nå var fare for at en måtte avskrive mulighetene for at kvoten i sone 1 ville bli oppfisket. Kvotene i sonene 3 og 5 antok han ville bli tatt. I sone 5 var det gode fiske-muligheter. På grunn av at værforholdene ville være mest gunstige i sone 4 regnet han med at de mindre fartøyene ville holde seg i dette området fremover. Lengre enn til 25.november kunne en ikke regne med at de mindre fartøyene ville fortsette fisket. Han mente at fisket i sone 5 burde slippes fritt nå, mens fartøykvotereguleringen i sone 3 burde opprettholdes frem til 1.november.

Rasmussen sa seg enig i Grønnevets konklusjon og mente at utsiktene for at en skulle kunne greie å ta det vesentligste av den norske totalkvoten syntes å være gode. Skulle det stå noe igjen av kvoten var det riktigst at dette ble i sone 1. Han viste til sitt standpunkt på forrige møte i utvalget om at Norge burde arbeide for å få bort oppdelingen mellom sone 1 og sone 2.

Utvalget tilrådde at fartøykvotereguleringen ble opphevet i sone 5 med øyeblikkelig virkning slik at fartøyene kunne fiske fritt innenfor rammen av den norske kvoten på 1.390 tonn. Fra 1.november burde det tillates fritt fiske i sone 3 innenfor rammen av kvoten på 6.184 tonn.

Under dette punkt ble følgende 2 saker behandlet.

1. Dansk forespørsel om å få overta en del av den norske torsk kvoten i Nordsjøen.

Foss og Holm redegjorde for saken og opplyste at Norge underhånden hadde mottatt forespørsel fra Danmark via EF-kommisjonen om Norge kunne være villig til å avstå en del av sin torsk kvote i Nordsjøen mot kompensasjon. Som kompensasjon kunne det eventuelt være aktuelt å kreve opphevelse av sonergrensene for rekefisket ved Vest-Grønland. Fra norsk side hadde en ment at ressurs situasjonen for torsk i Nordsjøen burde veie meget tungt for Norges standpunkt i saken, og en hadde derfor gjennom Den norske ambassade i Brussel prøvd å få oppgaver over EF's interne fordeling av torsk kvantumet i Nordsjøen, hvilket kvantum de enkelte EF-land hadde fisket og hvor stort kvantum EF hadde tildelt 3. land. EF hadde imidlertid ikke sett seg i stand til å framskaffe disse oppgavene.

Hylen pekte på at etter anbefaling fra ICES hadde TAC for 1978 for torsk i Nordsjøen sør for 62° n.br. blitt fastsatt til 220.000 tonn. Dette kvantumet hadde senere blitt redusert til 210.000 tonn. Norge og EF hadde imidlertid blitt enig om å fastsette TAC til 236.000 tonn, d.v.s. 26.000 tonn høyere enn anbefalt av ICES.

Han pekte videre på at britene ikke hadde godtatt den kvoteandel som EF hadde fastsatt for Storbritannia, og at britene hadde fastsatt en egen britisk kvote som var større enn den som var fastsatt av EF. Det hadde ikke vært mulig å få rede på størrelsen av denne kvoten. Nederland hadde til nå overfisket sin kvoteandel med 100% og det var fra EF's side ikke tatt skritt til å begrense eller stoppe dette fisket. Hylen framholdt at EF's sterke fiske medførte en fare for å overfiske totalkvantumet. Denne faren ville øke dersom Norge skulle avstå en del av sin kvote til EF. Fra et biologisk synspunkt burde en derfor ikke imøtekomme anmodningen fra EF.

Rasmussen viste til det forhandlingstaktiske moment

som ville ligge i en innvilgning av anmodningen fra EF, nemlig at en derved ville kunne få EF til å anerkjenne at torsken i Nordsjøen befinner seg i norsk økonomisk sone i større grad enn EF hittil hadde vært villig til å legge til grunn. I den foreliggende situasjon kunne imidlertid ikke dette moment være avgjørende.

Utvalget tilrådte at anmodningen fra Danmark via EF-kommisjonen om å få overta en del av den norske torskekvoten i Nordsjøen burde besvares negativt.

2. ICES' anbefaling om makrellfisket øst for 4° v.l. i 1979.

Rasmussen viste til pkt. 2 i rapporten fra møtet i ICES' Rådgivende komite for fiskeriforvaltning den 7. oktober d.å. I og med at komiteen ikke hadde revurdert sin anbefaling for 1979 fra juni 1978 på dette møtet, var denne anbefalinge fortsatt ICES' anbefaling for 1979, d.v.s. et totalkvantum på 145.000 tonn for ICES' statistikkområde IV og IIIa med anbefaling om at 100.000 tonn av dette skulle tas nord for 60° n.br. og vest av 2° ø.l. Rasmussen fant allerede nå grunn til å gjøre utvalget oppmerksom på den forskyvning av fisket nord og vestover som lå i anbefalingen.

I tilslutning til Rasmussen viste forskerne til at anbefalingen for 1978 om forskyvning av fisket vest av 2° ø.l. ikke hadde blitt lagt til grunn ved reguleringen av fisket. Anbefalingen for 1979 burde bl.a. av denne grunn ha vært redusert noe i forhold til 1978. På møtet i Den rådgivende komite 7. oktober d.å. var stort sett bare data for det norske fisket i 1978 tilgjengelig. ICES' arbeidsgruppe for makrell ville se nærmere på anbefalingen for 1979 på møtet til våren.

Krog, med tilslutning fra Leine, hevdet at ICES' anbefaling om forskyvning av fisket i 1979 til området nord for 60° n.br. og vest av 2° ø.l. ikke ville la seg kombinere med målsettingen om en økning av makrellfisket til konsum.

Raasok hevdet at forskernes anbefaling om en geografisk fordeling av makrellkvantumet i 1979 måtte komme til uttrykk i kvoteavtalen mellom Norge og EF. Den norske reguleringen av makrellfisket måtte tilpasses en slik fordeling.

Utvalget tok forøvrig orienteringen om ICES' anbefaling for makrellfisket i Nordsjøen i 1979 til etterretning.

FISKERIDIREKTØREN

Møllendalsvegen 4 - Postboks 185
Telefonsentral 23 03 00

Telegramadresse: Fiskeridirektør
Bankgiro 0616.05.70189
Postgiro 5285
Telex 42151

Konsulent Arne Wåge
h e r

5001 BERGEN, 9.10. 1978

J. nr. utg/78 AW/HHa

Ark nr.

(Bes anført ved svar)

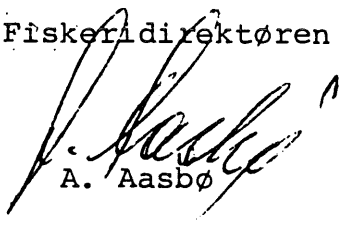
Reguleringsutvalget.

De innkalles herved til møte i Reguleringsutvalget mandag den 16.oktober 1978 kl. 0900. Møte vil bli holdt i Fiskeridirektoratets lokaler, Møllendalsvegen 4, Bergen.

./.
Vedlagt oversendes foreløpig forslag til sakliste for møtet.

De forberedende saksdokumenter vil bli ettersendt.

For Fiskeridirektøren

A. Aasbø

Torben Foss